

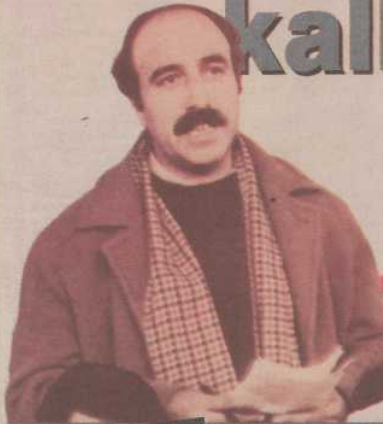

İşçi Hareketi

Özel sayı:2 Fiyatı:20.000 TL (KDV dahil) 24 Aralık 1994

İŞÇİYİZ HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ

Dursun Karataş'a kalkan elleri kırdık kıracağız

■ DHKP Genel Sekreteri Dursun Karataş'ın tutusaklığına derhal son verilmelidir. Fransız hükümeti DHKP-C önderine yönelik hiç bir saldırının, onu kuruluş savaşımızdan alıkoyacak hiçbir girişimin karşılıksız ve cezasız kalmayacağını bilmelidir.

20 Aralık

Kamu emekçileri grevdeydi

■ İnsanca, hakça ve özgür bir yaşam için kamu emekçileri 20 Aralık'ta ayağa kalktı. İşçi sendikalarının iş bırakma düzeyinde eyleme katılmamasına karşı direniş tüm yurtta genel grev havası yarattı. Halk devlet kurumlarındaki işlerini erfeledi. Devletin tehditleri, devlet yanısı Türk Kamu-Sen'in 20 Aralık'ta sabote etmeye yönelik tutumları hiçbir işe yaramadı.

Merhaba,
Bu haftadaki Merhabamızda farklı bir konuya değinmek istiyoruz. Sizlere ne baskılardan, ne gözaltılardan, ne toplatmalardan, ne de para cezalarından bahsedeceğiz. Sizlere bu kez, bir sayıyı çıkarttıktan sonra ikinci sayıya kadar aradan geçen 188 saatlik sürede nasıl bir tempoda çalıştığımızı anlatmaya çalışacağız.
Hani bir insan yıllardır göremediği yoldaşını tesadüfen bir yerde görür de ona sarılır, özlem giderir ya, işte bizler de gazetemize bu özlemle sarılmaya çalışıyoruz. Bu özlemimizde birçok eksikliklerimizin, hatalarımızın olduğunu biliyoruz. Bunları ortadan kaldırmak, en aza indirmek için her şeyimizi siz okurlarımızla paylaşıyoruz ve sizlerin desteğine daha çok ihtiyacı duyuyoruz.

Yeni bir sayıyı çıkartıp matbaadan gazetemize dönüşümünde hızlı bir şekilde onun dağıtımını yapıyoruz. Hemen ardından yeni çıkacak sayı konularını tespit etmek, iş bölümü yapmak için çalışmalara başlıyoruz. Cumartesi gününden itibaren bizim için çıkan değil, bundan sonra çıkacak yeni sayı ağırlık kazanmaya başlıyor. Pazartesi günü dergimizin değerlendirilmesi işimizi başlıyoruz. Bir hafta geceli-gündüzlü çalışan, ona bütün emeğini veren sanki bizler değil de başkalarıymış gibi gazetemizi en ince ayrıntılarına kadar eleştiriyoruz. Şu yazı şöyle olsaydı daha iyi olurdu; şu resim öyle değil de böyle olsaydı daha güzel olurdu; şu renk istediğimiz gibi olmamış vb. biçiminde değerlendiriyoruz. Cezaevlerinde tutsak yoldaşlarımızın da düzenli olarak her hafta gazetemize gönderdikleri değerlendirmelerden eksikliklerimizi daha da geniş öğreniyoruz. Bu konuda okurlarımızın da değerlendirmelerine ihtiyacımızın olduğunu belirtelim.

Pazartesi gününden itibaren yeni bir sayının koşturmacaları bizim için başlıyor. Kimimiz memurların, işçilerin, kimimiz öğrencilerin, kimimiz cezaevlerinin kapısındanayız. Yani mücadelenin her alanında,

yetişebildiğimiz kadar bulunmaya çalışıyoruz. Bazı okurlarımız neden gelmiyorsunuz, neden burada değilsiniz diye bize sitem ediyorlar. Gazetemizde çalışan arkadaşlarımızın sayısı herkes tarafından bilindiği gibi yeterli olmuyor. Bunun için okurlarımızdan birer doğal muhabir gibi çalışmaları gerektiğini bir daha hatırlatmak istiyoruz. Çünkü bu gazete birkaç insanın değil, tüm okurlarıyla çalışanlarının ortaklaşa çıkarttığı bir yayındır.

Unutmayalım ki, her okurumuz aynı zamanda bizim doğal muhabirimiz, gözümüz, kulağımız olmalıdır. Okurlarımızın duyduklarını, gördüklerini, ürettiklerini bize ulaştırması, gazetemizin içeriğini daha da zenginleştirecektir.

Dağıtımımızın yaygınlığı, bu noktada göstereceğiniz duyarlılık ve çabayla sağlanabilir. Dağıtım sorunlarının, esas olarak okurlarımızın kişisel duyarlılığı, gayreti ve daha geniş çevrelere ulaştırmak için gösterecekleri özveriyle çözülebileceğini düşünüyoruz. Aynı mantık, yayınınızın dağıtımında da kendini göstermelidir.

Mücadele Gazetesinin Başlattığı Kampanya Sürüyor

Sesimize ses, gücümüze güç katalım. Daha dün Özgür Ülke gazetesi bombalandı. Sosyalist basın üzerindeki baskılar, terör her geçen gün artarak devam ediyor. Mücadele gazetesi de bu baskıların, terörün en ağır şekilde bedellerini ödüyor. İşte bu yüzden,

okurlarımızı Mücadeleye destek ve yardım kampanyasına daha özverili, daha fedakar katılmaya çağırıyoruz. Cezaevlerinde bulunan DHKP-C tutsakları yaşadıkları ortamları sınırlı olanaklarına rağmen, her geçen gün desteklerini artırarak dayanışmanın en güzel örneklerini sergiliyorlar. Bunlardan biri Buca Cezaev'inde bulunan DHKP-C tutsaklarının dayanışması. Tutsaklar, gönderdikleri mektupta: "Yeni bir yıla giriyoruz. Yeni bedeller ödeyecek, yeni zorlukları göğüsleyeceğiz. Her şeyden önemlisi yeni değerler, yeni gelenekler yaratacağız. Birçok yeniye adım atacağız. Biz de önceki yıllardan farklı olarak yoldaşlarımızı, tanıdıklarımızı kartpostal göndermeyecek, kartpostal ve posta giderleri için ayırdığımız parayı Mücadele gazetesinin başlattığı kampanyaya bağışlıyoruz. Bize kart gönderecek olanların da aynı yolu tercih

etmelerini istiyoruz." derken, gazetemiz aracılığıyla "Ülkemizin dağılmasında, şehirlerinde sıcak mücadeleyi yürüten tüm yoldaşlarımızın, yüreği devimcilerle birlikte atan tüm dostlarımızın yeni yılını kutluyor, yurtsever-aydın herkesi mücadeleye çağırıyoruz." diyorlardı.

Çanakkale Cezaev'inde bulunan DHKP-C tutsakları da kampanyaya katılmak için ellerinde bulunan ve hiç kullanılmamış bir volkmeni kampanyaya destek amacıyla gazetemize gönderdiler.

Yeni sayımızda buluşmak dileğiyle...

İÇİNDEKİLER

Talanlara kamımız tok	3
20 Aralık kamu emekçilerinin grev günüydü	4-6
Dursun Karataşa kalkan elleri kırdık, kıracağız	7-8
Kürdistan kanlarımızla özgürleşecek	9-11
Parti-Cepheyi savaşmak bizim elimizdedir	12-13
Bu vatan bizim	14
FHKC 27 yaşında	15
FMLN'de yol ayrımı	16
İşbirlikçiliğin yedekler kulübesinde bir oyuncu: Şerafettin Elçi	17
Faşizme anladığı dilden cevap verelim	18
Katiller er geç hesap verecek	19
Türkiye'nin Avrupa Birliği düşü başka banara kaldı	20
Bize ölüm yok	21
Kültür/Sanat	22
Çuvaldız:	23

Mücadele gazetesinin yeni hesap numarası:
 Bülent Bağcı adına Türkiye İş Bankası İstanbul Çağaloğlu Şubesi 1095-300-430944

Sahibi: Mehmet Kaya, Yazı işleri Müdürü: Mehmet Akdemir, Adres: Kemalpaşa Mah. Selimpaşa Sk. No: 56/2 Aksaray-İstanbul, Tel: 520 15 27 Baskı: Serler Matbaacılık.

GÜNDEM

Geçtiğimiz hafta tüm TV haberlerinde Meclis'teki RP-SHP kavgaı vardı. Meclis televizyonundan da naklen yayınlanan ve milletvekillerinin birbirlerine saldırdığı bu kavgayı izleyenler çok şaşırmadı. Çünkü bu onların ne ilk ne de son kavgasıydı.

SHP'nsinden ANAP'ına kadar akla gelebilecek türlü ufaklık tüm düzen partileri el ele vermiş RP'nin ve adı yolsuzluklarla, toplanan paralarının RP'ye aktarılmasıyla ilgili olarak sıkça anılan Mercüme'kin, Darçın'ın ne kadar kirli çıkışı varsa ortaya dökmüştü. Amaçları RP'nin kuyusunu kazabilmek; oysa RP'nin de Erbakan'ın da diğerlerinden hiçbir farkı yok. Onlar da aynı yolsuzlukları, yalanın ve talanın üzerinde siyaset yapmaya çalışıyorlar. Çünkü burjuvazinin siyaseti bunların üzerinde yükseliyor. Yani RP'ye saldırırlar, onun kuyusunu kazmaya çalışanlar daha onurlu, daha namuslu, daha şerefli değiller. RP halkın dini duygularını sönmek üzere politika yapıp düzenin pis ilişkileri içinde kulaç atmakta geri kalmazken, hiçbir düzen partisinin diğerinden farkı olmadığını artık herkes biliyor.

Karşılıklı olarak kapışan, birinin ak dediğine diğeri kara diyen, ama her şeye rağmen ille de hükümet diyen Karayakın'la Çiller daha mı çok namuslu? Büyük gürtütülerle imzalanan koalisyon protokolüne ne kadar uyduklar? Bir yandan IMF politikalarını hayata geçirebilmek için parayı pula çevirirken, içişleri memuruyla tüm emekçileri günbegün açlığa mahkum ederken "herkes iki anahat" sözleri vermenin iktidarlılığını ortadan kaldıracakları mı? Çiğnen mücadeleye karşısında açık katliamcı politikalarını tüm vahşetle sürdürüyorlar, yakutları köy sayılarıyla, katlettikleri gerillalarla "hasan"larını övüyorlar, yıllardır girmeye çalıştıkları Avrupa Birliği kapılarında emperyalist ülkelerin bakanları karşısında süt dökmüş kedi gibi olmalarının

Dalga yükseliyor, yıkılıp gidecekler

namusla, onurla açıklanabilecek bir yanı var mı? Bütün bunlara rağmen sanki emperyalizmin sadık işbirlikçileri, onursuz uşakları kendileri değillermiş gibi, bir de utanmadan "Ülkemizin işçilerine kimse karşımaz" diyorlar.

Çözümüstüzlük içindeler. Bu yüzden aralarındaki it dalaşı, Burjuva politikacılarının her gün birbirlerini suçlayan açıklamaları, bir bardak suda fırtına koparmaları boşuna değil... Çünkü, rüşvetin, yolsuzluğun, ah-laksızlığın, onursuzluğun biçimlendirdiği bir yaşam onların.

Ülkenin içinde bulunduğu kriz ve devletin içine düştüğü acizlik sadece parlamentoda değil, düzenin bütün kurumlarında da açıkça görülüyor. MGK'dan aldıkları talimatlarla baskı ve terör katliamlarına devam ediyorlar ama yönetemiyorlar. Kriz içindeler, kurallarını kendilerinin belirlediği oyunu bile hakkıyla oynamıyorlar. Keşmekeş içindeler. Ve bunu kapısından onurun, adaletinin girmedikleri meclislerine taşıyorlar. Meclis'e yaşanan hır-gır, koparılan cayırtı hep bu çaresizliğin ürünü, ahıra dönen Meclis bunun ifadesinden başka bir şey değil. Oligarşinin sananında çözümüstüzlüğün getirdiği çaresizlik dalgası esiyor, çürümenin kokusu duyuluyor.

Eğemenlerin saflarında bunlar yaşanırken, başka bir dalga yükseliyor. Bu dalga büyük kentlerin alanlarının, Kürdistan'ın dağlarına kadar emeğin, onurun ve insanın yana tüm değerlerin bayrağını yükseltiyor.

Toplu sözleşmelerle elde ettikleri hakları gasp edilen işçiler, Karabük'ün, Zonguldak'ın işini kaybetme tehdidi altında işçileri, iktidarı uymak için 26 Kasım'da Ankara'daydı. Ankara'nın caddeleri öfkeli işçilerin ayak sesleri ve sloganlarıyla çınıyordu. Sloganlar gasp edilen haklardan, sendika ağalarının uzlaşmacılığına kadar her şeyde işçinin sesini duyuruyordu Meclis'tekiler. Bayram Meral gibi işbirlikçiler ancak polise sığı-

narak işçilerin öfkesinden kurtulurken, Ankara'da yükselen bir slogan vardı: "İşçiler Meclise..." Evet, emekçiler Meclise, oligarşinin çaresizliğinin simgesi olarak bugün bir ahırdan farksız olan bu meclisi tepelerine yık-mak için, zulüm kalesini altüst etmek için emekçiler Meclise...

İşçilerin ardından alanları bu kez kamu emekçileri doldurdu. Yıllarca boyunca eğdirilmiş kamu emekçilerinin 20 Aralık eylemi fiili sendikacılığın mücadeleye topluma ve devlete kabul ettirilişi oldu. 20 Ekim seçimlerinden bu yana koalisyonun verdiği tüm sözde hakların içinin boşaltılması karşısında, kamu emekçilerinin haklı tepkisiydi. Üstelik devletin tüm tehdit ve gözdağına rağmen, emekçiler 20 Aralık'ta bir genel grev havası estirdiler ve oyunu kurallarına göre oynamayanların oyununu bozdular. Kamu emekçileri alanlara yürüyor, dalga büyüyor...

Büyük kentlerin alanlarında emekçilerin sesleri yankılanırken, Kürdistan'da da gerilla savaşına ivme kazanan yükseliyor. Dersim'de şehit düşen DHKC gerillalarının kanlarıyla kızıştırdığı Cephe bayrağı, düşmana darbe indiren her alanda, kavganın yükseldiği her yerde dalgalanmayı sürdürüyor. Tıpkı DHKC gerillaları düşmana vurdukları her darbeye yakılan köylerin, sorgusuz susuz karşılanan Kürt köylüsünün, kana bulan vatan toprağının hesabını sormak ve özgür bir vatan yaratmak için savaşıyorlar. Savaş yükseliyor.

Oligarşinin saflarında yaşanan çaresizliğe karşı; emekçilerin büyük kentlerin alanlarında yükselttikleri dalga ile Kürdistan'da gerillanın estirdiği savaş dalgası hep aynı kaynağı besliyor; mücadeleyi yükseltiyor. Adım adım büyüyün dalgalardan ne oligarşi, ne de tüm kokuşmuşluğuyla ayak direyen düzen kurtulabilecek. Yıkılıp gidecekler...

Yalanlara karnımız tok

Tüm halkı resmen aptal yerine koyuyorlar. Hiçbir şeye aklı ermeyen cahil cühela sanıyorlar. "Emeğimizin karşılığını alarak onurluca yaşamak istiyoruz", "Grevli toplu sözleşmeli sendika istiyoruz" diyen yüz binlerce memurun karşısına çıkıp, TV'lerde demec veriyorlar: "Kaynaklarımız kit olmasa yemez miyiz?" Sonra da ekliyorlar: "İnşallah şu ekonomik krizi bir atlatalım, sonra işçi de memur da daha iyi bir yaşam olacağına kavuşacak", "Uç ay daha sıkın diğiz".

Kaynakları kıtmış. Paraları yokmuş. Matbaada para basarlarsa, enflasyon azar, bundan işçi ve memur zararı çıkar-mış. İşçinin parasını memura, memurun parasını işçiye yedirmemiş vs. vs.

Halk bu masalları dinlemekten bıktı, ama bunlar, halkın gözünün içine baka baka bu masalları anlatmaktan bıkmadılar. Çünkü söyleyebilecekleri başka bir-şey de yok.

Hangi birini söylerler? Kamu bankaları aracılığı ile trilyonlarca lirayı Selim Edes, Engin Civan gibi yüzlerce yığılçı iktam ettiklerini mi? Yoksa ihracatı teşvik ediyoruz diyerek, memlekette yüzlerce "hayali ihracat zengini" yarattıklarını mı?

Bütçenin yarısını tüketen ve artık had-di hesabı bilmez hale gelen askeri harcamalara ne demek? Söylediğiniz gibi kaynağımız kıtsa, her gün yeni silahlar alarak dünyanın önde gelen silah alıcıları arasına nasıl giriniz? Eli kanlı korucuların, özel timlerin, kontrgerilla ajanlarının önüne "kemik" diye atıldığınız trilyon-larca lira ile insanların her biri Ege sahil-

lerinde villa yaptırmaya başladı. Bu mu sizin kit kaynağınız?

Elbette bunları halk biliyor. İşçiler de memurlar da biliyor ve görüyor.

Kaynakları kit bu "fakir memlekette" siz "hep beraber kemer sıkalım" dedikçe, caddelerdeki BMW'lerin, Mercedes'lerin sayısında patlama oldu... Sahi milyarlarcı liralık bu arabaları alanlar parayı nereden buluyorlar? Tabii bu örnekleri çoğaltmak mümkün. Ama gereksiz. Çünkü herkesin gözü önünde çevrilen döşapları emekçi halk yaşayarak görüyor. Bu "fakir memlekette" şatafatlı bir yaşam sürmek için bu asalaklar sürüsü nereden "kaynak" buluyorlar?

Bunları her gün gören işçinin, memurun masallarına inanmadığını sanıyorsanız, yanlışsınız.

Nitekim halk tepkisini gösterdi. Zonguldak'ta ve Ankara'da yüzbinleri bulan işçi yürüyüşlerinin hemen ardından kamu emekçileri de ülkenin her yanında kitleli mitingler, yürüyüşler yaptılar. Bu soyguncu, talancı, kan döktü düzenin sahiplerine, bu memlekette yalnız kendilerinin olmadığını gösterdiler.

Kendi yalanlarına halkın inanmadığını bilen iktidar, memur eylemleri daha başlamadan abanın altından sopa göster-meyi ihmal etmedi. İş bırakan memura soruşturma açacağını bir genelge ile bildirdi, tehdit etti. Çünkü halkın, emeğini soyma üzerine kurulu bu düzenin savunucuları, ancak baskı ve terörle ayakta durabiliyorlar.

Kürt halkının yıllardır "düşük yoğun-

luklu savaş" yaparak ülkeyi kan deryasına çevirenlerin, haklarını isteyen işçiyi de, memuru da tehdit ederek susturmaya çalışmasının anlaşılmayacak bir yanı yoktur.

İki binden fazla Kürt köyünü yakıp yı-karken, insanları tarlada, sokakta, evde kurşunlarken, memleketi soyup soğana çevirirken, mal varlığını Amerikalılara, Avrupalılara kaçırmışken yassa kural tanımayanlar, miting yapıp haklarını istediler diye memurları yasaları çiğnemekle suçlayıp, utanmadan soruşturma açmaktan söz ediyorlar.

Kamu emekçileri 20 Aralık eylemlerine yığınal katılm göstererek tehditlere gereken cevabı verdiler. Açılacak soruşturmalara da elbette söyleyecek sözleri olacaktır.

Ancak asıl soruşturma; tehdit, baskı, işkenec ve katliamlarla bu talan ve yalan düzenini savunanlar hakkında milyonlarca işçinin, memurun, öğrencinin, esnafın, köylünün belleğinde açılmış bulunuyor. Üstelik bu soruşturma onların Meclis soruşturmaları gibi öyle suçu geçiştirmeyi amaçlayan dostlar alışverişte görsün misali yapılan soruşturmalardan çok daha sağlam biçimde yürüyor. Halk hırsızın hırsız yakalamayacağını biliyor, inananların varsa vapurlarda, otobüslerde halkın içine girip iktidardaki soyguncu talancı takımını hakkında neler konuşuluyor.

kulak kabartıp öğrenebilir

Ancak daha önemlisi bu soruşturmanın iradi hale dönüşmeye başlamış olmasıdır. Halk içinde her geçen gün köklerini derinleştiren Parti-Cephe'nin elleri yalaklarına yapıştığı zaman bisinler ki bu eller bugün aç bıraktıkları zulmettikleri halkın elendir.

20 Aralık'a gelirken Herşey onurlu bir yaşam için

Kamu emekçileri 20 Aralık grevine nasıl bir süreçle birlikte geldiler?

"Yıllardır biz çalışanların ekonomik-demokratik hakları her geçen gün kötüye gitti. Bugün geldiğimiz süreçte artık dayanacak gücümüz kalmadı. Bu durumun iyileşmesi için kurduğumuz sendikalarımız, hükümetleri TİS masasına çağırmasına rağmen, hükümet yetkilileri TİS'ten kaçtılar. Silah gıyıldı, ağıt yedik, yemek boykotları yaptık, miting düzenledik, kilometrelerce yürüyüş yaptık. Yetkililerle kitlesel görüşmelerde bulunduk, taleplerimizi ilettilik, sözler verildik, söz aldık. Ama hiçbir gerçekleşmedi. Hep yalan ediyorduk, alıngınlığımız boş vaatlerle eldabilmeye çalışıldık."

Evet, 20 Aralık grevine, kazını emekçileri bütün baskılara rağmen dönem dönem karşılaştıkları ırlı-ıftırlı eylemlerden, grevlerden geldiler. Boş vaatlerle aldabılarak bugün açığa uçurumun önüne iltidiller. Ve her geçen gün, her geçen ay yükselen memurlar 1994 yılında yüzde 44 oranında faktirajı, 100 liralık alım gücü 65 liraya düştü. IMF politikaları ve 5 Nisan kararları altında gerçekleşen bu yoksulluk yarında, kamu emekçileri işyerlerinde de görülmemiş bir biçimde sosyal hak kaybına uğradılar. Çoğu işyerinde servisler kaldırıldı, yemek miktarı azaltıldı. Buna rağmen yemek ücreti artırıldı. Telefon görüşmeleri yasaklandı. Lojmanlar satılığa çıkartıldı... Ve 1995 Yılı Bütçesi yine memurlar açısından deha çok hak kaybı planlarıyla dolu...

Bu yoksulluğa oranı bile tok bagına ianma emekçilerini 20 Aralık'ta layan ettirmeye yetti... Grev öncesi yapılan basın toplantıları, afiş, bildiri vb. yöntemlerle yapılan çağrılar karşısında memurlar iş bırakmaya daha çok eğilimli gözüküyorlar. Hatta daha birçok yerde eylemli bir gün önceden bağlatın memurlar oldu.

Kamu emekçileri 20 Aralık grevine yoksulluğa, grevli-toplu sözleşmeli sendika talebi karşısında eldabılarak oyalandırmaya karşı bir kline bağlediler. Şimdi bu kin ve öfkenin sanifal kazanımlar doğrultusunda yükseltilmesi, inanca ve onurlu bir yaşam için zorunluluktur.

Baskılar, yasaklar eylen 20 Aralık kamu emek

İnsanca, hakça ve özgür bir yaşam için kamu emekçileri 20 Aralık'ta ayaa kalktı. İşçi sendikalarının iş bırakma düzeyinde eyleme katılmamasına karşın, direniş tüm yurttan genel grev havası yarattı. "20 Aralık'ta grev var" haberini duyan halk fırınlara koşarak bir günlük ekmeğe aldı. Devlet kurumlarındaki işlerini erteledi. Devletin tehditleri, devlet yanlısı Türk Kamu-Sen'in 20 Aralık'ta sabote etmeye yönelik tutumları hiçbir işe yaramadı.

Vergi dairelerinde, PTT'de, belediyelerde, hastanelerde, okullarda eylemin etki düzeyi kamu emekçilerini gelecek için daha da umutlandırdı. İstanbul ve Ankara'da bazı işyerlerinde iş bırakma eylemi 21, 22 Aralık'ta da sürdü. Kamu emekçilerini tamamen ezme amaçlayan 1995 Bütçe'sinin uygulanması halinde, emekçiler eylemlerini daha da yoğunlaştıracaklarını açıkladılar.

Devletin kurumu, bürokrasi 20 Aralık'ta işlemedi, işlemedi. PTT ve demiryolu emekçilerinin dışında uzun süredir bir sessizlik içinde bulunan kamu emekçileri, bu sessizliği 20 Aralık greviyle yırttılar. Emeğin sömürülmesine, ekmeğinin her geçen gün biraz daha küçülmesine, ülke kaynaklarının yeri ve yabancı tancılara peşke çekilmesine karşı kamu emekçileri hizmet üretiminden gelen güçlerini gösterdiler.

Bugün kamu çalışanlarının ve tüm emekçilerin haklı mücadelesinde yeni bir solugun alındığı, umut veren, coşku veren, inanç veren bir gün. Tüm kamu çalışanlarının sendikal hak ve özgürlükler mücadelesinde yeni bir dönemin açılışı. Muhtulan bir gün dedikleri 20 Aralık'ta, kamu emekçileri işyerlerindeki işleri önceki grevlere göre daha çok aksattılar. Maliye'de bütün veznelerin kapalı olmasından dolayı, o gün toplarlanması gereken trilyonlarca liralık devlet tahsil edemedi. TEK ve PTT'de vezneler kapatıldı, abone işleri yapıp gün. Tüm kamu emekçileri işyerlerindeki işleri önceki grevlere göre daha çok aksattılar. Maliye'de bütün veznelerin kapalı olmasından dolayı, o gün toplarlanması gereken trilyonlarca liralık devlet tahsil edemedi. TEK ve PTT'de vezneler kapatıldı, abone işleri yapıp gün. Tüm kamu emekçileri işyerlerindeki işleri önceki grevlere göre daha çok aksattılar.

Aynı şekilde belediyelerin diğer hizmetlerinin yanında su paralarının tahsil ve diğer işlemler yapılmadı. Belediyelerde de arıza işlerine çıkmadı. Adliye memurları yoğun olarak alanlara çıkmasalar da işleri yavaşlatmaları sonucu duruşmalar aksadı. Avukatlar da memurların bu eylemini desteklediler. İlk defa iş bırakan hava taşımacılık memurlarının çalışmaması üzerine, öğle saatlerinde uçak seferleri doğru dürist yapılmadı. Tam gün hizmet durması bile, eylemin ilk saatlerinde etkili olması bu-

rada çalışan memurlara moral ve güven aşıladı. Banilyo ve yük treni seferleri İstanbul Haydarpaşa, İzmir Alsancak, Kutahya, Afyon, Adana, Zonguldak ve Sivasta tamamen durdu. Ülke çapında SSK ve devlet hastanelerinde, acil servis dışındaki bölümlerinde muayeneler yapılmadı. O gün yapılması gereken yüzlerce ameliyat ertelendi Sağlık İskolunda Tüm Sağlık-Sen, Sağlık-Sen ve Genel Sağlık-İş sendikalarının dışında Tabip Odaları da doktorların eylemlere aktif olarak katılmalarını sağladılar.

1979 yılı 24 Aralık'taki Maraş katliamını

kinamak için ülke genelinde ders boykotu yapan öğretmenler de, o tarihten bu yana ilk defa diğer eğitim emekçileriyle birlikte greve çıktılar. Hem öğrenciler, hem de öğrenci velilerinin eylemi desteklemesi sonucu katılım beklenenden yüksek oldu.

Yıllardır "İşyerlerimiz dağınık, öğretmenler idarecilerle iç içe. Bu nedenle katılım düşük olur" anlayışı bu eylemle alt edildi. Eğitim emekçilerinin kendine olan güveni arttı.

Evet, PTT, maliye, belediye, demiryolları, hava yolları, limanlar, hastaneler, okullar, kütüphaneler, sosyal hizmet işyerleri, adliyeler, TEK, okullar, karayolları, tarım kuruluşları, turizm iş-

letmeleri, askeri işletmeler ve devlet bankalarında kamu emekçilerinin önceden ilan ettiği gibi daktitolar çalışmadı, telefonlar sustu, vezneler kapatıldı, dosyalar masalardan kaldırıldı, trenler hareket ettirilmedi, uçaklara kalkış işlemleri yapılmadı, elektrik, telefon ve su arızalarına çıkmadı. Ve her zaman bir koşturmacanın yagandığı işyerlerinde hakim olan sessizlik grevin solugunu hissettiriyordu.

Ülke genelinde eylemin başarısının daha önceki eylemlere göre daha yüksek olmasının bir nedeni de daha önce Esgüdümlü Komitesi içinde yer alan Eğitim-İş, Genel Sağlık-İş, Asim-Sen, Tüm Tak-Sen, Değem-Sen sendikalarının da Kamu Çalışanları Konfederasyonu'na Kurulu içinde yer alarak greve yönelik çalışma yapmalarıydı. Eyleme katılan ve Kamu Çalışanları Konfederasyonu'na Kurulu'nda yer alan Tüm Kamu-Sen'in dışındaki diğer sendikalar şunlar: Eğitim-Sen, Sağlık-Sen, Tüm Sağlık-Sen, Genel Sağlık-İş, Tüm Bel-Sen, Bem-Sen, Tüm Maliye-Sen, Tüm Haber-Sen, BİS, Lim-Sen, Enerji-Sen, Tüm Yargı-Sen, Maden-Sen, Yapı Yol-Sen, Emek-Sen, Tüm Sosyal-Sen, Sosyal Hizmet-Sen, Tüm Gıda-Sen, Tüm Banka-Sen, Or Kam-Sen, Kültür-Sen, Turizm-Sen.

İşçiler, Öğrenciler Kamu Emekçilerinin

Yatımdaydı. Türk-İş, Hak-İş, disk ve bu sendikalarla birlikte Demokrasi Platformu'nu oluşturan bazı dernek ve meslek odaları, 20 Aralık öncesi yayınladıkları bir bildiriyle kamu emekçilerinin eylemini desteklediklerini bildirdiler. Bu destek bir bildiri ile yayınlamak ve eylem sırasında Ankara ve İstanbul'da genel başkanlık düzeyinde eylemde görünmekten öteye geçmezken, işçiler eyleme aktif destek için mücadeleye verdiler.

TEK, belediye, haberleşme, taşımacılık (ambur), metal işkolu ve daha birçok işkolu kamu emekçileri kendi sendika şube pankartları altında memurlarla birlikte alanlara çıktılar.

Öğretmenler greve katılan, annesi, babası greve çıkan öğrenciler okullarından kalkarak alanlardaki mitinglerine ellerinde dövizleri, dillerinde demokratik lise sloganlarıyla aktif bir şekilde omuz verdiler.

Tabii kamu emekçilerinin eylemine öğrenci desteği sadece ilk ve ortaöğretim sıralarından gelmedi. Üniversite öğrencileri de kendi pankart ve dövizleriyle eylemlerde yer aldılar. Eylem komitelerine verdikleri mesajlarda tüm

duvarına çarptı silerinin grev günüydü

emekçiler üzerindeki baskılar yanında üniversitelerde estirilmeğe çalışılan sivil faşist terör de kinandı.

Çalıştıkları yıllarda bugüne göre daha iyi yaşam koşullarına sahip olacak emeklilikleri banka kuyruklarında, Emekli Sandığı kapılarında beklerken geçen emekli memurlar göz yaşları içinde de olsa haksızlığa ve zulme karşı başkaldırı mücadelesinde olmanın coşkusıyla eyenlerde yer aldılar.

"Sadaka Değil Toplu Sözleşme" Kamu emekçileri alanlara yürürken ve alanlarda attıkları sloganlarda "20 Aralık'ın bir başlangıç" olduğunu, talepleri konusunda ciddi yaklaşımlar olmadıkça takdirde memurların genel greve, 20 Aralık grevini aşan uzun süreli grevlere taşıyacaklarını dile getirdiler. "Memur Burada Hükümet Nerede", "Devlet Kasalarını Kemiren Fareler Zehirletsin", "Geliyor Geliyor Genel Grev Geliyor", "Sadaka Değil Toplu Sözleşme", "Ne Katsayı Ne Gösterge Hedef Toplu Sözleşme", "Emekçiden Aldılar Hırsızlara Verdiler", "Emekçiyiz Haklıyız Kazanacağız", Tansu 4 Milyona Sen Geçtin", "Yaşasın İş, Emek, özgürlük Mücadellemiz", "Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganları ve dövizleriyle ofke ve kararlılıklarını üstüne basa basa haykırdılar. 20 Aralık'taki kararlılıkla İstanbul ve Ankara'da bazı işyerlerinde grev 21 Aralık'ta da sürdü.

Kamu Çalışanları Konfederasyonu'na bağlı İstanbul'da yer alan sendikalar, işyerlerinde, alanlarda okudukları ortak bildiri, "Herkes bilmelidir ki, 20 Aralık kamu çalışanlarının ekonomik, demokratik mücadelesi için yeni bir başlangıç olacaktır. Bu ülke bizim, Bu insanlar bizim, fabrikalar, bürolar, işyerleri bizim. SÖZ HAKKI İSTİYORUZ. YAŞAMIMIZ ÖZERİNDE KARAR HAKKI İSTİYORUZ. ÇALIŞMA ÖZERİNE YETKİ İSTİYORUZ." dedikten sonra öncelikli taleplerini bir kez daha şöyle belirttiler:

"Kamu çalışanlarının grevli toplu sözleşmeli sendika haklarını yasal ve anayasal güvence altına alınmasını, tüm emekçiler ve kamu çalışanları için özgür bir toplu sözleşme düzeninin yaratılmasını istiyoruz.

- 5 Nisan kararları ve 1995 Bütçe tasarısı ile gündeme gelen çalışma yaşamımızı zorlaştırıcı, kazanımlarımızı geri alan uygulamalardan vazgeçmesini, yemek, servis, kreş vb. haklarımızın iyileştirilerek ve rimmesini istiyoruz.

- Kamu çalışanlarına ve sendikalara

siyaset yapma, siyasal partiye üye olma hakkının verilmesini istiyoruz.

- Kamu çalışanlarının taban aylığının asgari 18 milyon lira, kira yardımı'nın en az 4 milyon olmasını istiyoruz.

- Sendikal mücadele ve örgütlenmeden dolayı devletin uyguladığı baskıların, sürgünlerin, soruşturmalarnın, isten atmaların ve her türden fiili saldırmının son bulmasını istiyoruz.

5 Nisan Ekonomik paketi ve onun sendikasılaştırılmayı, işsizliği, özelleştirmeyi, savaşı temsil eden 1995 bütçesini kabul etmiyoruz. Tasarı vakit geçirmeden geri alınmalıdır diyoruz."

Nerede ne oldu?

Memurların iş bırakması işyerlerinde sessizce beklemekle sınırlı kalmadı. Başta büyük şehirler olmak üzere birçok ilde yürüyüşler, mitingler yapıldı. Rengarenk pankartlar eşliğinde hep bir ağızdan atılan sloganlar ortalığı şenlik havasına soktu.

Ankara: Tüm kamu çalışanlarının dörtte birini barındıran Ankara'da memurlar gruplar halinde saat 11.00'den itibaren Kızılay Meydanı'nda toplandılar. Meydanın memurlarla dolması trafik akışını önemli ölçüde aksattı. 2-3 saate yayılan miting, memurlarla seçim öncesi tatil vaktlerinde bulunan Demirel'in "yasadışıklık" tehditleriyle de olsa memuru hatırlamasına neden oldu.

Öğretmen grevinin de etkili olduğu Ankara Tuzluca'yı Lisesi'nde tek bir ders yapılmadı. Cumhuriyet Lisesi öğrencileri okul girişinde zincir oluşturarak greve katılmayan öğretmenleri okula sokmazken, Başkent Lisesi'nde de greve katılmayan bazı öğretmenler öğrenciler tarafından dövüldüler.

İstanbul: Aksaray metro önü ve Kadıköy İskele Meydanı başlıca miting alanlarıydı. Memurlar bu alanlara dört bir yandan yürüyerek geldiler. Bakırköy, Çapa, Vatan Caddesi, Eminönü Aksaray istikameti, Sarayhan Aksaray istikameti, metro önüne akan yürüyüşlerle doluydu. Kadıköy Meyda-

n'nda ise kamu emekçileri Hasanpaşa'daki belediye önünden yürüyerek geldiler. Yürüyüş kortejinin bir ucu Kadıköy'e varmışken, diğer ucu hala Hasnapaşa'da idi. İstanbul'da yapılan mitinglere katılım yaklaşık 50 bin dolayındaydı.

İzmir: Konak Alanı'nda yoğun polis olmasına rağmen akın akın gelen kamu emekçileri meydana toplanarak yaklaşık 20 bin kişilik bir kitle oluşturdular. Diğer

işkollarının dışında İzmir, eğitim emekçilerinin grevinin en etkili olduğu yerlerin başında yer aldı. Öğretmenleri derste bulamayan öğrenciler, kamu emekçilerine destek için Konak Alanı'na koştu.

Mersin: Cumhuriyet Alanı'nda yapılan mitinge kamu emekçilerinin yanında Yol-İş,

Petrol-İş, Liman-İş şubeleri ile Akademi işçileri, DKÖler, öğrenciler ve öğrenci ve-katıldı. 6 bin kişilik mitingde polis, ... sı öğrenci 17 kişiyi gözaltına aldı. Gözaltına alınanlar daha sonra serbest bırakıldı.

Kastamonu: Nasrullah Meydanı'nda öğle saatinde 500 emekçinin katıldığı bir miting yapıldı. Mitinge Kayılları başta olmak üzere Bayındırlık, TEK, DSI, SSK çalışanları, öğretmenler, Yol-İş ve Şeker-İş üyesi işçiler katıldı.

Eskişehir: İş bırakma oranı kamu emekçileri düzeyinde yüzde 75 olan Eskişehir'de maliyecilerin greve katılımı yüzde 100 idi. Saat 12.00'de PTT binası önünde toplanan memurlar 200 kişinin katılımıyla da bir miting düzenlediler. Bu arada PTT memurlarının mitinge katılımını engellemek için PTT Müdürü kapıyı memurların üzerine kilitledi. İhtarlar sonucu kapı bir süre sonra açılmak zorunda kaldı. Miting Şeker-İş ve Harb-İş sendika şubeleri de destekledi.

Trabzon: Maliyecilerin eyleme katılımı burada da yüzde 100 oldu. Meydanpark'ta yapılan miting ise 500-600 memur katıldı.

Gaziantep: İş bırakma eylemine katılan Tüm Bel-Sen, Tüm Yargı-Sen, Eğitim-Sen ve Tüm Maliye-Sen sendikalarına üye memurlar, diğer işyerlerinde çalışan kamu emekçilerinin katılımıyla 100. Yıl Parkı'nda bir miting düzenlediler. Davul zurna eşliğinde halayların çekildiği eyleme katılan 5 bin dolayında idi. Bu arada mitinge sakdın polis, çoğu öğrenci 50 kişiyi döverek gözaltına aldı.

Samsun: Bu ilde greve katılım oranı çok yüksek oldu. Hemen hemen tüm işyerlerinde işler durdu. Enerji,

Memurlar tehditlere boyun eğmedi

Genelgeler yayımlandılar. Televizyon kameralarına çıkıp, abo altından sopa göstererek tehditler saçılanlar yaptılar. "Memurların iş bırakması yasaktır. Yasadışı durumlarda da yasalar uygulanacak" dediler. Vatandaşlara "20 Aralık'ta giden ilgili devlet kurumlarında işinizi yaptırın," çağrılarını yaptılar. Sabah saatlerinde işyerlerinin önüne ve meydanlarına polisleri yerdiler.

Theditleri tatmadı, güdülü vermede başarısız olmadılar. Memurlar yine bu baskılara aldırmadan eyleme çıktılar. "Yasaları iptal ettire" "Sözlere kimse kulak asamaz. Bilimsiyerler ki memur yasaı artık 657 değil, Başbakan'ın, Devlet Bakan'ın, İçişleri Bakan'ın sözleri değildir. Memurun yasaı kendi baskılılarıydı. Memur yasaı 1990'dan bu yana yürütmüş mücadeleye ve bu mücadele edilmiş toplumsal meşruiyetti. Hıçbir zor ve baskı bu yasaı demedi. Bu yasaı 657 sayılı yasaın değil değişik edilmeliyle oluşan baskılıla olan inanc ve güveni yasaıydı.

Memurun baskılılması dayah eylemleri tüm tehditleri boşta bıraktı. Hükümet yetkilileri tarafından ilere, ilerdeki işyerlerine ulaşan, "Eylem yasadıdır. Eyleme katılanları bakanlık bildirir." İçerisindeki genelgeler şeffaflar, müdürlerden geri döndü. Kamu emekçileri önceden başlatılanı çabucukları genelgeler rağmen devam ettirdiler. İşyerlerinin girişlerine, pencerelere, kapı ve duvarlara divitlerini ve çağrı metinlerini asmaktan çekinmediler. Aktar çok yanlış olarak sürdürülen tehditlere karşı daha da güçlenerek böyle yaptılar. İş bırakma eylemini daha çok güç ne yayıru diyerek atışa geçtiler. Ya 20 Aralık sabahı işyerlerinde grev başladı (nada tehditlerin söküldüğü, bedeller ödenerek yükseltilen mücadelenin bankı altına alınmayacağı eyleme katılımın yüksek olmasının bir kez daha gücüllü.

20 Aralık Grevine Karşı Türk Kamu-Sen Devrede

Kamu emekçilerinin kendi örgütlerini dayalı mücadelesi tabanda gelişip bilyeneye başladığında devlet yurtdan ayağına kendi sendikalarını kurdu. Doğal olarak bu sendikaların mücadeleye başladığı zamanında bir payı olamazdı. Ancak gelişen mücadeleye hedeflerini bulundurmak için devlet gerekçesinde bu "Türk'ün" sendikaları kullanacaktı. İste 20 Aralık için grev kararı alındığında Türk Kamu-Sen 17 Aralık için Ankara'da miting yapma kararı aldı. 100 bin kişiyi hedefledikleri mitinge çoğunluğu Ankara dışından olmak üzere 25-30 bin kişi katıldı. Tam bir devlet öfesi gibi miting katılanlara istiklal Marşı söylattirildi. KÇSP'ye bağlı sendikalar "İktidar yuhbu" denilerek karalanmaya çalışıldı.

Türk Kamu-Sen mitingindeki hava ne olursa olsun devletin burada yapmak istediği memurun örgütü bir eklede gelişen ve darıdramadığı toplumsal, kendi potansiyelini eritme, 20 Aralık grevini sabote etme idi. Ancak başarısızdı. Türk Kamu-Sen'in üye yaptığı hıllıncı memurlar da 20 Aralık grevine katıldılar.

maliye, belediye, sağlık, liman işkolunda kamu emekçilerinin eyleme katılımı yüzde 100 oldu. Eğitim-Sen ve Eğitim-İş'e üye 1000 öğretmen ise dersleri boykot etti.

Aydın: Eğitim-Sen, Tüm Bel-Sen, Ener-Sen, Tüm Yargı-Sen, Tüm Maliye-Sen, Tüm Haber-Sen ve Tüm Sağlık-Sen'e üye olan ve olmayan yüzlerce kamu emekçisi sabah saatlerinde işyerlerinin önünde toplandılar. 2500 kadar memur öğle saatlerinde belediye önünde toplanarak

alışanları greve çıkmasa da, kendine güvenin sağlanması açısından azınsanmayacak bir sayı olan 1500 kişilik kitle ismetpaşa Parkı'nda toplanarak halaylar çekti, yürüyüş yaptı.

Denizli: Çeşitli kamu kuruluşlarında çalışan 3 binden fazla kamu emekçisi iş bıraktı.

Antakya: Antakya'da kamu emekçileri Samandağ ilçesinden gelen memurlarla birlikte Vahi Ürgen alanında toplandılar. Alandaki 800 kamu çalışanına önceden yapılan çalışmanın bir sonucu olarak DKÖ'ler ve çeşitli meslek odaları da destek verdiler.

Adana: Kamu emekçileri Adana'da sınırlı Vadar görüşmeyen bir katılımla iş bırakma eylemi gerçekleştirdiler. Bu katılım baskı ve tehditlerin yoğun olmasına rağmen sağlandı. Toplam 10 işkolunda memurlar iş bırakarak işyerlerinin önünde eylem yaptılar. Hastanelerin, vergi dairelerinin, tren garının, PTT'nin, MTA'nın, belediyelerin önü, "Memuruz Haklıyız Kazanacağız", "Grevli Toplu Sözleşme Hakkımız Söke Söke Alınız" sloganlarıyla çnladı. Polislin yer yer saldırıları başarılı çıkarak

bir basın açıklaması kamu kuruluşlarından, öğren-yaptılar. Açıklama sırasında cilerden ve halktan da eyleme göze çarpan pankartlardan destek geldi. 11.30'da yapılan bir "Memurdan Kalan Miras" basın açıklamasında talepler Kalem, Gözlük, Kavat" ıdı dile getirildi.

Ayrıca Aydın'ın Söke **Muğla:** Kamu emekçileri ilçesinde de 300 memur sendikalarına üye memurlar belediye önünde toplanarak önce belediye önünde toplandılar. 2 bin memurun iş dan engellendiğinin bildirilmesi bırakarak alana çıkması Mani- üzerine, kamu emekçilerinin sadat statükonun kırılması an- bir kısmı avukatlar eşliğinde lamında önemli bir adım hali- engelin olduğu yere giderek ne geldi. Maliye emekçilerinin engeli kaldırıldı. Daha sonra yüzde 100 iş bıraktığı Mani- esnafı ve öğrencilerin de sadat Hükümet Binası önünde pankartlarıyla katıldığı bir yapılan basın açıklamasında basın açıklaması yapıldı. Fel- sık sık "Memuruz Haklıyız Ka- hiye ilçesinde de 5 kişi greve zanacağız" sloganları atıldı. katılırken 25 kişi de viziteye olamadı. SSK Hastanesi memur-

Burdur: Burdur Cumhuri- çıktı. Datça ilçesinde ise kay- yet Meydan'ında 3 binden faz- makam iş bırakma nedeniyle engellemek için kapıları üzerlerine da kamu emekçisi toplandı. yanına çağırıldığı 2 memuru Başta belediye, maliye, eğitim gözaltına alındı. emekçileri olmak üzere diğer

Uşak: Uşak'ta tüm kamu kararlılıklarını gösterdiler.

Sürmeli Otelinde TİS görüşmelerinde anlaşma

Adana'da bulunan Büyük Sürmeli Otel'i ve Adana Sürmeli Otel'i'nde işveren ile işçilerin örgütlü bulunduğu Oleviis Sendikası arasında başlayan TİS görüşmeleri sonuçlandı. 1 Eylül 1994 tarihinde başlayan TİS görüşmelerinde uyuşmazlık tutanağı imzalandıktan sonra greve gidilmeden anlaşmaya varıldı.

Büyük Sürmeli Otel'i'nde çalışan 120 işçi, Adana Sürmeli Otel'i'nde çalışan 60 işçi, TİS imzalanmadan önce asgari ücret ile çalışıyorlardı. 5 Aralık'ta imzalanan ve 100 işçiyi kapsayan TİS'e göre ücretlerine yüzde 75 zam yapılan işçiler, 1995 yılında 5.5 milyon lira maaş ve 3 ikramiye, 1996 yılında ise zam yapılan ücretlerinin üzerine 2 milyon lra eklenerek, 7.5 milyon lira maaş ve 4 ikramiye alacaklar. İşçilerin sosyal haklarına ise yüzde yüz oranında zam yapıldı. TİS iki ve 4 aylık bir süreyle kapsıyor.

İmzalanan TİS hakkında Oleviis Sendikası Doğu Akdeniz Bölge Şubesi Başkanı Ziya Kaplan, gazetemize yaptığı açıklamada, imzalanan TİS'in istenilen düzeyde olmadığını belirtti ve "Haklar örgütlü bir güçle alınır. Bizim örgütlü gücümüz yeterli olmadıgından, böyle bir TİS imzalandı. Bu adamlar mafya. Böyle bir yere bizim sendika olarak girmemiz bile büyük bir başarıdır. Bu nedenle imzalandığımız TİS, işçiler açısından kazanımdır." dedi.

Aynı işyerlerinde işçiler maaşlarını alamadıkları için 15 Aralık günü 2-3 saatlik iş bırakma eylemi yaptılar. İşçilerin bu eylemi karşısında işveren maaşları birkaç gün sonra ödemek zorunda kaldı.

Akgübre'de grev devam ediyor

Mersin'de bulunan Akgübre fabrikasında 17 Kasım'da başlayan grev devam ediyor. İşveren ise işçilerin taleplerine ilişkin şimdiki kadar herhangi bir görüşme talebinde bulunmadı.

Grev kapsamı dışında bulunan ve makinelerin teknik bakım işlerinde çalışan işçilere Akgübre patronu baskı yaparak mal üretmeye zorluyor. Bu işçilere üretim yaptırmak için baskıda bulunan işveren, fabrikadan, depoda olduğu gerekçesiyle dışarıya gübre çıkarıyordu. İşverenin bu yasadışı uygulamasına karşı Petrol-İş Sendikası Mersin Şubesi İş Mahkemesi'ne başvurdu. Mahkeme, "Fabrikada üretilmiş stokların dışarıya çıkarılması, kapsam dışı bulunan personelin üretime yönelik olarak çalışmalarnın tedbiren önlenmesi" kararını verdi.

Grevde bulunan işçiler mahkeme kararının morallerini düzelttiğini, mücadelelerinin aynı zamanda mütteahitliğe bağlı olarak çalışan sendikası arkadaşları için de olduğunu belirtiyorlar.

Kendisizle görüştüğümüz bir grevci işçi "Bizleri mevsimlik işçi gibi çalıştırmak istiyorlar. Oysa otomasyon dalında çalışıyoruz. İş güvenciliği istiyoruz. Fabrikadaki günlük üretimimiz 2 bin 450 ton'dan fazla. Şu anda işveren milyarlarca zarar ediyor. Ama bizi 7-8 ay ücretsiz izne çıkararak daha fazla kâr edecek, biz de bu sürede aç kalacağız. İşverenin bu keyfi istemine karşı direneceğiz." dedi.

Şekabel işçileri greve başladı

Gaziantep'te Şekabel işçileri 12 Aralık'ta greve başladı. İşçilerin iş güvenciliği, ücretlerine zam, ikramiyelerinin verilmesi, emekli olana kadar aynı işyerinde çalışma ve sosyal haklarının verilmesi gibi talepleri işverence kabul edilmedi.

Genel-İş 3 No'lu Şube Başkanı Nihat Benvan ise greve katılan işçilerin yanı sıra, halkın da desteğinin olması gerektiğini vurguladı. Halka çağrıda bulunarak mağazadan alışveriş yapılmamasını istedi.

Güneydoğu Birlik, üreticilerin alacaklarını Ödeyecek

Gaziantep'de Güneydoğu Birlik'e ürünlerini satan küçük üreticiler, uzun süredir paralarını alamadılar. Toplanarak Güneydoğu Birlik'i protesto eden küçük üreticilerin eylemlerinden sonra, 12 Aralık günü Genel Müdür Hasan Öztürkmen basın açıklaması yapmak zorunda kaldı. Öztürkmen açıklamasında, üç ay önce peşin vadiyle 4 bin 483 üreticiden 234 milyarlık Gaziantep fışığı aldıklarını, ancak hükümet yetkililerinin söz veremelerine rağmen, şu ana kadar üreticilere ödemesi gereken miktarı Ödemediğini belirtti. Ziraat Bankası'ndan 150 milyar kredi alan Güneydoğu Birlik yetkilisi, küçük üreticilerin alacaklarının yüzde 50'sini hemen, diğer yansısı ise Ocak ayı içinde ödeyeceklerini, ödemelerden hükümetin sorumlu olduğunu vurgulayarak, kendi sorumsuzluğlarının aklamaya çalıştı.

Tutsaklar grevi direnişle desteklediler

20 Aralık grevine destek veren sadece memurların yanıbaşındaki işçiler, öğrenciler, emekçiler değildi. İnsanca bir yaşam için, özgürlük ve bağımsızlık mücadelesinde tutsak edinenler de eylemi desteklediler. 20 Aralık direnişini dört duvar arasında da olsa yakından soldular.

Sağmalcılar Cezaevi'nde bulunan DHKP-C, MLKP-K, YDP (PKK, DHP, KAWA, PRK-Rızgar) tutsakları ile

Çanakkale E Tipi Cezaevi'nden DHKP-C tutsakları kamu çalışanlarının 20 Aralık grevine ilişkin birer açıklama yaptılar. Devrimci tutsaklar yaptıkları açıklamada, 20 Aralık grevine bir günlük açık grevi

yaparak destek verdiklerini belirttiler. Sağmalcılar Cezaevi'ndeki tutsaklar açıklamalarında "Sesimizi kamu emekçilerinin onurlu sesine katmak amacıyla, kamu emekçilerinin 20 Aralık grevini destekliyor ve dayanışma amacıyla 20 Aralık tarihinde bir günlük açık grevi yapıyoruz. Yaşasın Genel Grev, Genel Direniş, Yaşasın Kamu Emekçilerinin Onurlu Direniş!" dediler.

Çanakkale E Tipi Cezaevi'nden Musa Erdem adına yapılan açıklamada ise, "Kendi sınıf talepleri temelinde ayağa kalkan emekçilerin 20 Aralık'ta iş bırakma eylemini bizim DHKP-C tutsakları olarak selamlıyoruz. Yaşasın emekçilerin örgütlü grevi. Haklıyız kazanacağız." denildi.

Dursun Karataş'a kalkan elleri kırdık kıracağız!

Emperyalizm, bir alçaklık ve sömürü geleneğidir. Çünkü sömürünün ve zulmün olduğu bir yerde adaletten söz etmek yalanların en büyüğüdür. Yargılamak, emperyalizmin kendi sömürüleri için koydukları yasalara uygulamaktır. Ve böyle bir düzende, adalet ve yasalar arasında en ufak bir ilişki bulunamaz. Bu yüzden DHKP-C'nin önderi Dursun Karataş'ı yargılamak isteyen Fransız emperyalizminin yasalara, bizim katımızda geçerli değildir. Bizi yargılayacak tek güç, tek yargıç halklarımızdır. O yüzden, bizim için ülkemiz ve dünya halklarının özgürlüğünden başka hiçbir yasa yoktur. Ve bu yasa şaşmayan adaletimiz ve silahlarımızdan ibarettir,

Bu yüzden, Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi-Devrimci Halk Güçleri yayınladıktan bildiride, "DHKP Genel Sekreteri Dursun Karataş serbest bırakılmadığı sürece, Fransız emperyalizmi, onun ülkemizdeki tüm temsilcileri ve kurumları, Fransız sermayesiyle ilişkisi olan tüm kurum ve kişiler, öncelikli hedeflerimiz arasındadır. Söylediklerimizin boş bir tehdit olmadığını, ifkemizin ve silahlarımızın sizleri de hedef alacağını, mücadeleyi tarihimize baktığınızda göreceksiniz." diyoruz.

Sundan emin olun ki, Dursun Karataş'a uzanan o elleri affetmeyeceğiz. Çünkü Dursun Karataş, ülkemiz halklarının yüreğindeki özgürlük ateşidir ve o ateş sosyalizme kadar hiç sönmeyecektir. Çünkü o ateş kaynağını ülkemiz ve dünya halklarının haksızlığı, zulme başkaldıran geleneğinden almaktadır. Bunun için ülkemiz halklarını Dursun Karataş önderliğindeki Parti-Cephe saflarında savaşmaya, önderliğine sahip çıkmaya çağırıyoruz.

Dursun Karataş'a uzanan elleri kıracağız ve bunun için her türlü bedeli ödemeye hazırız. Çünkü baskı ve zulmü durduracak en güçlü barikatı bedenlerimizle kurtmaya hazırız. Ve tarihin böyle ilerlediğini biliyoruz. Ve bizim tarihimiz, sömürü ve zulme karşı her zorlu dönem bedenlerimizle aştığımız bir tarihtir.

Fransız emperyalizmi, o pis, işgalci, saldırgan elini önderimiz Dursun Karataş'ın üzerinden çekmelidir. Çünkü emperyalizmin zulmü üstümüze yağsa da, ahdetlik, ezilen, horlanan, zulmedilen halklarla birlikte, önderliğimize uzanan her eli mutlaka, ama mutlaka kıracağız!

DHKP Genel Sekreteri Dursun Karataş'ın Fransız emperyalizmi elindeki tut-saklığı sürüyor. 27 Aralık günü Fransa Yüksek Mahkemesi'ne çıkartılarak soruşturulacak olan Dursun Karataş için, Avrupa'nın herinden her ülkesinde eylemler sürerken, dünyanın birçok ülkesinde ilerici, devrimci halk güçlerinden dayanışma ve destek mesajları geliyor.

Fransa'da Dursun Karataş'a Özgürlük Yürüyüşü

Paris'in Denfert Rochereau Meydanı'nda toplanmaya başladı Devrimci Halk Güçleri. Heyecanlıydılar... Geçtiğimiz hafta La Sante Cezaevi önünde yapılan gösteriden sonra, bugün de bir yürüyüş gerçekleştirecek ve yürüyüş korteji cezaevi önünden geçecek...

Devrimci Halk Güçleri tarafından düzenlenen yürüyüşle yaşlısı, genç, çocuğu, kadını, hepsinin elinde çiçekler...

Tarih 17 Aralık'ı gösteriyor, saat 14.00... Devrimci Halk Güçleri 500'e yakın bir kitleyle büyük bir disiplin içinde yürüyor. La Sante Cezaevi'nin önüne gelindiğinde, önce bir sessizlik sarıyor insanları. Sonra tüm güçleriyle devrime olan bağlılığın, inancın yinelenildiği "Devrim Andını okuyorlar hep bir ağızdan... Ve analar çıkıyor öne. Ellerinde renk renk çiçekler, Anadolu'nun bağrından özenle koparılmış sanki. Oğulları, öğretmenleri Dursun Karataş'a iletirmek üzere bırakıyorlar çiçekleri.

Zafer işaretlerini de gönderiyorlar Dursun Karataş'a... Her slogan atılışında, herkesin içini aynı merak sarıyor; "Acaba Dayı duyuyor mudur?" Bu soru-

yu cezaevinden ve işaretleriyle, tezahüratlarıyla yürüyüşçülere cevap veren diğer tutuklular yanıtıyor: "Merak etmeyin, o sizi duyuyor." Sonra Grup Kardelen kavganın içinden türküler söylemeye başlıyor. Kavga türkülerini bir kez daha sarıyor herkesi. Bir an için Karadeniz'e, Kürdistan'a, büyük kentlerin varoşlarına gidiyorlar, kavgayı soluyorlar. Ardından cezaevi kapısı önünde defalarca halay çekiliyor.

Marşlarla, sloganlarla, halaylarla yaklaşık 1 saat cezaevi önünde kalan Devrimci Halk Güçleri, yeniden yürüyüşe geçtiler. Tüm herkese Fransızca-Türkçe hazırlanmış olan DHKP-C Genel Sekreteri Dursun Karataş'ın serbest bırakılması gerektiğine ilişkin bildiriler dağıtılıyor. Dağıtılan 5 bin bildirinin yanı sıra, 200 tane de imza toplanıyor.

Onlarca bayrak, döviz açılıyor yürüyüş boyunca, pankartlar taşınıyor. Fransızca yazılı pankartların bazılarında "Fransa Dursun Karataş'ı Yargılamakla Kendi Tanhınıza Yargılıyor", "Devrimci Sol Bayrağımız, Parti-Cephe Silahımız", "Yaşasın DHKP-C", "Bu Savaş da Kazanacağız", "Biz Halkız Yenemeyiz", "Önderimiz Dursun Karataş'a Özgürlük", "Dursun Karataş'a Özgürlük-Yaşasın Enternasyonalist Dayanışma" sloganları yer alıyor. Açılan pankartların içinde en dikkat çeken ise, üstünde önderlerin resimlerinin bulunduğu büyük boy pankarttı.

Fransalı devrimci-demokrat insanların da destek verdiği yürüyüşün sonuna kadar, "Dursun Karataş'a Özgürlük", "Öndere Selam, Savaşa Devam", "Önder

Yoldaş Dursun Karataş", "Yaşasın DHKP-C", "Umutun Adı DHKP-C", "Önderimize Kalkan Elleri Kırdık, Kıracağız", "Kahrolsun Fransa Emperyalizmi" sloganları Türkçe olarak atılıyor. Fransızca da "Yaşasın Enternasyonalist Dayanışma", "Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş", "Dursun Karataş'a Özgürlük" sloganları atıldı.

"Özgürlük" Şiir Çocukların Dilinden Yayılıyor

15 Aralık günü 40 kadar çocuk anne ve babalarıyla birlikte Vvestfalen eyaletinin başşehri Düsseldorf'daki Fransız Konsolosluğunun önünde bir gösteri düzenlediler.

Vvestfalen Devrimci Halk Güçleri tarafından organize edilen gösteriye yaklaşık 120 kişi, Fransız Konsolosluğu'na doğru bir yürüyüş yaptılar. Sloganlar atarak yapılan yürüyüşle konsolosluğun önüne geldiler. Konsolosluğun önünde de bir saat kadar süren gösteri sırasında çocuklar "Öğretmenimiz, Önderimiz Dursun Karataş'a Özgürlük", "Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş", "Fransız Devleti Öfkemizi Sinamamalı" gibi mesajlar ileten balonlar uçurdular, dövizler ve pankartlar açtılar.

Fransa Adalet Bakanlığı ve İçişleri Bakanlığı'na fakslanmak üzere bir mektubu da Konsolosluk'a veren çocuklar, faksın çekildiğine dair makbuz aldıktan sonra, marşlarla, sloganlarla gösteriyi sona erdirdiler. Anne ve babaların katıldığı gösteride, eylemi yönlendirenler, geleceğin savaşçıları olacak çocuklardı.

DHKC-Devrimci Halk Güçleri, İstanbul'da Fransız emperyalizmini yaptıkları işlemlerle bir kez daha uyardılar.

Devrimci Halk Güçlerinden

Fransa'ya Uyan: İlgali Eylemleri DHKP Genel Sekreteri Dursun Karataş'ın mahkemesi yaklaşıırken, Almanya'nın çeşitli bölgelerinde çalışmalarını sürdüren Devrimci Halk Güçleri, Fransız emperyalizmini uymak amacıyla, bazı Fransız kuruluşlarını işgal ettiler. Stuttgart'taki Fransız Havaayolları (Air France) bürosu işgal edilen yerler arasındaydı.

15 Aralık günü Fransız konsolosluğu önünde ailelerin çocuklarıyla birlikte yaptığı gösteri sürerken, aynı saatlerde Stuttgart'taki Fransız Havaayolları (Air France) bürosu, polis önünden önlem alınmasna rağmen, 60 kişiyle işgal edildi. İşgali gerçekleştiren Stuttgart Devrimci Halk Güçleri, binanın içine Almanca, Fransızca ve İngilizce "Dursun Karataş'a Özgürlük" yazdılar. Ayrıca bir de pankartla birlikte Parti bayrağı astılar. Devrimci Halk Güçlerinin Air France yetkilileri aracılığıyla, Fransa Adalet Bakanlığı'na faks çekilmesi talebini Air France yetkilileri kabul ettiler. Fakat Alman polisi işgalcilere saldırarak üç kişiyi gözaltına aldı. Alman polisi ile çıkan çatışmada iki Alman polisi de yaralandı. Gözaltına alınanlar aynı gün serbest bırakıldı.

Aynı gün, Berlin'deki AFP bürosu da Devrimci Halk Güçleri tarafından 30 kişilik bir grupla işgal edilmiş, işgal eylemine ajanslar tarafından geniş yer verilmiş.

Filipinler'den Şili'ye Uluslararası Dayanışma

Devrimler, Halk Kurtuluş Savaşçıları dünyanın neresinde olurlarsa olsunlar kopmaz bağlarla birbirlerine bağlıdır. Bunu DHKP Genel Sekreteri Dursun Karataş'ın Fransız emperyalizmi tarafından rehin tutulmasında bir kez daha gördük. Dursun Karataş'a Özgürlük Komiteleri tarafından başlatılan imza kampanyası, bunun somutlandığı bir çalışmaya dönüştü.

İmza kampanyasına Filipinler Yeni Demokratik Cephe (NDF), oldukça geniş bir katılım gösterdi. NDF'nin merkezi Hollanda'da bulunan Uluslararası Ofisi

adına, tüm çalışanları, NDF'nin ABD'deki temsilcileri Victor Timco ve Becky Timco, Filipinler Avrupa Öğrenci Organizasyon, (Gençlik Örgütlenmesi) adına Jose Antioqs, NDF'nin yurtdışındaki yayın organı Liberation International içinde olmak üzere, NDF'yi temsileden 13 kurum ve kişi imzalarını "Dursun Karataş'a Özgürlük" için attılar.

16 Aralık'ta gelen bu imzalardan üç gün önce de, Sil'den dayanışma imzaları gelmişti. Başta Şili Komünist Partisi Genel Sekreteri Gladys Marin ve Şili Komünist Partisi Merkez Komite üyeleri olmak üzere, toplam 25 imza ile somutlandı. Sil'de dayanışma... Şili Komünist Partisi'nin çeşitli alan örgütleri temsilcilerinin imzalarından oluşan imzalar, merkezi Fransa'da bulunan "Dursun Karataş'a Özgürlük Komiteleri'ne yolandı.

Komitelere gelen imzalar ve dayanışma mesajları arasında, Avusturya'daki Küçükarmutlu İte Dayanışma Komitesi, Avusturya parlamentosunda yer alan Alternatif Yeşiller grubundan Kari Öllinger, Mag. Dr. Madlene Petrovic ve Theresia Stoisits'in mesajları da vardı.

Bu arada Avrupa Parlamentosu üyesi İngiliz parlamenter Stan Nevens, Fransa Adalet Bakanı Pierre Mehaingerie'ye Dursun Karataş'ın tutsaklığı ile ilgili olarak bazı sorular soran bir yazı gönderdi. .

İSTANBUL Fransız Konsolosluğu Önündeki Gösteriye Polis Saldırdı

Fransa'da rehin tutulan Dursun Karataş'ın serbest bırakılması için, İstanbul'daki Fransız Konsolosluğu, önünde de bir gösteri yapıldı. Devrimci Halk Güçleri tarafından oluşturulan bir heyet, yapılacak basın açıklamasının ardından Konsolosluk yetkilileri ile görüşmesi ise polis saldırısı ile engellendi.

21 Aralıkta Taksim'deki Konsolosluk binası önünde toplanan Devrimci Halk

ÇAĞRI

"Dursun Karataş'ın soruşu bilindiği gibi 27 Aralık Salı günü saat 14.30'da yapılacaktır. Soru öncesi Pazartesi ve sorgunun yapılacağı Salı günü Fransız makamlarını bıkmadan usanmadan arayıp, telefon ve faks yağmuruna tutalım." Dursun Karataş'ın serbest bırakılmasını isteyerek "Dursun Karataş'a Özgürlük-Liberte Pour Dursun Karataş" diyelim

Telefon ve mesajların gönderileceği Fransız makamlarının telefon ve faks numaraları

Cumhurbaşkanlığı Faks: 47422465 - 42928001 - 42928188
Tel: 42928100
Başbakanlık Tel: 42758000
Adalet Bakanlığı
Tel: 49551010-44776060
İçişleri Bakanlığı Tel: 47535353

Güçleri, DHKP Genel Sekreteri Dursun Karataş'ın serbest bırakılmasını isteyen bir basın açıklaması okumaya başladılar. Ama daha basın açıklamasının ilk cümleleri bile okunmadan, polis saldırısı ile karşı karşıya kaldılar. Saldırıya, heyet "Dursun Karataş'a Özgürlük" sloganları ile karşılık verirken, heyette bulunan beş kişi gözaltına alındı. Gözaltına alınanlar götürüldükleri Beyoğlu Ekipler Amirliğinde tutuldukları bir gün boyunca polislin küfürlü saldırısına ve kaba dayığa manuz kaldılar.

Afişler, Pankartlar, Duvar Yazıları • Fransız Emperyalizmini Uyardı

Devrimci Halk Güçleri, Fransız emperyalizminin ve Fransız sermayesiyle ilişkisi olan tüm kişi ve kurumları daha önce yayınladığı bir bildiriyle uyarılmıştı. Aynı yayın son olarak DHKC-Devrimci Halk Güçleri imzalı bir afişle tekrarlandı. Devrimci Halk Güçleri tarafından hazırlanan afişler, birçok bölgede yapıştırılırken, özellikle Fransız emperyalizmi ile ilişkisi olan kurumların yakınlarında afişler daha yoğundu.

Afişlemelerin yanı sıra, Gebze Beylikbağı bölgesinde, Ankara Caddesi üzerine 17 Aralık günü bomba süsü verilmiş bir pankart asıldı. DHKC-Devrimci Halk Güçleri imzalı pankartta, "Fransız emperyalistleri Önderimiz Dursun Karataş'ı Derhal Serbest Bırakın" yazıyordu. Ayrıca, Gebze ve çevresinde Devrimci Halk Güçleri tarafından 19 Aralık gecesi, Dursun Karataş'ın serbest bırakılmasını is-

teyen ve Fransız emperyalizmini uyararak duvar yazılamaları yapıldı. Duvar yazılamaları İstanbul'un birçok bölgesinde de yapılırken, Zeytinburnu, Çirpıcı ve Sümer bölgelerindeki duvar yazılamaları 15 Aralık'ta yapılmıştı.

ANKARA AYO-DER'ileri: "Uyariyoruz, Kanla Yazılan Tarih Silinmez!"

Ankara Hacettepe Üniversitesi Beytepe Kampüsü'nde 21 Aralık günü Fransa bayraklarının yakıldığı bir forum düzenlendi. Dursun Karataş'ın tutsaklığının devam etmesinin protesto edildiği forumda, Fransa hükümeti de uyarıldı.

Okulun her tarafında yapılan pullamalardan sonra, öğrencilerin kantininden pankartları, dövizleri ve sloganlarıyla yürüyüşe geçmelerine başlayan forum, Edebiyat Fakültesi girişinde gerçekleşti.

Burada yapılan kuşlamalar, açılan pankart ve dövizler ile atılan sloganların ardından bir konuşma yapan AYO-DER'li öğrenciler, Halk Kurtuluş Savaşçısı Dursun Karataş'ın Fransız emperyalizmi tarafından rehin tutulmasını protesto ettiler. AYO-DER'iler daha sonra Fransa bayraklarını yakarak tepkilerini bir kez daha dile getirdiler. Marşlar ve türküler söylendikten sonra "Dursun Karataş'a Özgürlük", "Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş", "Yaşasın Kazanacağız" sloganlarıyla yürüyüşe geçen öğrenciler, kantine gelecek eklemlerdeki pankart ve dövizleri buraya astılar.

Ankara'da Beytepe Kampüsü'nde AYO-DER'li öğrenciler, Dursun Karataş'a Özgürlük sloganlarını haykırırken, Fransız bayrağını da ateşe verdiler.

Faks: 47202329
İstanbul Mahkemesi Tel: 40615100
Faks: 40615174
Fransa Ankara Büyükelçiliği
Tel-faks: 4681154 (Ankara Kod:312)
Paris Adliyesi Faks: 44325000
Fransa Kod: 33
Paris:1

Protesto mesajı içerik olarak şöyle: Dursun Karataş, Türkiye'de faşizme karşı mücadele eden bir halk hareketinin önderidir.

Bir özgürlük savaşçısı olan Dursun Karataş'ın tutukluluğunu protesto ediyor, derhal özgürlüğüne kavuşturulmasını istiyoruz

ÖZGÜRLÜK SAVAŞÇISI ÖZGÜR BIRAKILMALIDIR!
DURSUN KARATAŞ'A ÖZGÜRLÜK!
Ad:
Soyadı:

Metnin Fransızcası:

DURSUN KARATAŞ EST LE DIRIGEANT DUN MOUVEMENT POPULAIRE LUTTANT CONTRE LE FASCISMEENTUROUIE.

NOUS PROTESTONS CONTRE LA DETENTION DE DURSUN KARATAŞ, MILITANT DE LA LIBERTE. NOUS DEMANDONS SA LIBERATION IMMEDIATE!

LES MILITANTS DE LA LIBERTE DOIVENT ETRES LIBRES! LIBERTE POUR DURSUN KARATAŞ!

NOM:
PRENOMS:

DURSUN KARATAŞ'A
ÖZGÜRLÜK KOMİTELERİ

Kürdistan kanlarımızla özgürleşecek!

KIRDA GERİLLADAN PUSU-Dersimin Hozct ilçesi Kınzır vadisinde DHKC İbrahim Erdoğan Kır SPBleri tarafından atılan pusuda, devlet güçlerinden 7 kişi cezalandırıldı.

ELAZİĞ'DA CEZALANDIRMA-Askeri Tabip Fuat Çık, DHKC Haydar Başbağ Silahlı Propaganda Birliği tarafından cezalandırıldı.

Gazetemize ulaştırılan bilgiye göre, DHKC gerillalar eylemlerini sürdürüyor. Geçtiğimiz hafta Hozat'ın Kınzır vadisinde DHKC İbrahim Erdoğan Kır SPB'lerinin attığı bir pusuda devlet güçlerinden 7'sinin cezalandırıldığı öğrenildi.

Kürdistan dağlarından artık DHKC önderliğinde DHKC gerillasının gür sesi geliyor. On yıldır oligarşinin inkarcı zulüm düzenine karşı Kürt halkının verdiği özgürlük savaşında DHKC gerillası da güçlerini adım adım büyüterek yerini güçlerini adım adım büyüterek yerini

91'in yaz aylarında ilk Devrimci Sol gerilla birliği Kürdistan dağlarına ayak bastığında, karşılarında deneyimli bir düşman olduğunun bilincindeydiler. Güçleri oranında vurarak, şehitler pa-hasına yürüyüşlerini sürdürerek, savaşın içinde öğrenerek, büyütülür güçlerini

Kavga sesleri Karadeniz, Ege ve Toroslar'da yankılandı. Dersim dağlarında verilen şehitlerin kanları, Karadeniz'de Bahattin Anı'larını, Toroslar'da Tarık Koçoğlu'ların kanına karıştı. Dersimli Mustafa Sefer Toroslar'da, Bursalı Osman Sönmez Sivas dağlarında savaşır-

ken şehit düştü. Omuz omuza verilen bu kavga da bir-birine karışan kan, halkların kardeşliğinin harcı kadar, DHKP-C'nin savaşı ü-ke genelinde yaygınlaştırma çizgisinin de en yalın ifadesi oldu.

DHKC gerillası, bugün parti önderli-ğinde, Kürdistan dağlarından Ege, Ka-radeniz ve Toroslar'a kadar uzanan bir alan üzerinde, kır gerillasını yaygınlaştı-ırma ve şehirlerdeki gerilla ve kitle çä-lışmalarıyla bütünleştirme hedefini esas alan bir stratejik anlayışın sahibidir.

Bu anlayış ve iddia, sadece adı ge-zanmadaki devrimci yöntemleri ve engin halk sevgisi ile her geçen gün daha fazla-kok aldı. 91'in yaz aylarında ilk Devrimci Sol gerilla birliği Kürdistan dağlarına ayak bastığında, karşılarında deneyimli bir düşman olduğunun bilincindeydiler. Güçleri oranında vurarak, şehitler pa-hasına yürüyüşlerini sürdürerek, savaşın içinde öğrenerek, büyütülür güçlerini

DHKC bugün gerillayı ülkenin her karış toprağında etkin hale getirmekten söz ederken, şu ya da bu anlamda bağ-lattığı fiili çalışmalarının ötesinde, işte bu politik çizgiye, bu parti anlayışına

dayanmaktadır.

Kürt ulusal kurtuluş sürecinde yer alırken sahip olduğu sınıfsal bakış açısı, onun diğer milliyetlerden emekçi halk içinde de çekim merkezi olmasının önünü açıyor.

DHKP-C büyük kentlerin gecekondularında, fabrikalarda, tarlalarda, işsizlik, yoksulluk ve açlığın pençesinde, horlan-an, zulmedilen emekçi halkları, Kürt halkının ulusal özgürlüğü için birlikte savaşmaya, umudu birlikte büyütmeye, zaferi birlikte kucaklamaya çağırıyor. Kürt halkını ise ulusal özgürlük için sınıf düşmanlarına yönelmeye, Türk halkını değil, halkların ortak düşmanı oligarşiyi hedef almaya çağırıyor.

DHKP-C bu yaklaşımla savaşa giriyor Kürdistan dağlarında. Bu anlayışla Kürt halkının özgürlük talebine sahip çı-kiyor, savaşıyor.

Sadece Kürdistan'ı değil, ülkenin tü-münü, oligarşi için bir "Vietnam bata-ğına çevirmenin, savaşı yaygınlaştıra-rak iktidar hedefine yönelmenin adım-larını atıyor.

Yaşanılan sürecin kavranması önem taşıyan ve önemli olgulardan biri, oli-garşinin faşist baskı ve terörünü gerilet-mek ve yok etmek için, halklarımızın örgütlü şiddetini büyütmenin zorunlu ol-masıdır. Faşizmin tümüyle yok edilme-sini hedef alan bir iktidar savaşını dü-şünmeden, halklarımızın ulusal ve sı-nıfsal kurtuluşu adına, özgürlük adına en küçük bir kazanımın bile kalıcı ola-mayacağını hiç unutmamak gerekiyor.

6 Aralık'ta yüzlerce namunun kuşat-ması altında atılan sloganlar bu savaşa çağrıdır. Zafere olan inancın, emperya-lizme ve faşizme karşı tavizsiz bir mü-cadele kararlılığının manifestoyudur. Kürdistan dağlarında kök salan bu dire-niş köklüdür, bir ucu Toroslar'da, Ka-radeniz'de, bir ucu İstanbul'da Bağcı-larda...

Bir köylü şehit düşen gerillaları anlatıyor "Bizim parçamızdılar, kavgayı onlardan öğrendik"

Köyümüze ne zaman incekleri belli olmazdı. Ama indikleri zaman da sanki kırk yıldır bizden uzak kalan evlatları-mız gelmiş gibi sevinirdik. Öylesine se-verdik onları. Evlatlarımızdan daha çok. Gittiklerinde, daha o saat başları özle-mimiz. Çocuklar bile onların yolunu gözdilerdi. Böylesine fedakar, alçakgö-nüllü, hem de bilgil, kendini iyi yetştir-miş insanlar olmaları tüm köyü etkile-mişti. Civar köyler de dahil, aramızdaki konuşmalarımız hep onların anlattıkları üzerine olurdu.

Turgut'un (Ahmet Güder) çok sa-kin bir yapısı vardı. Bize genellikle bir şeyler sorar ve dinlerdi. Kısa ve öz ko-nuşurdu. Sanki her sözü ölçülpölü biçil-miş gibiydi. Bize şehit düşen devrimci-

lerin, Mahir Çayan'ların, Niyazi Aydın, Haydar Başbağ, Recai Dingerlerin mü-cadelesinden söz ederdi.

Kürt halkının tarihini, çekilen acıları sebeplerini, sömürüyü, zulmü ve bun-dan kurtulmak için nasıl mücadele edi-mesi gerektiğini anlatırdı.

Alçakgönüllüydü, fedakardı. Köyde hal hatır sormadık kimsede kalmamasına dikkat ederdi. Birisi hasta olduğunda muayene eder, gerekiyorsa ilaç verir, bazen de iğne yapardı. Onun doktorluk-la ilgisi olabileceğini tahmin etmiştik. Ama o bundan söz etmezdi hiç. O bir devrimciydi, halk kurtuluş savaşçısıydı, canımızdı... Kelimelerle anlatmak ye-tersiz.

Özgür (Erkan Akçalı): köye geldik-lerinde önce kendi aralarında işbölümü-ne göre kimisi nöbete, kimisi evlere da-gılırdı. Oturalım, dinlenelim, önce ye-mek yiyelim demezlerdi. Bayan gerilla-lar, herhalde aralarındaki karar gereği, doğrudan köylü kadınların, kızların yanı-na giderdi. Özgür ise köylülerle konuş-mak için hemen bir ortam yaratırdı.

Darbeciliği anlatmıştı bir gün. Öfke doluydu sözleri. Bir gün de Tayfun Öz-kök'ün Suriye'de tutuklandığı şeklinde basında çıkan bir haber üzerine "Ona sıkılan kurşun bana değsin" demişti. Hareketine bağlılığı her sözünde belli olurdu. Hayat dolu, coşkulu bir kişiliği vardı. Sohbetlerden sonra bazen eline bir bağlama alır, türküler, marşlar söy-lerdi. Sesi güzeldi. Yelenekti. Ama bunlardan daha önemlisi çok sıcak bir-siydi. "Şu Dersim'in dağları" parçasını onun sesinden dinleyip de unutmak mümkün değil.

Köyün çocuklarına da mutlaka za-man ayırır, onlarla konuşurdu. Bazen çocuklardan birinin canını yakar, bas bas bağırtırdı. Ama çocuklar ağlamaz, yine de onun eleğinden ayrılmazlar, te-pesine çıkarırdı.

Ayhan (Mehmet Ali Öztürk) ise tam bir savaşçı idi. Hareketleri onurlu, mağ-ruzur. Disiplini severdi. Yürüyüşü bile herkeste güven yarattırdı.

Ayten ile Serpil'in şehit düştüğü ça-tışmada, askerlerin kuşatma operasyo-nunu durduranlardan biri de oydu. As-kerin önünü tek başına kesmiş, 50 met-re mesafede çatışmaya girmiş ve iki müfrezenin kuşatılmaya girmeden geri çekilmesini sağlamıştı. Bu çatışmayı gören köylüler de vardı.

Son olarak kuşatıldıkları evde de, köylülerin anlattığına göre, eve bomba düşmeye başladığında, o elinde silahı ile askerlerin üzerine yürüyor ve kendisi vurulup düşene kadar üç askeri vur-uyor. Bunu duyduğumuzda hiç şaşma-dık.

Onları günlerce kuşatılamam bitiremem. Bizim bir parçamızdılar. Etile tırnak gibi. Hatta daha fazlası. Ne onları, ne de bi-ze öğrettiklerini unutmamız mümkün değil. Kavgayı onlardan öğrendik. Öğ-rendiklerimizi uygulamak boynumuzun burcudur.

1974 doğumlu, Dersim Mazgirt nüfusuna kayıtlı, yoksul bir ailenin kızıydı. Devrimcilerle Dersim Cumhuriyet Lisesi'nde öğrenciyken tanıştı ve liseli gençliğin mücadelesi içinde yer aldı. En yakın arkadaşı Serpil Yılmazla birlikte, 1992 Mart ayında, lisede ilk kitle eylemini örgütleyip en önde yürü-yenlerden biriydi. Bu eylemde ilk "Halkıyız Kazanacağız" sloganını başlatan da o idi.

1992 Nisan ayındaki genel operasyon sı-rasında gözaltına alındı. Üç ay tutuklu kaldı. Gözaltında ve cezaevinde yaşadıkları, onun düşmanı tanımamasında, mücadeleye kendini hazırlamasında önemli bir deneyim oldu. Cezaevinden çıktığında, olgun, kendine güvenli ve harekete daha bağlı bir kişi olmuştu.

Çoşkuluydu. Dağlara gitmeye karar ver-diğinde, dilinde, gerilla yaşamının zorlukları değil, savaşa koşmanın sevinci vardı.

Gerillaya 1993 yılının Ağustos ayında katıldı. Kararlılığı, harekete bağlılığı ve coşkusu onu hiç yitirmede. Yoldaşlarıyla birlikte kusatmaya düştüğünde, o sloganlarla, marşlarla karşıladı kurşunları. Kavgayı ölmüştü.

Cenazesi Dersim Mazgirt'in Göktepe köyünde, 8 Aralık'ta önceki şehitlerin ailelerinin, arkadaşlarının ve kendi ailesinin katılımıyla, kızıl bir bayrağa sarılarak toprağa verildi. "Kızım böylesi bir mücadelede şehit düşmesinden onur duyuyorum." diye anması sözlerini "Ben de elimden geldiğince, onun yolunda gideceğim." diyerek tanımladı?

Şenay SONAR (Fatma)

Kızkardeşi Ahmet Güder'i anlatıyor: "Onu düşünürken aklıma hep kardelenler geliyor"

O benim hem ağabeyim, hem çocukluk arkadaşım, hem öğretmenim, hem de yoldaşimdi. Çocukken onunla şakaşmak, boğuşmak benim en sevdiğim oyundu. Onun yanında iken hiç büyümek istemezdim. Vahannın olanca oddiyetini de en çok ondan öğrendim.

Oyle uzun uzun konuşmazdı. Hatta kendi değer yargılarını, terahlerini bana kabul ettirmek için uğraşmazdı. Daha çok beni konuşturur, sonra bir-iki söz söyler ve zaten o sözler birçok şeyi anlatmaya yeterli. Bir gün birkaç kız arkadaşla birlikte, biz "eştik" diye tutturmuştuk. O da "Eştik diye bir şey yok" dedi. Tabii biz parladık. O ise hiç istifini bozmadan "Eştik varsa ispatlayın, yani mücadele edin, bir şeyler yapın, o zaman biz de var aytelim" dedi. İşte hep böyle yapar, bizi daha çok düşünmeye sevk ederdi. Hiç inisiyatifimi kırmaz, benim ya da başkalarının, kendine güven duygusunu zedelemeyen her şeyi öğrenmemizi sağlamaya özen gösterirdi.

Hatalar karşısında asla liberal değildi. Bir yanlış yaptığım zaman, yüzünün şekli değişir, o espirili yüzü gider, ciddi bir hal alırdı. Ya bir tek kelime söyler, ya da hiçbir şey söylemeden bana bakması yeleri. Hata yaptığımı anlardım o zaman. Sonra onunla gider konuşurdum. O olmadıgı zamanlarda, şöyle yatarsam o nasıl karşılır, ne düşünür diye hesap ederdim.

Bazen de bir şey sıkı tembihlerdi. Bir gün özel sayı dağıtmıştık. Akşam evde oturup sohbet ediyorduk. Bana "Belki birazdan gelip bizi alırlar, ne yapacağımızı biliyorsunuz değil mi? 'İfade vermiyoruz, açık grevindeyiz' diyeceğiz" dedi. Onun kendine duyduğu güven bir anda beni de sarmıştı, onun sözlerinden sonra artık daha rahattım. O akşam gözaltına alınmadık, ama onun varlığı bende her zaman güven duygusunu güçlendirmişti.

O defalarca şubeye girdi. Her seferinde de baş dik çoktık işkencehaneden. Hatta bir seferinde -sanıyorum ilk ciddi işkence gördüğüm zamandı- kendisine yapılanları alaya alarak anlatırken, işkencecilerin çaresiz kaşından sınırsız derecede mutlu olmuştu.

Şiir yazardı. Saz çalmayı öğrendikten sonra, beste yapmaya da başlamıştı. Şiir ya da bestelerini kimseye göster-

mezdi. Ama beni çağırıp "nasıl, iyi mi" diye düşüncemi somması beni çok sevindirir, gururlandırır. Düşünlerde saz çalıp söylerdi, biz de haley çekerdik. Düşünlerde EHADKAD ekibi olarak çıkardık. Çiçekleri, en çok da kardelen çiçeğini severdi. "Direnc çiçeğidir" derdi.

Ahmet, hep bahar aylarında gözaltına alınmış, iki kez de tutulmuştu. "Bahar hiç dışarıda karşılamadım. Baharı görmemi engelliyorlar-" demişti. Daha sonra baharı en güzel yerlerden, Dersim dağlarından karşılamaya gitti. Dersim dağlarına baktığımda, şimdi Ahmet ve yoldaşlarını düşünürken, aklıma hep kardelenler geliyor. Binlerce direnc çiçeği...

Bir arkadaşı Hüsniye Aydın'ı anlatıyor: "Sıcak teninin düştüğü toprakta filizlenecek bahar"

Hüsniye'nin devlet hastanesinde çalıştığı dönemdi. '92 21 Mart'ı yaklaşıırken hepimiz heyecanlıydık. Nevroz'u kitlese bir biçimde ve a l a n da kutlama kararı almıştık. Bu e y l e m

Dersim'de Bu sonrası ilk kitlese Kuta-ma olacaktı. Ancak HEP dahil, diğer DKÖ'lerin salonda kutlama yapma kararını değiştirememişti. Onlar salonda ısırlıydı. O gün geldiğinde hiçbir hareketlilik olmaması moralimizi bozmuştu. O sırada Hüsniye büyük bir cesaret ve kararlılık örneği sergileyerek avağa kalktı ve "Üç-beş kişi bile olsak, kutlamayı biz yaparız" diyerek yürüdü. Bizim alana varmamızdan kısa süre sonra halk akın etti ve umduğumuzdan da fazla bir kalabalıkla bayramımızı coşkulu bir şekilde kutlamaya başladık.

Bu kitlesellikten şaşırarak HEP yöneticileri halkı salona çağırıldı. Hüsniye o pratik zekasıyla hemen inisiyatif koydu ve "HEP Salona Halk Alana" sloganını başlattı. Nevroz'u salona hapsedmeye çalışanlara, herkesin katıldığı bu slogan iyi bir yanı oldu.

Erkeş gün HEP yöneticilerinden, eylemimizi kırma girişimleri için hesap sordüğümüzda, "Siz ne hakla Kürdistan'dan söz ediyorsunuz, siz kimsiniz?" diyen HEPlilere Hüsniye tavizsiz bir kararlılıkla "Türkiye ve Kürdistan'da mücadele eden, halklarımızı zafere götürecek bir devrim hareketi" olduğumuzu söylemiş ve bu cevap yeterli olmuştu.

1993 23 Nisan'ında canından çok sevdiği kardeşi Haydar Aydın şehit düşünce çok etkilenmişti. Yine de üzüntüsünü içine attı ve olanca metanetiyle annesini, babasını teselli etmeye çalıştı. Şehit düşen diğer yoldaşlarındaki de dahil, onlara yakışır törenler yapabilmek için koştu durdu.

Halkımızın mutluluğu için kavgaya sevdalı çingenem -bilirsin sana hep çingenem derdim- o inci gibi dişleriyle gülümseyişini, kahkahalarını, coşkunu unutmam mümkün değil. Bir de en çok

Dersim Faşizme Mezar Olacak

"Ama garip olan, komutanı öfkeliendiren o ki, her anonstan sonra, içerdekiler koro halinde ısılık çalışırlardı." Milliyet gazetesinden Celalettin Çetin, tanık olduğu çatışmayı böyle anlatıyordu. Hozat Çaytaşı köyünden, 6 Aralık'ta kuşatmaya alınan 9 DHKC gerillası marş söylüyor, slogan atıyorlardı. Dağlara sevdanın, kavgada baş eğmezliğin türküsüyü söyledikleri.

Şu Dersimin dağları vay lele,

Yığıtlerin odağı hey!

Belki yüzlerce, belki de binlerce ölüm kusan namlunun kuşatmasında generali çileden çıkartan türküler, marşları söyleyenler, üzerlerine yağan kurşunlara inat, kavganın bayrağını pencereye asanlar, ölüme adeta alay eden bu cesareti nereden alıyorlardı? Celalettin Çetin'in anlayamayıp garip bulduğu buydu. Zulmün temsilcilerinin eteğinde daha fazlasını görmesi zaten mümkün değildi.

Halk Kurtuluş Savaşçılarıydı onları.

Halkın baş eğmez sesinin, onurunun, adaletinin temsilcileriydiler.

Evleri yakılıp yıkılan ve kış ortasında açlığa, hastalıklara, sefaletle terk edilen küçük çocukları gerilla ağabeyleriydiler, ablalarıydılar.

Evinde alınıp bir tarlada kurşuna dizilen yaşlı köylülerin gözlerindeki hınçları... Bir de kavganın vasiyeti...

Ve milyonlarca halkın geleceğe, özgürlüğe, zulüm ve sömürü düzeninden kurtuluşa duydukları özlemin adiydiler.

Bu hınc yok edilebilir mi?

Bu özlemde vazgeçilebilir mi?

Bu vasiyet görmezden duymazdan gelinebilir mi?

Onuru ve yaşamı savunmak için ölüm oruçlarında direnenlerin destanını yazanların kardeşi, yoldaşıydılar.

Cüretkarlıklarının mayasında Çiftehavuzlar'da "Cesaretiniz Varsa Gelin!" diyen Sabo'lar, Sinan'lar vardı.

Geleneklerinde "Devrimci Solcular asla teslim olmaz" diyen Recai'lerin davaya bağlılıkları vardı.

Bilinclerinde Bağcılar'da "Asıl siz Devrimci So'ulun adaletine teslim olun" diye haykıran Hüseyin'lerin, haklılığa ve meşruluğa duydukları sarımsız inanç vardı.

Ve yüreklerinde halkın öfkesi, geleceğe özlemi, halkın sevgisi...

Bu yüzden teslim olmadılar. Düşmanı öfkeliendirdiler, düşmanın eteğinden dünyaya bakan gazeteciye şaşırtılar.

"Doğrusu şaşıryorum, şaşıryoruz. Olacak şey değil bu diyorum. Bile bile ölüme gitmek, ölüme kucak açmak diyorum. Ve bundan sonrasını görmek istemiyorum."

Tersine asıl bundan sonrasına bakın bay gazeteci. Ne gözlerinde bir damla yaş, ne de boynu büyük göreceksiniz halaya duran, tıllı çeken halkımızı. Mezar başlarında and içerken, öfkeyi büyütürken göreceksiniz. Savaşmayı savaş içinde öğrenirken, her kuşatmadan sonra daha güçlü avağa kalkarken göreceksiniz.

Bir zulüm tacirinin "Korkmayın, devlet sizi affeder" dediğini yazmış bay "gazeteci". Peki onları kim affedecek?

Bu soygun ve talan düzeninin egemenlerini, halk yoksulluk ve sefaletle itilirken trilyonları götürmeleri kim affedecek? Köyleri yakıp yıkanları, işkence ve katliamlarla halklarımızın haklı taleplerini bastırmaya çalışanları kim affedecek? Başarısının ölçüsü olarak "ölen insan sayısını" veren bu kan içiciler gürhunu kim affedecek?

Görmezden geldiğiniz bu gerçekleri bir kez düşünün bay "gazeteci". Halkın bunca acısı ve çilesi üzerine şatafatlı saltanat sürenleri halk affeder mi?

Ve kuşatmanın içinden yükselen sesi hatırlayın. Duyduğunuz halkımızın zafere olan inancı ve öfkesinin sesidir:

"Dersim faşizme mezar olacak!"

sevdiğin "Sevdamızı bıraktık kadife tenli zamanlara" şiirini söyleyişini... Bir tane, o şiiri yaşayan değerli, unutulmaz - lar kervanına sen de katıldın. Yüreklere - mizde hep yaşayacaksınız. Karlı dağları - mızda, sıcak teninin düştüğü toprakta fi - zilenecek bahar. Sen rahat uyu.

Annesi Mehmet Ali'yi anlatıyor: "Dağlara sevdalıydı"

O halkı için, sevdası için ve gelecek nesile güzel ve somurtulmuş bir ülke bırakmak için ölüme gülerек koştu. Mücadeleye girdikten sonra sık sık gözaltına alınırdı. Elazığ polisi onun okumasına izin vermiyordu. "Ya buradan gideceksin, ya da bırakacaksın" diye tehdit ediyorlardı. O da bu tehditlere ve zorlu işkence sınavlarına karşı devamlı başarımlı oldu ve hareketine sıkıca kenetlendi. Oturaklı ve disiplinli bir yapısı vardı. Köye gittiğinde halkına yardım ederdi. Halkı da onu bağrına bastı, ölümsüzleştirdi. Halkı için kendisini mücadeleye adadı. Biz Türkiye halkları üzerinde oynanan kirli oyunlardan söz ederdi. Bana "Ben halkım için şehit düştüğüm zaman alınra kızıl bir bant tak ve zafer işaretleriyle uğurla" dedi. O inandığı dava uğruna şehit düştü. Daha uzun süreli mücadele etmesini istiyordum. Verdiği mücadele bizim için onur vericiydi.

Ben kendisi için ağladım. Ağlamamamı, Türkiye'de devletin haksız bir savaş açtığını, her gün insanların öldürüldüğünü, bunların benden farkı nedir,

biraz da onları düşünmemi söylerdi. Dağlara sevdalıydı. Okulunu bitir, diplomanı al derdim. O da bana "Savaşmak için diploma lazım değil." derdi. Mehmet Ali hakkının kalbine gömüldü. Der - sim dağlarında yine silah catacak, yoldaşları onu yaşatacaktır. Davasından başka bir şey düşünmezdi. Devamlı fa - şizmin kanlı çizimlerinden söz ederdi. Bir gün cenazeye giderken polislerce alınıp kafası kırılmıştı. Kafasının kırılmasına rağmen, cenazenin peşini bırakmamış ve cenazeye katılmıştı. Onuru onurumuzdur.

Bir arkadaşı Gülseren Beyaz'ı anlatıyor: "Onurlu ve örnek anısını mücadelemizde yaşatacağız"

Ülkenin her yanında kamu emekçileri içinde sendikall faaliyetlerin yeni yeni başladığı bir dönemde, Elazığ'daki sağ - lık emekçileri içinde gözle görülür bir hareketlilik başlamıştı. Bu çalışanmanın en önünde olanlardan biriydi. Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi'nde hemşireydi, ama devlet hastanesinden SSK'ya, oradan sağlık ocaklarına kadar her tarafa koşuyordu, en küçük bir zama - nını bile boş geçmiyordu.

Canlı ve fedakar kişiliğine cesaretini de eklemiş ve sağlık emekçilerinin ör - gütlenmesine dört elle sarılmıştı. Onu ne polisin tehditleri durdurabilirdi, ne de ona zaman zaman çok acı veren rahat -

Şenay Sonar, Hüsnüye Aydın, Serpil Yılmaz. Elleri, yürekleri gibi sıcak, dil - lerinde "kadife tenli zamanlar"a özlem, birlikte koşullar kavgaya.

sızlığı. Kafasına koyduğu şeyi mutlakla yapan inatçı bir özelliği vardı.

Bir genel operasyon sırasında (1992 Nisan) bu kez Gülseren gözaltına al - nırlara sahip çıkmak için canla başla çalışandı. Çeşitli yerlere girişimde bu - luntuktan, gözaltındakilerin ailelerini ve avukatları seferber etmeye kadar her tarafa koştururken, bir taraftan da açlık grevinin örgütleyenlerdendi.

Çoşuklu kişiliği kadar, arkadaşlarını sahiplenme bilinci de güçlüydü. Onun zorluk, engel tanımayan bu enerjisi bir - çok kişiye örnek oldu, etileti.

O Dersimliydi. Kürt kızıydı. Dağlar - dan gelen direniş sesleri ona hiç ya - bancı değildi. Konuşmalarında, sohbet - lerinde hep gerilla olurdu. O gerilla oldu - ğunda, onu tanyanılar hiç şaşırmadı. Onurlu ve örnek anısını mücadelemizde yaşatacağız.

Bir arkadaşı Nihat Kayayı anlatıyor: "Yaşamı, uğrunda ölecek kadar sevenlerdendin"

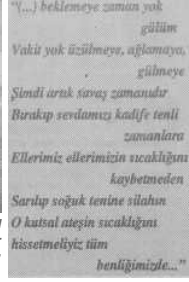
Sevgili Nihat,

Gazeteye ağır dolusu gülen resmini koymuşlar. Duruyor karşında. Ve seni "Gülmez" mezarlığına koyduklarını yaz - mışlar.

İçime sindiremiyorum.

Ne ölümünü, ne de mezarlığın adının' Gülmez oluşunu.

Çünkü yaşama sevinci senin kişiliği - nin en belirgin özelliği. Fotoğrafın di -

linde bile eksik kalan coşuklu yapın, kahkahaların, devamlı okuyup araştı - ran, hep öğrenmeye tutkulu, sade ve mütevazı' kişiliğin tüm ayrıntılarıyla gö - zümün önünde canlanıyor.

Ahmet ve Mehmet Ali yoldaşlarından

ğ i ' n d a n
aşağı inşini,
annenin
sana düş -
künlüğü
espri ko -
nusu yapıp
hep be -
ra - ber
gülüş -
lerini, ge -
cekond -
ları dola -
s ı r k e n
devrimci

çalışmayı yaşamın en sade gereklerin - den biri olarak kavrayan rahat ve kendi - ne güvenli koşuturup duruşunu, üniversi - tede TÖDEF çalışması yaparken polis destekli faşistler karşısında sergilediğin cesareti unutmak mümkün mü?

Seni düşündükçe aklıma sadece onurlu bir yaşam geliyor. Belki de bu yüzden silahın soğuk kabzasını tutmak için gerillaya koşarken bu kadar coşku - luydun. Sen yaşamı uğruna ölecek kadar sevenlerdendin.

Sindirdi Ahmet ve Erkan yoldaşlarında birlikte, koyun koyuna yatıyorsun. "Gül - mez" mezarlığında. Halkımızın gülen yüzü yığıt evladı, yaşamı savunmayı senden öğrendik.

Sen rahat uyu.

Dersimde iki pankart ve anma toplantısı

"DHKC Savaşçıları Ölümsüzdür"

Dersim il merkezi Atatürk Mahallesi ile Cumhuriyet Mahallesi 10 Aralık Cumartesi günü Devrimci Halk Güçleri imzalı, bomba süsü verilmiş iki pankart asıldı.

Pankartlardan ilkinde "Yaşasın Partimiz ve Cepheimiz DHKP-C'ı' sloganı yer alırken, ikincisinde de "DHKC Savaşçıları Ölümsüzdür" sloganı yazıldığı görüldü. polis noktalarna çok yakın mesafelere asılan pankartlar, halk tarafından şehit gerillaları, sahiplenme ve cüretkarlık örneği olarak değerlendirilip sem-patiyle karşılandı.

Her metrekaresi denetlediğini sanan polis ise, çılgına döndü. Panzerlerle mahalleleri basmaya kalktı.

12 Aralık günü ise Cumhuriyet Lisesinde DLMK'lı öğrenciler tarafından şehit düşen DHKC gerillaları için okul kantininde bir anma toplantısı yapıldı. Okul idaresinin tüm engelleme çabalarına ve tehditlerine rağmen, anmaya katılan 30 öğrenci, geleneklere uygun bir şekilde, anma toplantısını gerçekleştirdiler.

Elazığ'da binbaşıya DHKC kurşunu

Elazığ Askeri Hastanesi'nde görevli Tabip Binbaşı Fuat Çık, 14 Aralık günü, başına sıkılan tek kurşunla vurularak cezalandırıldı.

Binbaşının masasına bırakılan DHKC Heydar Başbed Şahlı Prope - ganda Birlikleri imzalı bildiri ile eylem üslenildi.

Eylemden sonra şaşırان Elazığ polisi, DHKC imzasını görünce, dev - rimci-demokrat insanlara yönelik yoğun operasyonlara girişti. Aynı günün gecesi evleri kuddmuş gibi basan Elazığ polisi 19 kişi gözaltına aldı. Gözaltına alınanlardan 13'ü iki gün sonra, bir kişi de dört gün

sonra, çeşitli işkencelerden geçiril' miş olarak serbest bırakıldı. Geriye kalan 5 kişi Hakan Güler (Mücadele gazetesi Elazığ muhabiri), Sultan Güler (öğrenci), Tekin Atilla (öğrenci), Balırtıyar Konyaloğlu (öğrenci) ve Demet Yüksel (öğrenci), halen Elazığ Emniyet Müdürlüğü 1800 Evler işkence merkezinde bulunuyor.

Gözaltında bulunanların yakınları ve arkadaşları, polisin DHKC eyle - minden sonra içine düştüğü acizlik ve korkunun bir ifadesi olarak, yoğun işkence yaptığını, gözaltında bulunanların yaşamlarından endişe ettiklerini söylediler.

mak bizim elimizdedir

alandı dıddı, önemli gelişmeler sağladı. 12 Temmuz katliamıyla birçok önder kadro ve savaşçımızı yitirmemize karşın, 12 Temmuz'u siyasal zafere dönüştürerek 12 Temmuz'un yaraları sarılır. 17 Nisan öncesine gelindiğinde parti daha somut, elle tutulur bir olgu haline gelmişti. Önderimizin de ifadesiyle, atılım yılını 12 Eylül öncesinin gevşek örgüt ilişkilerinden çıkıp, partileşme sürecini daha merkeziyelekti, daha iradi kıldığımız ve bu süreç ne zaman bileceğini somutladığımız, bir parti gibi, parti ruhuyla hareket ettirdiğimiz bir süreç olmuştur.

Ülkemizin devrim tarihinde ilk kez halk kitlelerinin devrimci halk itidannın programı bu süreçte sunulur. Gelişen aşamada hareketimiz, halklara verdiği sözü yerine getirmek için partinin oluşturulabileceğine karar verir. Hazırlıkları yapıldığı aşamada 17 Nisan katliamı

yaşanır.

Kayıplarımız büyüktü. Ama 17 Nisan direnişi halk kitlelerinde büyük bir coşku ve mücadele potansiyeli yaratır. 17 Nisan'ın yarattığı bu potansiyeli örgütleme ve katliamın-yaralarını sarma süreci, aynı zamanda partinin alt yapısının da oluşturulması süreciydi. Önderliğimizin "Partinin Arifesindeyiz" diye ortaya koyduğu 17 Nisan sonrası süreçte, hareketimiz bu kez de iç düşmanın darbesiyle karşılaşır. Partileşme süreci bir kez daha kesintiyi uğrar.

"Partinin Arifesindeyiz" derken, yaşanan darbe ihanetine bakarak, "Parti olmaya ne kadar hazırız?" sorusundan çıkarılması gereken sonuç; partiye giden yolda hareketimizi içten içe kuşatan darbeyi çetenin partili sürecin kendini dayatmalarına, küçük burjuva kariyerizmine vb. izin veremeyeceğini görmesi ve ihaneti seçmesidir. Hazır olmayan darbeci çeteydi.

Hareketimizin siyasi arenada yer alından bu yana, merkezi iradenin sorumluluğuna karşın, partileşme süreci hareketimiz için tek yönlü bir süreç değil, inişleri çıkışları olan bir süreç olmuştur.

Ancak tarihimize bakıldığında görülmektedir ki, hareketimiz hiçbir dönem parti hedefini bir kenara bırakmamıştır. Kesintiye uğrayan ve zorlu her dönemde Devrimci Sol önderliği stratejik hedefi kadroların gözünde hep canlı tutmuştur. Bugün, "neden daha önce parti kuramadık?" sorusu, bu tarihimizin ve özgünlüğümüzün görüldü bilmesinde yanıtını bulacaktır.

"Parti sadece insan sayısı ile ele alındığında, neden parti olmadığımız sorusu haklıdır. Ama biz partiyi hiçbir zaman şekilsiz, ruhsuz, ideolojiden ne anladığı belirsiz insanların oluşturduğu, sematik olarak oluşturulmuş, her gün bölünüp parçalanan, değişen, kendini dayatan hiziplerin cirit attığı, savaşmayan, bürokratik bir yapı olarak algılamadık. Çızdığımız tabloda oluşturulacak bir partinin nasıl bir parti olacağı belki o gün yeterince görülemezdi, ama yazdıklarımızda bu partiye sahip olmanın bir parçası olarak çok çarpıcı bir biçimde ortaya çıkmıştır. Parti her şeyden önce, neyi nasıl yapacağını bilen, bir davaya kendini adanmış, denenmiş, savaşan ve savaşçı ruh ve davranış birliğidir.

Parti lafızların ve kanzmaların da ötesinde, ortak bir kültür ve savaşçı ruhtur. Bu savaşçı ruh hali ve kültür yaratılmadan, pratikte sınanmadan sematik olarak kurulacak her parti yıkılmaya mahkumdur. Bu yanı sıra, hiçbir şemaya ve kalıba sığdırılmaz. Savaş kültürüyle donanmış, sarsılmaz bir şekilde ideolojik birliğini sağlamış ve savaşma azmini kaybetmemiş örgütlenmeler, geçici bir süre savaşma kapasitelerini yitirirler de, tüm örgütlenmeler dağışa da, parti olma misyonlarını yitirmezler." (DHKP Genel Sekreteri Dursun Karataş'ın Kuruluş Kongresine Sunduğu Rapordan)

DHKP-C önderinin 90 altıncı öncesine geldiğimiz süreçte neden parti olmadığımız sorusuna verdiği bu yanıt, partiye bakışımız konusunda bugün de sahip olmamız gereken kavrayışı göstermesi bakımından önemlidir.

Partiyi, eksiklerimizi ve sorunlarımızı bir çırpıda gözötelemek şüpheli bir deşnek olarak görmek yanlışlıktır. Bugün, geçmiş süreçten getirdiğimiz eksiklerle birlikte, partiye savaş içerisinde güçlendirerek inşa etme göreviyle karşı karşıyayız. Bu görev mükemmeliyetçi bakış açısından kurtulmadan, misyonunu bilince çıkarmadan başlanamaz.

Parti konusunda karşılaşılabilecek bir diğer yanlış yaklaşım ise, "daha önce var olan gücümüzle kuramadığımız halde, bugün kendimize nasıl partiyiz diyebiliyoruz?" düşüncesidir. Bu düşüncenin temelinde ideolojimizi özümseverme, birikimimizi görmeme, partinin gelişen aşamada bir zorunluluk olduğunu anlamama olguları yatmaktadır. Daha önce neden parti olmadığımız sorusunun cevabı, önderimizin de ifade ettiği gibi, tarihimizde, özgün süreçlerimizde vardır. Ancak asil anlaşılması gereken, bugün geldiğimiz aşamada dünden daha güçlü olduğumuz, bu gücümüzün kaynağı ve bu gücün ne olduğudur.

Hepimizin ve halkımızın bildiği gibi, 17 Nisan katliamı öncesi hareketimizin aldığı bir karar vardı. Bu partinin arifesindeyiz tespitinden çıkan parti kararıydı. Anca o süreçten bu yana çok şeyler yaşadık. Kuşatmaları, direniş destanlarını ve darbe ihanetini gördük. Darbe ihanetiyle birçok örgütlenmemiz tahrip ve deşifre edildi. Düşmanın operasyonlarına açık hale getirildi. Değerli önder yoldaşlarımızı ve savaşçılarımızı yine bu süreçte yitirdik. Yüzlerce tutsak verdik... Bu süreç örgütlenmede, silahlı savaşta, örgüt işlerliği noktasında geliştirdiğimiz bir süreç oldu. Geliştirdiğimiz noktada ya adımızda büyük itilafat bir savaş örgütü olacaktık, ya da küçük burjuvazinin bizi teslim almasına izin verecektik. Bu siyasal onur savaşımızı ve 15 yıllık tarihimizin, yarattığımız değer ve geleceğimizin, örgütümüzü ve önderliğimize güvenimizin sınımanmasıydı. Yitirdiklerimizde birlikte kazandığımız ve kazancaklarımızı kavramadan, bu sürecin bize öğrettiklerini bilince çıkarmadan, bugünkü sürecimiz, sahip olduğumuz güç anlaşılabilir.

"Bu dönem, hareketimiz tarihinde, çok büyük derslerle dolu, hepimizi eğiten, yıllar bilecek deney ve tecrübeleri, kısa bir zaman kesitine sığdıran öğretici, herkesi bir parça da ha olgunlaştıran, düşmana karşı kını mizi, öfkemizi bileyen, kendimize da ha çok güvendiğimiz, ısrarla kendi mizi yenilememiz gerektiğini öğreten bir süreç olmuştur. Oyle ki, birçok ta fannımız, militan, militan ve savaşçı lar yöneticilik, yöneticiler de önder olmak gerektiğinin bilincine vardılar. Her komitenin bir örgüt, her kadro nun bir komite gibi düşünüp, ihanete ve düşmana karşı savastığı, tüm ye tenekleri ve enerjisini ortaya koydu ğu, kendilerine ve harekete olan gü venlerini sınadıkları bir dönem oldu. Deşifre olmuş, büyük oranda da ğılmış, olanaksızlıklar içinde, düşma na karşı duran binlerce insan, tüm olumsuzlukları aşmak için, daha bü yük bir özveri, daha yüksek bir bi rlinçe savaşma azmini edindi. Bu az mî bize, düşman ve ihanet kazandı rmıştır. Bugünkü kararlılığımız 'Parti-ye-Cepheye' diyen gücümüz bundan gelmektedir. Bu güç, onlarca şehidi mizin boşalan yerlerini doldurmaya adaydır ve bütün olumsuzlukları gi derip, daha yüksek ve çablı bir sa vaşı ortaya çıkabilecek bir dinami ğe de sahiptir.

"Belki bugün 17 Nisan öncesinin örgütlenmelerine ve olanaklarına sahip değiliz. Ama, iç ve dış düşmanın kuşatmasını yararak ve iç düşmanın şhisce ipimizde yaşayarak sabote ettiği partiyi ıslama sürecini yeniden başlatırken, bugün daha ileri bir nok- tadayız. Kayıplarımız, büyük bir savaş içerisinde küçük çarpışmalarda var olabilecek kayıplardır. Bu büyük savaş, bu uzun yürüyüşü sürdürmeye kararı nızınla, bu çatışmanın kayıplarını fazlasıyla telafi edebilecek güçtedir. Çünkü insanlarımız, bu çatışmayla, halkımız ve tarih karşısın-

da, hareketimizin sahip olması gereken misyonu, değerli, kendi değerlerini bir kez daha görmüştür. Değerlerine ve ilkelerine çok daha sıkı sarılarak, hareketi çok daha sahiplenerek Türk, Kürt ve tüm milliyetlerden halklarımızın karşısına parti olarak çıkmamızın zorunluluğunu daha fazla görmüştür." (DHKP Genel Sekreteri Dursun Karataş'ın DHKP-C Kuruluş Kongresine Sunduğu Rapordan)

-Savaşın her geçen gün boyutlandığı bu aşamada, kendimizi aşma ve yenileme olgusu, silahlı savaş örgütlenmede, gerillada, yeraltının örgütlenmesinde, demokratik mücadelede, vurucu tarzın- da, cephe gerisini örgütlenmede, yönetim anlayışında, yayın faaliyetinde, ajtas- yon-propagandada, siyasi eğitim, kitle eğitimi, kadro eğitimi yıllardır yaptık- larımızın ötesinde yeni bir biçime kavu- şan, yeni tarzı hakim kılan bir niteliğe bürünmüştür.

DHKP önderinin ifadesiyle kitleleri örgütlenmede, silahlı savaşta, örgüt işleyişinde bizi ileri götürecek, tikanıklıkları aşacak anahtar partidir. Parti ve cephe silahını kuşanıp, parti ve cephe ruhuyla donandığımızda, şu anda var olan ve daha da olabilecek sorunları aşmamız çok daha kolaylaşacaktır.

Yöneticisi, kadrosu, savaşçısı ve taraftarıyla sorun bizzetdir. Parti en başta yöneticileriyle, kadrolarıyla ve üyeleriyle vardır. Parti bunlarla savaşır ve savastırır. Sorunlarımızın ama halkasından kadrolar vardır. Savaşçı ve taraftarlar kadrolarımızın gerekliliğini kavradığında, kadrolar partili olmanın, parti görevleri- nin bilincine vardığında, işte o zaman partimiz soyut bir kavram olmaktan çı- kıp, geniş halk kitlelerini kucaklayan, onları savaşın asil unsuru haline getiren, savaşın her geçen gün geliştiren bir işlev görür. Partinin gerçek anlamı bu- dur.

DHKP önderi, DHKP-C Kuruluş Kongresinde "Koşullar ne olursa olsun, örgütümüz, savaşçı, yarattığı değerlerle, şehitleriyle, ülke toprağına çok sağlam basmış, halkın benliğine derinden kök salmıştır. Biz bu toprağın insanlarıyız. Halkız, halktan biriz, halkın öncüsü- yüz" derken, sahip olduğumuz gücümü- zü bize bir kez daha gösteriyordu.

"...Güçlü düşünceler, güçlü insanlar, güçlü örgütler, zor koşullarda yolundan sapmadan kararlılığını koruyanlardan, düşüp de kalkmaktan korkmayanlardan, yenilgilerden zafar çıkmasını bilenlerden doğar. Düşük, düştüğümüzde kalkmasını bildik, en karanlık dönemlerde dahi mutlak karanlık yoktur diyerek ışığı aradık, hep kendimize döndük. Kendi gerçeğimizin üzerine gittik ve bugünlere geldik. Gücümüz buradadır. Yaşanan tarihtir. Bu tarihi, ideolojik sağla- nığımız, bu ideolojiji taşıyan şehitlerimizin destanlarıyla yazdık. Ve bu tarihin değiştirilemeyeceğini, ancak zen- ginleştirilerek, onu aşarak, zafer yu- lunda yürünebileceğini gösterdik..." (ağv)

İşte bu yüzden Parti-Cepheyi savaş- tracak güç biziz.

Bu vatan bizim

Yurt ve yurtseverlik kavramları, öteden beri egemenlerin ağızında sakız haline gelmiştir. Halktan oy istemek için çıktıkları miting meydanlarında, devimci mücadelerin dikkatini dağıtmaya ihtiyaç duydukları çeşitli dönemlerde "vatan-millet" edebiyatına sarılan sömürücü sınıflar, vatanseverliği kendi tekelinde göstermek için sayısız demagojiye başvurlar. Öyle ki, sömürüçükarlarına aykırı davranan istisnasız herkes "vatan haini'dir, "diş mihrakları" masasıdır.

Kimin gerçekten yurtsever olduğunu, kimin "diş mihrakları" ittifakı yaptığını anlayabilmek için aslında çok gerilere gitmeye gerek yoktur. Ancak yine de yurtseverliğin ne olduğunu, ne zaman ve nasıl ortaya çıktığını bilmek gerekir.

Yurt ve yurtseverlik kavramlarının ortaya çıkışı, 1789 Fransız devrimi sonrasına rastlar. Yurtseverlik, Fransız devriminde feodalizmi alt ederek tarih sahnesinden silen burjuvazide ve emekçi yığınlarında cisimleşmiştir. Yurtseverlik o dönem feodalizme karşı savaşan tüm güpleri zafere taşıyan devgülarınn bütünüdür. Feodalizme gırlan mücadelede hedef yine o süreçte ortaya çıkmış olan ulusal topraklarda ulusal devlete ulaşmaktır. Bu yüzden de ulus bilinci ile yurtseverlik birbirine paralel gelişen olgular haline gelmiş, aynı tarihe, dil, kültür ve iktisadi yaşam birliğine sahip ulusların yaşadığı topraklara yurt denmiştir. İşte yurt toprakları üzerinde yer alan maddi-manevi, insani ve toplumsal her türlü değer koruyup gelişime karatılığı, yurtse-

verlik olarak anılmaktadır.

Ortaya çıkmasına burjuvazinin öncülük ettiği yurtseverlik kayıranı, burjuvazinin tekelise-emperyalist aşamaya geçip gerici bir karakter kazınmasıyla birlikte soysuzlaştırılıp içi boşaltılmaya çalışılmıştır. Tekelleşmeyle birlikte "daha fazla kâr" burjuvazinin tek düsturu haline gelmiş, burjuvazi insanlığı ilerletecek her türlü özellikten hızla uzaklaştırmıştır. Burjuvalar için artık yurt, en fazla kârın elde edildiği yer; yurtseverlik ise kasasını doldurma hırsıdır.

Emperyalizm aşamasıyla birlikte ulusal burjuvaziler ulusal niteliklerinden koparak uluslararası sernayeyile bütünleşmiş ve kendi ulusıyla birlikte farklı ulusları da sömüren bir karaktere bürünmüşlerdir. Bu süreçte yurtseverlik bayrağı, artık başta proletaryaya olmak üzere, ezilen sınıfların eline geçmiştir. Yaşanılan topraklar üzerindeki tarihi, toplumsal değerleri, yeraltı-yerüstü zenginliklerini, insanlığı ilerletecek her türlü olanığı koruyup geliştirmek, ancak ve ancak burjuvazi karşı verilecek mücadeleyle mümkündür. Çünkü tüm bu değerlerin gelişimi önündeki engel artık feodalizm değil, kapitalist sömürü sistemidir. O tarihten bu yana da, ezilen emekçi sınıflar, kâh doğrudan emperyalizme, kâh onun en kanlı diktatörlüğü olarak faşizme karşı diş diş bir savaşım sürdürerek yurt sevgisine sahip çıkmışlardır.

Emperyalizme Uşaklık Yapanların
Yurtseverliğinden ve Halk
Sevgisinden Söz Edilemez

Bütün sömürü sistemleri gibi kapitalist düzen de sömürüsünü koruyabilmek için ezilen sınıflara baskı uygulamak zorundadır. Özellikle de bir başka ülkenin halklarının emeğini, alın terini sömürmek isteyen emperyalist kapitalistler, halklar üzerindeki denetimlerini sürekli kılabilmek için baskı ve zor politikalarına çeşitli biçimlerde başvurmuşlardır. Ancak doğrudan askeri güç kullanılarak güdeme getirilen baskı ve zorun, sömürülen ülke halklarında emperyalizme-yabancıya karşı güçlü bir tepkiyi açığa çıkardı ve bu tepkinin ulusal-sınıfsal kurtuluş mücadelesinin temel dinamiğine dönüştüğü emperyalizm tarafından görülmüş, sömürü biçiminde değişikliğe gitme ihtiyacı ortaya çıkmıştır.

2. paylaşım savaşından sonra, sömürge ülkelerdeki yerli işbirlikçilere devredilen tankın," toponı yanına, emekçi halkların beyinlerini hedefleyen ideolojik-kültürel bombardıman ekleir. Ülkeyi, vatani iliklerine kadar sömüren, vatan toprağını cizmelerle delik deşik eden "gavur" gelmiş, onun yerini ülkenin kalkınması için mutlaka yardımı ve desteği gereken bir "dost" ve "müttefik" almıştır. Böylesi "dostları" kaybetmemek için, ülkedeki üretim araçlarının ve ucuз işgücünün onların hizmetine sunulması ise artık zorunlu bir görevdir. Ekononide, siyasette, diş ilişkilerde bağımsızlıktan söz etmek imkansız hale gelmiş, emperyalist boyunduruğu kabul etmek ise "batiyla bütünleşme", "cağdaşlaşma" yalanlarıyla dayatılmıştır halklara. Her geçen gün gelişip gelişen iletişim tekelininin yol açtığı çarpık şekillenme, bu aldatmacanın önemli güvencelerinden biri haline getirilmiş, "vatani emekçi" neredeyse genlik olarak gösterilmeye başlanmıştır. Yazılı

ve sözlü basının bilinci olarak düzenlenen "milli" eğitim programlarına kadar her şey, emperyalizmin sömürü çarkındaki rolünü giymeye dönüktür.

Vatanseverlik, dahil vatana dair her şey emperyalistlerin ve yerli işbirlikçilerinin kullanımındadır ve tümünün içi boşaltılmıştır. Öyle ki, örneğin TC'nin Başbakanı başta olmak üzere, birçok "saygın" bürokrat ve işadami, hem TC hem de ABD vatandaşları kimliklerini taşıyarak toplulmda da bu yönde bir özenti, en azından bir kafa karışıklığı yaratmaktadır. Kimin dost kimin düşman olduğu karıştırılır, hatta bu tür şeyler hiç akla bile gelmesin isteyen sömürücü sınıflar, kendileri bu denli soysuz davranabilirken, dünyanın sosyalist ülkelerine dayanışma içindeki devrimcileri "diş mihraklar"ın masası olarak göstermeye çalışırlar. Dünyanın mazlum halklarıyla ilişki yürüten, onlarla birlikte emperyalizme karşı mücadele karatılığı gösterenler ise çok rahat "vatan haini" ilan edilişler. Çünkü bugün "vatan" onlar için emperyalizmin iğrenç çıkarılmalarının korunabilirliği sömürü alanlarıdır.

Paranın vatani olamayacağını kanıtlamaya devam eden ülkemiz egemenleri, yine de vatan üzerine demagojilerinden vazgeçmiyorlar. Yıllardır halkların beyrine sınırga edilmeye çalışılan "Ne mutlu Türküm diyene" sözü, bu demagojilerden bir tanesidir. Gerçekten de burjuvazi, bu sözün hakkını vermekte ve Türkten başkasına -özellikle Kurt halkına- mutluluk hakkı tanımamaktadır. Ebette bu halkın Türk ulusundan emekçilere tanındığını savunmak da bir o kadar yanlış olacaktır. Her milliyetten emekçi halklarımız azgın bir sömürü altında inim inim iniletilirken, her türlü baskı, işkence ve katliama zaptırapıt altına alınırken, mutluktan kimsesiz edemez. Bir avuç esakik azınlığın mutluluğu ise, ne "Türküklerinden" ne de "vatanseverliklerinden" gelmektedir. Onların mutluluğunun ölçütü, kasalarının doluluk derecesidir. Yurtseverliklerini olduğu gibi, "halk sevgilerini" koşulla-yan da budur. Onların "seviyoruz" dedikleri halk, suskun halktır; hatta çoğu zaman "ölü" halktır. Susmadıkları, açlık, yoksulluk, onursuzluk dolu bir yaşamı kabul etmedikleri için kallettikleri emekçileri sevdiklerini yüzleri kızmadan söyleyen egemenler, gerçek yurtseverlerin, devrimcilerin ve topekün halkın gazabına uğradıklarında, ikiyüzlü yalanlarının da sonu gelmiş olacaktır.

Yurdunu ve Halkını Sevenler Onların Kurtuluşu İçin Savaşan Devrimcidirler

Dünyanın her yerinde olduğu gibi ülkemizde de, bugün yurtseverliğin içerisini emperyalizme ve işbirlikçi egemenlere karşı savaşan devrimciler doldurarak, ona taşıması gereken anlamı yükliyorlar. Vatan için kendini feda etme, nice zorluklara göğüs germe gibi erdemlere sahip olanlar devrimcilerdir.

İnसानa duydukları engin sevgiyle harekete geçen devrimciler, yaşanılacak bir dünya faaliyetine doğal olarak yaşadıkları ülkeden başlarlar. Bu, tüm insanlığa karşı duyulan sorumluluğun ilk adımıdır.

"Vatanı sevmek olmaz... Yalnız bu sevginin var olana karşı bir özgürlük duygusu değil, mükemmellemeye karşı canlı bir istek olması gerekir. Tek kelimayle vatana sevgi, insanlığı karşı da

sevgi olmalıdır. Vataniını sevmek demek, onda insanlığın idealinin gerçekleştiğini görmeyi candan istemek ve buna varabilmesi için gücü oranında yardım etmektir." (Belinsky, aktaran Kalinin, Devrimci Eğitim Devrimi Ahtak)

"Mükemmellemeye"ye doğru ilerlemek, tarihin akışı önündeki engelleri ortadan kaldırmakla mümkündür. Veya bir başka ifadeyle, "insanlığın idealinin ülkemizde gerçekleştiğini görmek", emperyalist boyunduruktan ve faşist sömürü düzeninden kurtulmaya bağlıdır. Bu kurtuluşu gerçekleştirecek yegane güç, halkın gücüdür. Halkın asli unsur haline gelmediği bir savaşın, halk düşmanları karşısında zafer kazınması düşünülemez.

Halkını sevmek, onun geleceğine ve mutluluğuna kendini adamak; hakkı tanımakta, geçmişten bugüne getirdiği değerleri ve gelenekleri, kültürünü, mücadeler tarihini, kahramanlarını, önderlerini bilmekle, yaşadıkları acı ve sevinçleri paylaşabilmekle anlamını bulmadıkça, soyut bir kavram olmanın ötesine geçemez.

Ayakları bu ülkelerin topraklarına basmayanların bu ülkelerin geleceğine dair söyleyebilecekleri ve yapabilecekleri şeyler sınırlıdır. Sakızlı Rum gemileri, Türk köylüsünü, Yahudi esnafını bir büyük kardeşlik ideali için birleştiren Seyh Bedreddin'deki insan sevgisini hissetmek gerekir. "Ben dönmem" diyen Pir Sultan'ın, kendine ve tüm insanlığa duyduğu saygını taşımak gerekir. Seyit Rıza'nın "Dersim'e seller olur, zafer olmaz" deyişindeki halka güveni ve karatılığı, büyümek gerekir. Emperyalizme karşı verilen bağımsızlık savaşında öne atılan Karaylanlardan, Sütlü İmam'lardan öğrenmek gerekir... Bunların ve daha sayılamayacak kadar çok emeğin bu topraklarda ortaya çıktığı unutulmamalıdır. Böylesi değerler yaratan halkların yaşayan evlatlarının bugün ne denli ağır yoksulluklar ve baskılarla onursuzlaştırılmak istendiğini görmek, tek başına dahil, bu ülke ve halklarının geleceği uğrına bir savaş çağrısı olmalıdır.

Bu çağrıya yanıt veren devrimciler, on yıllardır halklarıyla birlikte vataniını bağımsızlığı için ölüyorlar, öldürüyorlar. Halkın çektiği acıyı, dökiilen kanı ve gözyaşını bedenlerinde, yüreklerinde, bilinçlerinde taşıyarak atılıyorlar kavgaya. Kölece bağımlılık ilişkilerine karşı durmanın, emperyalist sömürüye baş egmenin vatani sevmek olmayacağını biliyorlar. Bu yüzden bugün DHKP-C saflarında var gücüyle emperyalist haydutların ve yerli uşaklarının kuyruğuna teneke bağlamaya hazırlanıyorlar. Bu yüzden halk düşmanları ve efendilerinin ülkeden kovuncaya dek silah elde çarpışacaklarına tüm insanlık ve tarih önünde söz veriyorlar. Bu yüzden "Ya Özgür-Vatan Ya Ölüm!" şıaryla Kızıldere'den, darağada-rından aldıkları "Bağımsız Türkiye" tokusunu, "Bağımsız Kürdistan" özlemine katarak, bulundukları her yer "Özgür Vatan"-toprağına çevirmek için düşmanın üstüne yürüyorlar. Silahlarının şehirlerde, dağlarda yankılanan tarakaları, susurulamayan sloganları özgür vataniını müjdesi oluyor.Bütün ulus ve halklardan emekçilere, gençlere, aydınlara düşen, bu müjdeyi yakınlaştırmak, kendi vatanımızda onurumuzda yaşayabilmek için halk kurtuluş savaşında saf tutmaktır.

Devrimciler, on yıllardır halklarıyla birlikte vataniını bağımsızlığı için ölüyorlar, öldürüyorlar. Halkın çektiği acıyı, dökiilen kanı ve gözyaşını bedenlerinde, yüreklerinde, bilinçlerinde taşıyarak atılıyorlar kavgaya. Kölece bağımlılık ilişkilerine karşı durmanın, emperyalist sömürüye baş egmenin vatani sevmek olmayacağını biliyorlar. Bu yüzden bugün DHKP-C saflarında var gücüyle emperyalist haydutların ve yerli uşaklarının kuyruğuna teneke bağlamaya hazırlanıyorlar. Bu yüzden halk düşmanları ve efendilerinin ülkeden kovuncaya dek silah elde çarpışacaklarına tüm insanlık ve tarih önünde söz veriyorlar. Bu yüzden "Ya Özgür Vatan Ya Ölüm!" şıaryla Kızıldere'den, darağaçlarından aldıkları "Bağımsız Türkiye" tutkusunu, "Bağımsız Kürdistan" özlemine katarak, bulundukları her yer "Özgür Vatan" toprağına çevirmek için düşmanın üstüne yürüyorlar.

FHKC 27 yaşında

Micadele Ortadoğu Muhabiri Tark Ziya
FHKC'nin kuruluşunun 27. yıldönümü 16 Aralık 1994 günü düzenlenen bir geceyle kutlandı. Geceye Devrimci Halk Kuruluşu Cephesi (DHKC) Ortadoğu Temsilciliğinden bir heyet de katıldı.

Gece, şehitlerinin anısına bir dakikalık saygı duruşu yapılması ve Filistin ulusal marşının okunmasıyla başladı.

Filistin halkı adına konuşan Yarmuk kampının ihtiyarlarından biri, Filistin halkının mücadelesi üzerine konuştuğundan sonra, Filistin halkının ölümleri görevin iftihadı, yükselmek olduğunu söyledi.

Suriye Komünist Partisi temsilcisi ise FHKC'nin kuruluş yıldönümünü Arap Kurtuluş Hareketleri ve Doştan Platformu adına kutladı. Ayrıca emperyalizmin "yeni dünya düzeni"ni oturtma adına saldırganlığını sürdürdüğü, emperyalist saldırganlığa teslim olunmadan halk kurtuluşu savaşlarının daha da yükseltilmesi gerektiği vurgulandı.

Daha sonra FHKC adına konuşan Politbüro üyesi ve FHKC Askeri Komu-

tanı General Ebu Ahmet Fut, her seye rağmen infitadının yükseltildiğini, Arafat ihanetinin ölümleri ancak kesilebileceğini vurguladı. Arap devletlerinin "yeni dünya düzeni"ne angaje olmakta zorlanmadıklarını, bu uzlaşmaya karşı muadelenin kaçınılmaz olduğunu belirtti. FHKC'nin kısa dönemli hedefleri arasında infitadın yükseltilmesi, silahlı eylemlere desteklenmesi, diğer örgütler ve ilerici kişilerle geniş bir ulusal cephenin oluşturulması, uzlaşmayı onay anlamına gelen seçimlerin boykot edilmesi, işgal altındaki topraklarda ve diğer ülkelerde bulunan bütün Filistinlilerin katılacağı bir seçime Ulusal Konferans'ın toplanıp Filistin halkının meşru temsilcisi olan kurumların tekrar oluşturulması bulunduğunu ifade etti.

FHKC'nin 27. kuruluş yıldönümü için düzenlenen gece, emperyalizme ve ihanete karşı Ortadoğu halklarının öksesinin haykırıldığını bir gösteri oldu. Ortadoğu halkları ile aynı duyguları paylaşan ve "Yasasın Türkiye ve Filistin Halklarının Mücadele Birliği" diyen DHKC Ortadoğu Temsilciliği de gece bir mesaj yolladı.

DHKC Ortadoğu Temsilciliği'nin geceye sunduğu mesaj

Değerli Yoldaşlar, Değerli Filistinli Kurtuluşu İçin Halk Cephesi Yoldaşlar,

Filistin davası uzun bir süredir bir yol aşımında bulunuyor. Filistin halkının binlerce şehit bedeli onyıllardır sürdürdüğü kurtuluş mücadelesi, küçük burjuva milliyetçi çizgilerin haksızca saldırılarıyla karşı karşıya. Filistinli "küçük generalist" tasarlara şehitlere kanunî kararlar yeni bir Filistin kurmanın mücadelesini verdiler. Ama 13 Eylül hainleri bu güzel ve haklı düşülmek için düğmana birleşip en azgın saldırılara giriştiler.

İhanet öfkesiyle son birkaç yıldır veda gibi sarmakladır kendine güvenisizleri, pragmatistleri, güzel bir dünya hayali edebilmekle kapadıkları uzak bir perspektifleri. 13 Eylül ihanetleri Filistin'de, Türkiye'de, Irak'ta ve dünyanın birçok yerinde tilsirdi. Emperyalizme hıat etme yarınca girdi. Küçük generalistleri, emekçi halkların, yoksulların hak davalarını emperyalist canavarla siltin tepside sundu.

Gün, bu aşkallara dünyayı dar etme gündüdü. Gün, emperyalizmin, işbirlikçilerin, hainlerin mezarını kazma gündüdü. Halklarımız ögütme yapamayı, çocuklarımızın güzel yarınları hak ediyor. Düşmanlarımız da ölmek, yok olma hak ediyorlar. Bu haklarımızı verelim. 13 Eylül hainlerinin halklarımızın ortasına kane gibi yapayın, halklarımızın kanını emmesine izin vermiyoruz. Halklarımızın hainlere, anaklara ibtiyas yok.

Türk, Kürt, Arap, Çerkes, Laz, bütün milliyetlerden Türkiye halklarının Marksist-Leninist öncül savaşçı gücü Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi olarak, emperyalizme, işbirlikçilere ve 13 Eylül ihanetlerine karşı bir cephele savaş açtık. Savaşımı bu politikleri yeryüzünden silme kadar sürecek. Bu haklı savaşçı şehitlerimizle zafere taşıyacağız.

Filistin'in Kurtuluşu İçin Halk Cephesi'nin 27. kuruluş yıldönümünü kutlarıyoruz. Bu yıldönümünün ihanetleri karşı savaşta bir diletim sokması olmasın temenni ediyoruz.

Filistin'in yığıt evlatlarını 27 yıldır şehitler bedeli sürdürdükleri kavgayı selamlıyoruz. Emperyalistleri, işbirlikçilerini ve hainleri yeryüzünden silme kavgasında sonuna dek silinmeye. Yoldaşlar siliniler...

Yapasan Enternasyonalist Dayanışmalı Birleşim, Savakim, Kazanım! Yapasan Türkiye ve Filistin Halklarının Mücadele Kardeşliği! Kahrolsun Emperyalizm, Siyonizm, Ölgeçer ve Hainler!

Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi Ortadoğu Temsilciliği
11.12.1994

Yoksullar GATT'a karşı

Geçtiğimiz günlerde Filipinlerin başkenti Manila'da öğrenciler büyük bir gösteri düzenlediler. Sersito binası önünde barikat kuran polislerle de kıyasıya çatışmanın yaşandığı gösterinin nedeni ne öğrencilerin akademik sorunlarıyla ilgiliydi, ne de öğrenim harçlarıyla. Filipin öğrenciler, Filipin hükümetinin Genel Gümrük ve Tarifeler Anlaşmasını onaylamasına karşı çıkıyorlardı. Özellikle GATT diye bilinen Gümrük ve Tarifeler Anlaşması'na karşı çıkanlar yalnızca Filipinli öğrenciler değildi. Meksika'nın yoksul Kuzidenlileri, emperyalizmin hastalığa ve salgınlara mahkum ettiği Hindistan halkları, Fransa'nın küçük üreticileri ve emperyalist boyunduruğu reddeden tüm yeni sömürgelemleri halkları da GATT'a karşı çıkıyorlar.

Dünyanın yoksul halkları GATT'a karşı çıkıyorlar, çünkü GATT'ın onaylanması için en çok cabası sarf edenler başta Amerikan emperyalizmi olmak üzere, G-7 ülkeleri, yani dünyanın kapitalist zirvesinde yer alan ülkelerdir. GATT'ı pazarlamaya çalışanların emperyalist devletler olması daha başından işin rengini ele veriyor. "Yeni Ekonomik Düzen" de denilen GATT, adından da anlaşılacağı gibi dünya genelinde anlaşmayı onaylayan tüm ülkeler için "yeni standartlar" getiriyor.

GATT'la birlikte korumacılığın kalkacağı, rekabetin fiyatlara düşeceği, bunun getirdiği verimlilik de teknolojik yenilenmenin daha kısa sürede olacağı vs... Emperyalistler dünya halklarına karşı GATT'ı pazarlamaya çalışırken, bunlara benzer onlarca gerekçeyle arka arkaya sayıyorlar. Tıpkı

ükemizde özelleştirmenin nimetlerini savanların yaptığı gibi. GATT'ı övenler de gümrük duvarlarının kalkması ile birlikte yok olacak küçük üreticilerden, emperyalistlerle rekabet edemeyecek sektörlerde çalışan ve işsiz kalacak binlerce emekçiden, daha da vahşileyecek emperyalist sömürden hiç söz etmiyor. Tabii vatanın emperyalizmin kucagına biraz daha ilmesinden de... Kapitalizmin nimetlerinin cömertçe herkese sunulmasını sağlayacak diye yutturulmaya çalışan GATT, sadece emperyalist ülkeler karşısında yeni sömürge ülkelerin elinin ayağının daha fazla bağlanmasını sağlayacaktır, okadar.

Yeni sömürge ülkeler için GATT'ı onaylamak, emperyalizme her şeyyle teslimiyetin, bir kez daha tesellilemesinden başka bir şey değildir. Bugün burjuvaz gazetelerinden TV'lerine kadar her yerde GATT'ın, Gümrük Birliği'nin nimetlerini anlata anlata bitiremezken, emperyalistler kendi aralarında biriktir kurarak, küllü anlaşmalar yaparak aralarındaki pazar kavgasında biraz daha güçlü olabilmeye çalışıyorlar. Avrupa Birliği, Asya ve Pasifikteki APEC, Kuzey Amerika Serbest Bölgesi (NAFTA) hep bu tür ticaret bloklarıdır.

Yoksul halkların GATT'a karşı çıkmasının bu kadar çok haklı nedeni oldukça, tepkiler de sürmektedir. Medyaya yansıyan en son tepkiler ise Hindistan'ın batısındaki Rajasthan çiftçilerinin tepkileri oldu. Hintli çiftçiler 25 bin kişilik bir gösteri yaparak GATT'ın sonra devlet yardımının azaltılmasını protesto ettiler.

Halka ihanete emperyalizmden ödül

Bu yılki Nobel Barış Ödülü de sahiplerine verildi. Ödülün sahiplerinden biri de İsrail'e ihanet anlaşmasını imzalayan Arafat'tı. Emperyalizm, yüzlerce şehit bedeli verilen ve tüm dünyanın sempatisini kazandıran Filistin davasına ve Filistin halkına ihanetinden dolayı Arafat'ı ödüllendirdi. Arafat emperyalizmin bu ödülünü nasıl hak etti? Ya da emperyalizm Arafat'ı neden Barış Ödülü'ne layık gördü?

Emperyalizm Arafat'a bu ödülü, kendisiyle uzlaşması, özgür bir Filistin'den vazgeçmesi ve Siyonist işgalcilerle bir arada yaşamayı kabul etmesinden dolayı layık görmüştür. Yani özgür vatana, direnen halka ihanetin emperyalizm tarafından ödüllendirilmesidir bu. Ödülün ihanetin karşılığı olduğunu çok iyi bilen Arafat, ödül töreninde şöyle diyor: "Bu ödül, yurdumuzun yolda devam etmemiz konusunda bizi cesaretlendirmek için verildi." Evet, bu doğru. Ancak Arafat'ın yurdudüğü ve emperyalizm tarafından cesaretlendirildiği yol, ihanetin yoludur. Bu yolda özgür Filistin istenilenlere, baskı ve kurşun vardır. Bu yolda emperyalistler ve Siyonistler adına kendilerine polislik yapacaklardır.

Siyonist işgalci İsrail'in Başbakanı İzak

Rabin de sözleriyle adeta Arafat'ın söylediklerini tamamlıyor: "Barış bütün düşmanlara rağmen zafere ulaşacaktır." Teslimiyeti dayatan emperyalizmin barışına düşman olan Filistin halkıdır. Çünkü bu barış, özgür Filistin'den vazgeçmek, işgalcilerle bir arada yaşamayı kabul etmektir. Özgür Filistin için şehit düşenlere verilen "Zafere Kadar Devrim" sözünden dönmektir. Bu barış değil, teslimiyettir. Filistin halkı karşı olduğu ve savastığı

teslimiyetin zafelerini kabullenemeyebilir. Emperyalizmle uzlaşmanın zeminini arayanlar, halk kurtuluş savaşçıların kanlarıyla yaratılan değerleri uzlaşma masalarında pazarlamaya çalışıyorlar bugün Arafat'ın içinde düştüğü duruma iyi bakmalı ve asla unutmamalıdır: Emperyalizmin verdiği ödülün şeref ve onur duyulmaz, utanç duyulur. Anti-emperyalistler, devimciler, emekçi halkların vereceği ödülün şeref ve onur duyarlar. Tüm anti-emperyalistler, devimciler, emekçi halkların bu ödülüne layık olmak için mücadele ederler. Emperyalizmin ödülüne layık olmak için değil.

Silahlı mücadeleden uzlaşmaya gelen FMLN'de yol ayrımı

El Salvador'da bir dönem yüz binleri harekete geçiren, binlerce savaşıyla iktidar alternatifini bir güç olan Farabundo Martí Ulusal Kurtuluş Cephesi (FMLN), bugün önemli bir yol ayrımında bulunuyor. Çünkü FMLN'i oluşturan güçlerden Devrimci Halk Ordusu (ERP) lideri Joaquín Villalobos, 1 Aralık 1994'te kamuoyuna FMLN'den ayrılarak sosyal demokrat bir parti kuracaklarını açıkladı. Gerilla savaşından sosyal demokrasiye kadar gelen 23 yıllık bu süreç, yalnız El Salvador halkı için değil, tüm dünya halkları için ibretle incelenmelidir. Çünkü bu süreç yalnızca ERP için değil, bir bütün olarak FMLN için silahlı devrim çizgisinden giderek uzlaşmanın, silahlı savaşçı yürüten güçlerin tasfiyesinin ve sağa savrulmanın, uzlaşmanın sergilendiği bir süreçtir.

FMLN, 70'li yılları sonunda El Salvador'daki CIA destekli faşist terör ve sömürü karşısında iktidarın ancak silahlı mücadele ile alınacağını gören ve savaşçı birlikte yürülebilmek için bir araya gelen güçlerin oluşturduğu bir savaş cephesiydi. FMLN'ye güç veren de bu savaşçı yarıydı. Bu durum FMLN'nin silahlı mücadeleyi sürdürdüğü 1982'ye kadar da böyleydi. Fakat 1983'te FPL lideri Carpinion kuşuklu bir şekilde ölmesinin ardından, FMLN'ye Salvador Komünist Partisi'nin reformist eğilimleri hakim olmaya başladı. Bu eğilim 1992'ye gelinceye kadar "silahlı mücadeleyi kritik düzeye" indirirken, daha sonraki yıllarda bunu da bir kenara bırakarak masa başına oturma ve pazarlık etme çabası silahlı mücadelenin önüne geçmiştir. Ve iktidara "barış" görüşmelerine oturma ve savaşçı birleşimi FMLN'nin ilk hedefi haline gelmiştir.

Bu politikalar sivil takım elbiseler giyilerken emperyalizme şirin ve uslu çocuk imajıyla pekiştirilmiş, 1994'e gelindiğinde ise FMLN artık yaşaşmış ve Mart ayında yapılan seçimlerde iktidarın karşısına çıkmıştır. İktidardaki faşist Arena Partisi ve onun CIA destekli milisleri savaşta diz çöktürmedikleri FMLN'ye seçim sandığında diz çöktürmüşlerdir. Reformizmin egemen olduğu bir savaşçı örgüt, bugün her şeyiyle emperyalizmin kurallarıyla oynayan uyumlu yasal bir partiyeye dönüşmüştür.

FMLN bir bütün olarak böylesi bir süreç yaşarken, bugün sosyal demokrat bir parti kurulabilmesi için FMLN'den ayrılmaya karar veren ERP soldan sağa savrulmuşun en tipik örneği oldu. "...Kitlelere silahlı mücadelenin iktidar mücadelesinin temel unsuru olduğunu göstermek...". adıyla, yıllarca yalnızca silahlanan ve askeri hedefleri vuran, mücadeleyi kitlelerin devrimci katılımını göz ardı eden "sol" bir örgütte ERP. Ve yakın devrim hayalleri, dar görüşlülük, kitlelerin somut sorunları ile ilgili politikalar üretip kitleleri kazanmak ve silahlı mücadeleyi kitle çizgisiyle birleştirmek yerine, içine battığı pragmatizm bugün onu sosyal demokrasiye getirdi. Üstelik aynı önderlerde, Joaquín Villalobos bir uçtan ötekine uca savrulmuş ERP'nin 20 yıldan daha uzun bir süredir liderliğini yapıyor.

Düşmana karşı verilen silahlı savaşın devrime yakınlığıdır ve safları sıklaştırdığı FMLN'de, silahlı savaşın uzaklaştıkça, çözümü masa başında aradıkça devrimci örgütleri birleştiren kavga'nın sıcaklığı ortadan kalktı. Bugün FMLN'de ortaya çıkan bölünme bunun doğal bir sonucudur sadece.

FMLN'de yaşanan bölünme konusuna ilişkin olarak Alman Junge Welt dergisi FMLN içinde "sosyalizmi savunan Halk Kurtuluş Güçleri (FPL) Politik Komisyon Üyesi Orlando Quinteros ile bir görüşme yaptı. Aynı zamanda FMLN Parlamento Fraksiyon Başkanı da olan Quinteros ile yapılan görüşme 9 Aralıkta yayınlandı. Ayrıntılı nedenleri ve FMLN'nin yeni süreci hakkında bilgi veren bu görüşmeyi yayınıyoruz.

Junge Welt: Eski Farabundo Martí gerilla hareketindeki kriz sizce nedir?

Orlando Quinteros: FMLN çoğu partilerce bir çoğunluk birlik olarak görüldü. Bu çoğunluk 13-14 sene kadar kabul edildi. Ancak barışa girdiğimizde FMLN'ye üye olan her örgüt, işlerinin nasıl devam edeceğini ve kendilerini nasıl geliştirebileceklerini soruyordu.

Junge Welt: Pekli bunların cevabı nedir?

Orlando Quinteros: Gelişmemizin çözümü El Salvador'daki örgütlerimizin çoğunluğa bağlı olması görüşümüzdür. Ve biz başka politik güçlerle beraber çalışmaya da hazırız. FMLN'ye üye olan üç ayrı örgüt buna katılıyor.

A. Komünist Partisi-PCS
B. Halk Kurtuluş Güçleri-FPL
C. Orta Amerika Devrimci İşçi Partisi-PRTC

Junge Welt: Villalobos politik ortadan siz ediyor.

Orlando Quinteros: Sosyal demokrat kabuğuyla bunu kendisine vazife olarak görüyor. Bizce de FMLN'nin tabanının değişmesi gerekiyor. Ama bunun için denlere girebilecek bir prosedür lazım. Demokratileşmek sırf bir propaganda aracı veya bir tabela olmamalıdır. İçsel bir değişimin sonucu önemlidir. Önemli olan demokrasi sözünün FMLN medisinin ve tabanının sırf ağzında kalmaması. Benim örgütüm (Halk Kurtuluş Güçleri) için demokrasi çok önemlidir ve bunun için kendisini sosyalist ve demokratik bir güç olarak gösterecektir.

Junge Welt: Villalobos da bunun benzerini söyleyebildi. Aradaki fark nedir?

Orlando Quinteros: Fark edilmektedir ki, çözümler gruplar başka görüşleri hoş görmüyorlar. Onların görüşünü paylaşmayanlar ya radikal, ya düzen düşmanı veya aşırı solcudur. Hoşgörüsüz ve Ortodoks şekilde yorumlama yapıyorlar. Onlar halen eskisi gibi demokratlar. İsimleri değişmiş olsa bile, tarz ve üslupları halen aynıdır.

Junge Welt: Yani Joaquín Villalobos ve Devrimci Halk Ordusu (ERP) hep dogmatik ve hoşgörüsüzler mi demek istiyorsunuz?

Orlando Quinteros: Eğer geçmişe baktarsak, ERP'nin güçlü olduğu doğu bölgesine baktarsak, savaş sırasında hiçbir yerde görülmemiş

olaylar yaşanmıştır.

Junge Welt: Örneğin...

Orlando Quinteros: Örnek olarak, belediye başkanlarına yönelik izledikleri politikalar. Biz ordu ile çalışan belediye başkanlarını sırf tutukluyorduk, ama doğu bölgesinde öldürüyorlardı. Konuşmalar ve sert tartışmalarla bunları durdurabildik. FMLN tüm ülkede oligarşiye karşı savaşırken, o bölgede mal sahiplerine baskı amacıyla inek sürüleri kesiliyordu.

Junge Welt: Bu olaylar kurtuluş hareketinin içinde senelerden beri bir anlaşmazlık olduğunu gösteriyor mu? Eleştirilerinizi neden daha önceden gelmediniz?

Orlando Quinteros: Çünkü konumuz ülkede barışı, insan haklarını ve bir dönü-

şümü sağlamaktır. Tüm dikkatimizi düşmanımıza vermiştik ve bundan sapmamaya çalışmıştık. Obur taraf baştan beri dışarı yönelmişti ve FMLN'nin içindeki tartışmaları engellemiştik. Bunları bizim suratımıza karşı söyleme cesareti olmadı, için, medya aracılığıyla getirilmişler. Artık bizim de başka çaremiz kalmamıştır.

Junge Welt: Neyi amaçlıyorsunuz?

Orlando Quinteros: Amacımız onları kötülemek değil, eğer onlar sosyal demokrat parti kumak istiyorlarsa, bu iyidir. Hatta 12 civarında parti bulunan bu küçük ülkede güçlü ve stabil bir parti olmasına olumlu bakıyoruz. Ayrılmaya ve evi terk etmeye karar vermişler. Güzel. Eleştirdiğimiz nokta, 20 senede can ve kan ile öldüğümüz o evi terk etmeleri değil, yılmak istemeleridir.

Junge Welt: Zaten FMLN, Villalobos'un kumak istediği parti için çok büyük bir rekabettir.

Orlando Quinteros: Döşüncemize göre o partinin kurulması için FMLN'nin yıkılması gerekir. Sosyal demokrasi ülkemizde çok büyük bir rol oynuyordu. Ungo veya Oquel gibi sosyal demokratlar kendilerini hiç satmazlardı. Ülkemize o sağlam yapıdan sosyal demokratlar lazım. Şimdiye bu konuma hiçbir işlevi olmayan ve FMLN'nin içinde meydana gelen sorunlardan sonra bir fenomen (hadise) söz konusudur.

Junge Welt: Halkın çoğunluğunun aracı gene FMLN mi olacak?

Orlando Quinteros: FMLN şimdiye kadar önemli bir rol oynadı. Barış anlaşmasına imzasını atan FMLN, anlaşmanın gerçekleşmesi için elinden geleni yapmak zorunda-

Joaquín VILLALOBOS, Salvador Devrim Partisi-Devrimci Halk Ordusu (PRS/ERP) lideri... Yıllarca dar askeri baskıyla kitlelerin devrime katılımını gözardı eden bir çizgiden, sonunda devrimi reddeden bir çizgiye gelişin hazin öyküsü...

dir. Bir sene sonra kalkıp da FMLN çözüldü demek ve FMLN'in değişmesi gerektiğini söylemek sorumsuzluktur.

Junge Welt: FMLN olarak mı?

Orlando Quinteros: Tabii ki FMLN olarak. Ve emin olun ki, FMLN en azından barış anlaşmacı'nın gerekleri yerine getirilene kadar olacak. O süreçte kendi içinde bir metamorfoz gerçekleştireli. Bu, organlardan kişilere kadar, hem iç, hem de dışa yönelik olarak böyle olmalıdır. FMLN temelden modernleşmeli.

Junge Welt: Nasıl değişmeli?

Orlando Quinteros: Demokratik, hümanist ve ilerici olması gerektiği, herkes için tartışmaya yer vermeyecek kadar açık olmalıdır. İkincisi, FMLN politik pratiğini yenilemeli. Katkılarımız, daha iyi bir şekilde somut sorunlara kilitlenmelidir. Ayrıca FMLN'nin parti modeli değişmelidir. FMLN çeşitli partilerden oluşmaktadır ve bu partilerden her birinin yönetiminde özel hissiyetler, yetkiler, nüfuz vardır. Bu da demokratik bir işleyiş anlamaz. Bizim değişik partilerle güçlü rekabet edebilmemiz için, birleşik demokratik bir partiye ihtiyacımız var.

Junge Welt: Bu, bugün veya yarın, şimdiye kadar var olan örgütler için, bu tür yeni partilere girip de çözülmek anlamına gelmiyor mu?

Orlando Quinteros: Bundan kesin eminim. Bence demokratik ve sol örgütler bir araya gelmekle bu ülkeye iyilik yapamazlar. Eğer bizim gibi küçük bir ülkede 9 parti varsa, bu solun kendisiyle problemi var demektir. Ayrıca ülkemizin güçlü partilere ihtiyacı var. Yoksa istikrarsızlık sürer.

İşbirlikçiliğin yedekler kulübesinden bir oyuncu: ŞERAFETTİN ELÇİ

Caresizlik içinde terörünü daha da artıran oligarşi, Kürt halkının mücadelesini engelleyeniyor. Ve bugünden bu mücadeleyi daha zararsız hale getireceği kanalları açmaya çalışıyor. Bu kanallardan birisi de düzen partilerinden hiçbir farkı olmayan bir "Kürt partisi". Mevcut düzen partilerinin Kürdistan'da erdiği, birer korucu, şeyh, düş taciri, sivil faşist partiden öteye gidemediği noktada kendilerine gün doğduğunu sanan işbirlikçi tipler ise bu ortamda birtakım girişimler yapıyorlar. Bugün bu girişimlerin en tipik örneklerinden biri de Şerafettin Elçi.

Serafettin Elçi Sırasını Bekliyor

AP'den CHP'ye geçen 11'lerin içinde bulunan Şerafettin Elçi CHP içinde Bayındırlık Bakanlığı'na atanmış oligarşinin en güvenilir adamıdır.

En sadık uşakların bile işi bittğinde çöp sepetine atılmaktan çekinmeyen oligarşi, bütün sahtekarlığına da olsa Kürt halkı içinde örgütlenmeye çalışan Şerafettin Elçi'yi de buruşturup bir kenara atmıştır.

Daha sonraları "Kürt aydını" (!) imalıyla yurtsever çevrelerde kendini göster-

meye çalışan Elçi, Demirel'in '92'nin ilk aylarında söylediği "Kürt realitesini tanıyoruz" yalanıyla önünün açılacağını düşünmüş, özellikle de "siyasi çözüm", "masabası çözüm" vb. söylemlerin ortasında döşenmeye başladığı dönemde birlikte parti çalışmalarına hız vermiştir. Bugün ise oligarşiye Kürdistan'da koltuk değnekliği yapmaya aday olduğunu, sadık bir uşak edasıyla söylemektedir.

10-11 Aralık'ta Ankara'da toplanan Kürt Demokratik Platformundaki (KDP) gelişmeler de bunun açık bir örneğidir. Platform sözcüsü olarak '95 Eylülünde "Parti" olacaklarını ifade eden Elçi, işbirlikçiliğini sergilemekten de geri kalmadı. Ve fırsat verilirse Türkiye Kürdistan'ında ABD'nin istediği gibi Taibani-Barzani benzeri işbirlikçilerin pekala bulunabileceğini, kendisinin bu işi yapabileceğini ortaya koydu. Ama Elçi, Barzani kadar bile bir potansiyele sahip değildir. O daha ileri düzeyde kukla ve işbirlikçi olarak kendine verecek misyonu yerine getirmek için bir kenarda olmaktan başka bir şey yapmamakta, oligarşinin "sunaçığı" zemine yürümek için sırasını beklemektedir.

"sivil çözüm" !

Elçi'nin Sözleri İşbirlikçisini Belgeleyiyor

Kendini Kürt halkının temsilcisi gibi göstermeye çalışan Elçi, "Kürtlerin tek işlediği Kürt kimliğinin tanınması ve bu kimliğin gereği olan hakların verilip Kürtlerin tatmin edilmesidir." diyor. Elçi, bu sözleriyle Kürt halkının ufak tefek kırıntılarla

İşbirlikçiliği yaşam biçimi edinmiş Şerafettin Elçi, oligarşinin Kürdistan politikalarındaki tıkanıklığı gideremeyecektir. Onun gibi işbirlikçi karaktere sahip olanların tek amaçları emperyalizme ve oligarşiye yaranmaktır. Kürt halkı kurtuluşu kendi eline aldığı gün, Şerafettin Elçi gibileri ezip geçecektir. Oligarşinin açmazlarına Elçi gibileri de çare olamayacaktır.

"tatmin" olacağını (gerçekte ise kandırılacağını) ifade etmektedir. Kendisi ise bu kandırmacanın gönüllü aracılığına soyunmaktadır. Öte yandan Elçi, "Kürt kimliğinin tanınması" için bile çaba göstermeyecek kadar düzenin kâzazindir.

Aslında Elçi ve grubu şu yolda da değindiğimiz gibi ABD'nin "siyasi çözüm" politikalarına uygun olarak muhatap alınmak istiyor. Elçinin, "Türkiye PKK'ya muhatap alması" bağırıları bu yüzden. Yine aynı nedenle kurulumaya çalışılan partinin, "Kürt sorununun siyasal çözümünü programının merkezine oturtan bir siyasal partiye duyulan ihtiyaç"ı cevap vereceğini söylemektedir.

İllegal örgütlenmelere ve özellikle de, silahlı mücadeleye her fırsatta küfreden Elçi ve tayfası demagoji yapmaktan da geri durmuyor. "Milletin hakkını savunmak için illegalite yapılmaz-silahlı mücadele yapılmaz" anıyan. Ben Kürtem bunu açık ve meşru zeminlerde söyleyebil-meliyim. Biz de Ankara'nın ortasında düşüncelerimizi söylüyoruz."

Elçi ve tayfasının "meşru" dediği zemin, oligarşinin kucagında Kürt halkına ihanet etmekten başka bir şey değildir. Böylesi bir onursuzluk, Elçi gibilerin ahlakıdır. Bilinir ki, oligarşinin "Kürt realitesini tanıyoruz" sözlerinden, işkenceler, katliamlar, göç ettirme politikaları, ev yakma vb. gibi halka yönelik azgın bir terör çıkmıştır.

Elçi daha da ileriye giderek silahların koşulsuz ve şartsız susmasından bahsetmektedir. Elçi'nin, sadece bunu söylemesi bile Kürt halkını nasıl bir teslimiyete götüremek istediğinin açık bir göstergesidir... Kürt halkının en sıradan haklarının kazanımı için bile "mücadele" vermeyen, köyleri bombalanıp, yakılıp, boşaltırken, Kürt halkı işkence ve katliamlara maruz kalırken kılıcı kırıpratmayan bir kişinin "Kürt kimliğini" göstermelik sahiplenmesi hiçbir şey ifade etmez. Şerafettin Elçi gibi işbirlikçi karaktere sahip olanların tek amaçları emperyalizme ve oligarşiye yaranmaktır. Oligarşinin açmazlarına Elçi gibileri de çare olamayacaktır. Bugünden gerek işbirlikçi yüzü açığa çıkan Elçi, Kürt halkından uzaktır ve bu halkın içinde kendine hiç bir yer bulamaz. Kürt halkının mücadelesini düzen kanallarında tasfiye etme planı, bu mücadele içinde parçalanacaktır.

ABD "çözüm"ünde halkların çıkarına hiçbir şey yoktur

ABD emperyalizmi, son dönemlerde "Kürt sorunu için sivil çözüm" ve benzeri politikaları yeniden gündemde tutmaya başladı.

Son olarak Amerikan kongresi üyesi, senatör ve AGİK Eşbaşkanı Deniz De Concini tarafından sunulan 24 Kasım '94 tarihli AGİK raporu bunun örneklerinden biri. *Türk hükümetinin yapabilecekları* başlığı altında sunulan bu raporda "şiddet yanlısı olmayan tüm politik partilerin politik hayatta yer almasını sağlanmasına özel vurgu yapıldıktan sonra, "Kürt dili ve kültürü üzerindeki tüm yasakların kaldırılması", "Olagaüstü halin kaldırılması", "koruculuğun kaldırılması", "Kürtçe eğitimi veren okulların açılması", "Kürtçe TV, radyo yayını, müzik ve başka araçların serbest bırakılması" gibi "demokratik" açılımlara gidilmesi tavsiyesinde bulunmaktadır.

Görüldüğü gibi ABD planında Kürt halkı için ulusal hak kırıntıları dışında hiçbir şey yoktur. Kürt halkı adına da "şiddet yanlısı olmayan bir partinin" sistem içinde yer alabileceği belirtilmekte, Kürt halkının ulusal hakları sorunu, emperyalizmin çıkarlarına göre biçimlendirilmektedir.

Türkiye'ye geçtiğimiz Temmuz ayında gelen ABD Dışişleri Bakan Yardımcısı John Shattuck, "Buradaki temaslarımız sonucu sivil ve daha çok demokratik çözümleri konuştuk." diyerek bugün Concinin verdiği raporun özeti daha o günden sunmuştu.

"Sivil Çözüm" Silahlı Mücadelelerin Tasfiyesini Amaçlıyor

Evet, ABD bugün Kürt halkı için

Kürt halkının ulusal mücadelesini tasfiye etme planları yapan Amerikan politikasının sözcülerinden ABD Dışişleri Bakanı Shattuck, Olagaüstü Hal Valisi Ünal Erkan'la birlikte.

emperyalizmin kendi çıkarından başka esas aldığı hiçbir insanı, ulusal ikesil olmadığını bilienler için, ABD'nin "çözüm" dediği şeyin ne anlama geldiğini anlamak zor değildir.

Orta doğuda kendi istediği biçimde dengeler yaratmaya çalışan emperyalizmin önündeki engellerden biri silahlı Kürt milliyetçi hareketidir. Bu yüzden de emperyalist devletler bu hareketi etkisiz hale getirmek için elinden gelen her desteği oligarşiye sunmuştur. Oligarşi ne askeri, ne de ekonomik olarak emperyalizmin desteği olmadan bu savaşı sürdürecektir güçte değildir.

Bu noktada emperyalizm tarafından "çözüm" olarak sunulan şeyler, Kürt halkının özgürlük talebi için mücadele-

sini yok etmek amacıyla birtakım hak kırıntıları ile Kürt halkını aldatma anlamını taşıyor.

Ancak bugün oligarşinin içinde bulunduğu krizle teröre daha çok sarılmaktan başka bir yolu bulunmuyor. Buna rağmen küçük burjuva milliyetçi hareketin emperyalist "çözüm"lere kapı aralayarak politikaları, girişimleri sürüyor.

Unutulmamalıdır ki, emperyalizmin politikalarında halkların çıkarına hiçbir çözüm yoktur. Bu yüzden kendi özgücüne güvenle emperyalizme ve oligarşiye karşı güçlü darbeler vurmak, emperyalizmin aldatmacalarını açığa çıkartacaktır.

Halkların esas gücü kendi örgütülüktedir, kararlı ve radikal mücadele anlayışlarıdır. Kurtuluş ellerimizdedir deyişinin gerçek anlamı da budur.

Devrimci Halk Güçleri:

"Faşist yuvaları devrimci şiddetimizle dağıttık, dağıtacağız"

Bugün artık her şeyyle devlet eliyle desteklenen ve tasnaları çözülerek devrimciler, demokratlara saldırmaya başlayan, emekçiler üzerinde baskı kurmaya çalışan sivil faşist çeteler, '80 öncesinde defalarca tattıkları devrimci şiddetle karşılaşacaklarını çok iyi biliyorlar. Devrimci Halk Güçleri, dün olduğu gibi bugün de sivil faşist çetelerin karşısında yer almaya devam ediyor.

Devrimci Halk Güçleri, anti-faşist mücadele tarihimize devraldıkları bilinç ve gelenekle, sivil faşistleri bulundukları her ortamda teshir etmeyi sürdürürken, bununla da yetinmeyip, "Faşist teröre karşı devrimci şiddet" planının gereğini yerine getiriyorlar. Ve sivil faşist çetelerin yuvalandırdıkları Ülkü Ocakları'nı, çeşitli mekanları, polis işbirlikçisi faşist esnafı aile işyerlerini devrimci öfkemizin her an yönelebileceği hedefler olarak **belirliyorlar**. Polis desatşisiyle ortaklık gezinip, kitleler üzerinde baskı kurmaya çalışan sivil faşist çeteler de bunun farkındalar, ama yapabilecekleri fazla bir şey yok, ama halkın öfkesini karşısında duramazlar.

Esener Devrimci Halk Güçleri, Polis İşbirlikçisi Sivil Faşisti Cezalandı

İstanbul Esener bölgesi, sivil faşistlerin özel olarak önem verdikleri ve örgütlenebilmek için her türlü planları kullandıkları bölgelerden birisi. Esener bölgesinde örgütlenmeye çalışan faşistler, Devrimci Halk Güçlerinin bölge halkına yaptığı kepekçi kapatma, boykot vb. çağrıları karşısında eylem kınclık yaptıkları gibi, bizzat polis işbirliği içine girecek böl-

gede çalışma yapan insanların gözetimine alınmasını da sağlıyorlar. Polise işbirliği yapan, sivil faşist örgütlenme çabası içinde olan bu tür esnafı daha önce uyarıldılar.

Benzeri çalışmalar yapan Esenerler Kazım Karabekir Mahallesindeki Hilal Konfeksiyon'un sahibi de uyarılarla ve polis işbirlikçiliğine ve faşist örgütlenmelere yardımcı olduğu süreci bölgede kalama-yacağı söylenenler arasındaydı. **Devrimci Halk Güçlerinin** Eylül ayındaki bu uyarısına rağmen, **karşı-devrimci faaliyetlerini sürdüren Hilal Konfeksiyon'un sahibi cezalandı ve dükkanı molotoflanarak tahrip edildi**. 18 Aralık günü akşam saatlerinde önceden içinde bulunanlar uyarıldıktan sonra yapılan cezalandırmanın ardından Esenerler halkına bir bildiri ile açıklama yapan DHKC Devrimci Halk Güçleri, "Esenerler'de karşı-devrimci faaliyetlere ve faşist örgütlenmelere izin vermeyeceğiz" dediler. Bölge halkına dağıtılan bildiride, faşist örgütlenmeye yardımcı olanlar ve polis işbirlikçileri de son kez uyarılırken, "Sabrımızı sınamayın, öfkemizden korkun" denildi.

Hilal Konfeksiyon'un molotoflarla tahrip edilmesi sırasında, üzerinde "Faşist Örgütlenmeye İzin Vermeyeceğiz/DHKC Devrimci Halk Güçleri" yazan bir de pankart asıldı.

Nurtepe Devrimci Halk Güçleri: "Eylem Kıncları Affetmeyeceğiz" Benzeri bir eylem de 25 Kasım'da Nurtepe'de olmuş ve polislerin kullandığı Dostlar Kiraathanesi Devrimci Halk Güçleri tarafından molotoflanmış. Cezalandır-

dırmanın nedeni ise, kepekçilere asılan pankartta Nurtepe halkına anlatılmıştı: "7 Kasım Boykot Kınclarıdan Hesap Sorduk! DHKC-Devrimci Halk Güçleri". Devrimci Halk Güçleri bu eylemleriyle faşist örgütlenmelere zemin hazırlayanlara, polis işbirlikçilerine ve eylem kınclılara karşı, devrimci şiddet kullanmasının gerektiğini de ortaya koydu.

Faşist Örgütlenmelerin Merkezi Ocaklar, Öfkemizin Ateşini Gördü Okullarda olsun, mahallelerde olsun sivil faşist örgütlenmelere baktığımızda, neredeyse istisnasız her birinin bağlı olduğu ocakları görürüz. Ankara Devrimci Halk Güçleri de sivil faşist örgütlenmeye karşı verilecek mücadelede bu faşist yuvaların devrimci şiddetle dağıtılmasının öncelikli görevler arasında olduğunu düşündüğünden, Ülkü Ocakları'na yöneldi. İlk olarak Ankara DHKC Devrimci Halk Güçleri uyan olarak **Mutlu Türk Ülkü Ocakları'na bomba koydu**, fakat binada sıradan insanların zarar görebileceğini göz önüne alarak, bombayı patlat-

madı. Amaç kendilerini polis koruması altında güvencesinde sanan sivil faşist çeteye Devrimci Halk Güçleri'nin öfkesinin, devrimci şiddetin nerede olurlarsa olsunlar onları bulacağını göstermekti. Patlatılmayan bomba faşistlere bir uyarıydı.

Uyarının ardından Devrimci Halk Güçleri faşist odaklara yöneldiler. 19 Aralık gecesi Ankara'da iki ocağı birden molotoflandı. Bostancı ve Akdere Ülkü Ocakları'nı aynı gece molotoflayan Devrimci Halk Güçleri eylemi üstlenirken, eylemi, devlet güdümlü sivil faşist örgütlenmelere karşı sessiz kalmayacaklarını göstermek amacıyla yaptıklarını bildirdiler. Eylemin üstlenilmesi sırasında ayrıca "Faşist örgütlenmelerin merkezi ocaklar öfkemizin ateşini gördü. Partimiz DHKP-C faşist örgütlenmelere izin vermeyecek, faşist çetelerden hesap soracaktır. Kahrolsun Faşizm, Yaşasın Mücadeleniz/Yaşasın Parti-Cepimiz/Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş" diyen DHKC-Devrimci Halk Güçleri faşistlere anladıkları dilde cevap vermeye devam edeceklerini de belirttiler.

İstanbul Üniversitesi'nde faşist saldırılar

Geçtiğimiz günlerde İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi'nde faşistlerin yeni bir saldırısı daha yaşandı. 16 Aralık günü okul dışından gelen 30'a yakın sivil faşist grup, sopalar, taşlar, satırlar ve silahlarla okul girişinde yakaladıkları iki demokrat öğrenciyi saldırarak dövdüler. Olaya müdahale eden devrimci-demokrat öğrencilere silah göstererek tehdit eden faşistler, daha sonra bu öğrencilere de saldırdılar. Bu saldırı sonucu 6 öğrenci yaralandı.

Dekanla görüşmek üzere harekete geçen öğrenciler, bu sefer de polisin engellemesiyle karşılaştı. Dekanla görüşmeden bir yere gitmeyeceklerini belirten öğrenciler, faşistlerin saldırısına uğrayarak yaralanan Selçuk Öner adlı öğrencinin Dekanla görüşmesi üzerine okul kantinine geçtiler. Burada konuşmalar yapan öğrenciler insanları faşizme karşı mücadeleye çağırın sloganları attılar. Bir süre daha okulda kalan öğrenciler, faşistler tarafından yaralanan bir arkadaşlarının gözetimine alındığını öğrenmeleri üzerine, bir kortej oluşturarak yürüyüşe geçtiler. Ak-saray önünde öğrencilerin önünü kesen polis, coplarla saldırdığı öğrencilerden ikisini daha gözaltına aldı.

Saldırıların ardından bir açıklama yapan İYÖ-DEĞİ öğrenciler faşist saldırılar karşısında sessiz kalmayacaklarını belirttiler.

Faşist Saldırıları Sessiz Kalmadı

İÜ'deki sivil faşist saldırılar Fen-Edebiyat Fakültesi'yle sınırlı kalmadı, merkez kampüste de devam etti. Sivil faşistler 19 Aralık günü bir devrimci öğrenciyi bıçakla yaraladılar. Bunun üzerine harekete geçen devrimci-demokrat öğrenciler, merkez kampüste

200 kişilik bir forum yaptılar. Forumdan sonra dışarı çıkmak isteyen öğrenciler, sivil faşistler ve polisler tarafından engellenmeye çalışıldı.

Aynı saatlerde Edebiyat Fakültesi'nde de devrimci-demokrat öğrencilerle faşistler arasında bir gerginlik yaşandı. Beyazıt meydanında ve Edebiyat Fakültesi önünde toplanan faşistler gövde gösterisi yaparak devrimci öğrencilere gözdağı vermeye çalıştılar. Bunun üzerine Edebiyat Fakültesi'nden toplu bir şekilde çıkan devrimci-demokrat öğrenciler, çökmeleri engellenen arkadaşlarına destek vermek ve polisin tavırını protesto etmek için İÜ merkez binasının önüne geldiler. Yaklaşık 500 kadar devrimci-demokrat öğrenci, polisin dağıtma çabalarına rağmen okul içindeki arkadaşları çıkana kadar meydanı terk etmedi. Zilgitar ve alkışlarla okuldaki faşist öğrenciler, dışarıdaki arkadaşlarıyla birleşerek "Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadeleniz", sloganlarıyla yürüyüşe geçtiler. Bir süre sonra öğrencilerin önünü kesen polisin dağıtma çabalarına rağmen bir grup öğrenci Unkapanı'na kadar sloganlarla yürüyerek dağıldı.

Dev'Genç anti-faşist mücadele geleneğini sürdürüyor

DTCF'de Dev-Genç Pankart Astı

Dev-Genç Ankara'daki üniversitelerde faaliyetlerini artıran sivil faşistlere karşı tepkisini geçtiğimiz hafta Dil-Tarih ve Coğrafya Fakültesi'nde (DTCF) astığı bir pankartla dile getirdi. 16 Aralık günü saat 11.30'da DTCF'ye asılan ve "Gerici Faşist Örgütlenmeye İzin Vermeyeceğiz/Dev-Genç" yazan pankart özellikle DTCF'de sivil polislerle birlikte devrimci-demokrat öğrenciler üzerinde baskı kurmaya çalışan sivil faşistlere bir uyarı niteliği taşıyordu.

ODTÜ Rektörüne Dev-Gençten Bombalı Uyan

ODTÜ'de devrimci-demokrat öğrencilere karşı aldığı tavırla sivil faşistlerin ekmeğine yağ süren Rektör, bununla da yetinmeyip, jandarmaya öğrencilerin teslim edilmesine de defalarca sessiz kalmıştı. Bu nedenle 16 Aralık günü ODTÜ Rektörünün makam otosuna uyan amaçlı bomba konuldu. Bombayı koyan Dev-Genç, "Amacımız uyardır. Uyarıları dikkate almayanlar devrimci öfkemiz ve şiddetimizden korksunlar" dedi.

İzmir'deki Liselerde Liseli Dev-Genç Yazılama Yaptı

İzmir'deki liselerin çoğunda 18 Aralık günü Liseli Dev-Genç tarafından yapılan duvar yazılmaları vardı. Liselerde özellikle okul idarelerinin de desteği ile yuvalanan sivil faşistlere karşı anti-faşist bir bilinç oluşturmak için caba sarf eden Liseli Dev-Genç, sivil faşist örgütlenmelerin dağıtılmasının yolunun devrimci şiddetten geçtiğini duvar yazılmaları ile liseli gençliğe anlatıyordu.

"Liselerde Faşist Örgütlenmelere İzin Vermeyeceğiz", "Gerici Faşist Odakları Devrimci Şiddetle Dağıtılacaktır", "Öğrenci Gençliğe Kalkan Elleri Kıracağız" sloganlarını yanı sıra, "Liseli Dev-Genç Geleneğini Sürdürüyoruz", "Yaşasın DHKP-C, Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş" vb. gibi sloganların da yer aldığı duvar yazılmalarının yapıldığı liselerden bazıları: Cınarlı Meslek Lisesi, Süphü Koynucuoğlu Lisesi, Mustafa Kemal Lisesi, Bornova Kız Meslek Lisesi, Hayrettin Duran Lisesi, Atatürk Meslek Lisesi, 50. Yıl Lisesi, Karataş Lisesi...

Katiller er geç hesap verecek

2 Aralık'ta Ankara Sıhhiye'deki bürosundan çıktıkları sonra bir daha kendisinden haber alınamayan Av. Faik Candan, 14 Aralık günü Ankara'nın Bala ilçesi yakınlarında ölü olarak bulundu.

Kapatılan DEP'in Ankara İl Başkanlığını da yapan Faik Candan'dan haber alabilmek için pek çok girişimlerde bulunulmuş ancak hiçbir haber alınamamıştı. Bunun üzerine Ankara Barosu avukatlarının işleri ve Adalet Bakanlığını görevi çağırması ise ilgili bakanlar tarafından kayıtsızlıkla karşılanmıştı. Aynı günler Candan'ın akıbeti ile ilgili bilgiler gözaltına alındığını kabul etmeyen Emniyet Müdürlüğü'nden geldi.

Mehmet Ağar, Candan olayının kendisine sorulması üzerine; "İlgililerin örgüte girilmesinin elbette bir faturası olacak." derken Candan'ın yakın çevresinin çağrılarla bir milletvekilinin konuya gelişmesi ve işkenceci bir "şefinden aldığı yanıt ise katillerin kimliğini bütün açıklığı ile ortaya koyuyordu: "Bu adamı niçin anyorsunuz? Tehlikeli bindir, terör örgütüyle ilişkisi var, bir daha bu konuda kimseyi aramayın."

Faik Candan'ın katledenlerin kimliğini ortaya koyan bu söz-

lerden de anlaşılacağı gibi Faik Candan'ın katli kontrgerilladır. Kontrgerillanın Vedat Aydın'la başlayan cinayetleri, yurtsever gazetecilere ve yazarlara yönelmiş, Mehmet Sınca'nın katledilmesiyle yeni bir boyut kazanmış, Kürt işadamlarının öldürülmesiyle devam etmiştir. Kontrgerillanın bu cinayetler zincirinin son halkalarını ise yurtsever avukatlar oluşturmaktadır. Medet Serhat ve Fevzi Ekin'den sonra katledilen Candan bunun son örneğidir.

Katliamlarla amaçlanan açıklar. Yıllardan beri sömürülen, baskı altında tutulan Kürt halkının, engellenemeyen bir mücadelesi vardır. Ve oligarşi bu mücadelelerin imvesini düdürebilmek için katliamlar düzenlemekte ve halklara gözdağı vermektedir. Bugün bu katliamlar, Kürt halkını sindirme, susturma genel politikasının bizzat kontrgerilla eliyle yapılan önemli bir parçasını oluşturmaktadır.

Halkı hedef alan bu cinayetlerin hiçbir unutulmuyacak ve katiller er geç halkın adaletine hesap vereceklerdir.

ÇHD'li Avukatlar: "Devlete Güvenmiyoruz"

İstanbul Sultanahmet Adliyesi'nde 16 Aralık günü bir basın

Av. Faik Candan

açıklaması yapan ÇHD'li avukatlar Av. Faik Candan'ın kaçırılarak katledilmesini protesto ettiler.

Candan'ın katledilmesini mesleklerine yönelik bir saldırı olarak değerlendiren avukatlar "Yaşam hakkımız, can güvenliğimiz tehlikede... Artık kimin ne zaman ve kimler tarafından evinden ya da başka bir yerden kaldırılıp götürüleceği belli değil... Bu saldırıyı aynı zamanda hukuka ve muhalif güçlere yönelik bir saldırı olarak değerlendirmiyoruz." diyerek kamuoyunu her türlü hukuksuzluğa ve özellikle yaşam hakkına yönelik saldırılar karşısında duyarlı olmaları çağrıldılar.

Adanada polis terörü sürüyor

Adana Şakirpaşa Mahallesi'nde 16 Aralık günü bir eve baskın düzenleyen siyasi şubeye bağlı polisler, ev sahiplerinden Sükrüye Balkan, Safiye Balkan ve evde bulunan misafirlerden Nevin Berktaş isimli kişileri hiçbir gerekçe göstermeden gözaltına aldılar.

Gözaltına alınanların aileleri yaptıkları başvurulardan bir sonuç alamayınca, 18 Aralık günü HADEP Adana ilçe binasında süresiz açlık grevine başladılar. Aileler yaptıkları açıklamada açlık grevini yalanları mahkemeye çıkartılınca kadar sürdürecekları açıkladılar.

Gözaltına alınan ve yoğun işkenceden geçirilen Nevin Berktaş'ın durumunu öğrenmek için 21 Aralık günü Adana Savcılığı'na giden aileler bu girişimlerinin bir sonuç alamazken, adliye çıkışında polisin saldırısına uğradılar. Tartaklanarak gözaltına alınan aileler aynı akşam serbest bırakıldılar.

Kırkırelili'nde Mücadele okurlarına gözaltı

Kırkırelili'nde 14 Aralık günü gece yarısı saat 01.00-02.00 arasında toplanan 8 eve baskın düzenleyen polis, aralarında Mücadele gazetesi okurlarının da bulunduğu 9 kişiyi gözaltına aldı.

Ellerinde arama emriyle evleri basan polisler, talan etmedik hiçbir yer bırakmayarak evlerde bulunan Mücadele gazeteleri, Tavr dergileri ve özel eşyalara el koydular. Yapılan talanın ardından hazırlanan tutanağı imzalamayan Mine Yılmaz'ın ağabeyi Necmi Uçar da diğerleriyle birlikte gözaltına alındı. Ancak aynı gece serbest bırakıldı.

Gözaltına alınanlar götürüldükleri Hayrettin Yesin Karakolu'nda gözetim süresi boyunca fiziki ve psikolojik baskı altında tutuldular. Gözbağı takmayı reddeden iki kişiyi saldırı polislerin sloganlarla protesto edidği gözetim süresi boyunca, polis direnişi kırmak için insanları birbirinden tecrit etti.

Yakınlarının ve arkadaşlarının durumunu öğrenmek için sürekli olarak karakola giden ailelerin tüm soruları yanıtsız bırakıldı. Bunun üzerine vahilik, emniyet müdürlüğü, savcı, belediye beşkan ve siyasi partilerle görüşen ve baskı uygulayan ailelere, yakınlarının 16 Aralık günü savcılığa çıkartılacakları sözü verildi.

Verilen sözün tutulmaması halinde açlık grevine başlayacaklarını belirten ailelerin ve gözaltındakilerin kararlı tutumu sayesinde Mine Yılmaz, Cezmi Uçar, Göksel Taracı, Serkan Keçeli, Tufan Gürbüz, Ertan Sayım, Barış Kıracıoğlu, Erdem... 16 Aralık günü çıkarıldıkları savcılık tarafından serbest bırakıldılar.

Ahmet Öztürk anıldı

Mersin'de 26 Ekim günü polis tarafından katledilen Ahmet Öztürk ve Zeynep Gültekin 8 Aralık'ta anıldı. Şehit Ahmet Öztürk'ün Antakya Harbiye'deki mezarı başında yapılan anmaya, ailelerden ve Devrimci Halk Güçleri'nden yaklaşık 25 kişi katıldı.

Tüm devrim şehitleri için yapılan saygı duruşuyla başlayan anma, Ahmet Öztürk'ün devrimci yaşamı boyunca halkına, hareketine ve yoldaşlarına olan bağlılığının, örnek davranışlarının ve mücadeledeki inatçılığının Arapça ve Türkçe olarak anlatılmasıyla devam etti.

Daha sonra Ahmet Öztürk'ün mezarı başında "Ahmet, Zeynep Yıldız Ölümstüzdür-DGK" imzalı bir pankart açılarak "Bize Ölüm Yok" marşı söylendi. Anma kitlenin "Ahmet'ler Ölmez", "Bize Ölüm Yok", "Devrim Şehitleri Ölümstüzdür", "Ahmet Yıldız Yaşıyor DHKP-C Savaşıyor" sloganlarını atmasıyla son buldu.

Halkın Hukuk Bürosu'na yönelik baskılar sürüyor Av. Zeynep Fırat tutuklandı

Halkın Hukuk Bürosu avukatlarından Av. Zeynep Fırat ve müvekkili Münever Kız 16 Aralıkta siyasi şube polisleri tarafından gözaltına alındılar. Birlerce devrimci, demokrat, ilerici aydın insanın işkence gördüğü, onlarcasının katledildiği İstanbul siyasi şubede Av. Zeynep Fırat ve Münever Kız günlerce işkence gördüler. Gözaltı süresi içinde Av. Zeynep Fırat'a görüşen Av. Muhtittin Köylüoğlu, Fırat'ın yoğun işkenceden dolayı kollanırın tutmadığını açıkladı.

Av. Zeynep Fırat'ın gözaltına alınmasından iki gün sonra bir açıklamayı yapan Halkın Hukuk Bürosu ise, konuyla ilgili olarak şunları söyledi: "16 Aralık Cuma günü Öğleden sonra Fındıklı'daki büromuzdan bir müvekkili ile görüşmek üzere çıkan Av. Zeynep Fırat, aynı günün akşamı İstanbul siyasi polisi tarafından gözaltına alınmıştır. Avukat arkadaşımızın gözaltına alınmış olduğunu gördü tanklarının fide etmesine rağmen siyasi şube polislerinden 'Böyle bir şahıs gözaltında yok' cevabı alınmış, İstanbul Barosu CMUK servisinin yardımıyla arkadaşımızın gözaltında olduğu kabul edilmiştir. (...)

Avukat arkadaşımız Zeynep Fırat'ın derhal İstanbul DGM savcılığına çıkarılarak serbest bırakılmasını talep ediyoruz. Keyfi saldırıları kınıyor, durumun vahametline dikkat çekmek istiyoruz."

Girişimlerine devam eden Halkın Hukuk Bürosu avukatlarının bu girişimleri sonucu, Av. Muhtittin Köylüoğlu Zeynep Fırat'la İstanbul siyasi şubede görüştü. Görüşme sonrası bir açıklama yapan Muhtittin Köylüoğlu şunları söyledi: "Siyasi şubede Av. Zeynep Fırat'la görüşme anında tokalaşmak için elimi uzattım, kendisi

uzatmayınca, ne olduğunu sordum. Zeynep Fırat sol eliyle sağ elini tutup kaldırdığında sağ elindeki anormallik hemen göze batıyordu. Elinin rengi değişmiş ve it levazdı." Muhtittin Köylüoğlu açıklamasında ayrıca Fırat'ın gözaltına alındığında kaba dayak ve küfürle maruz kaldığını, gözaltına alınışının ikinci günü ise askıya alındığını, Zeynep Fırat'a "Seni buradan sağ çıkartmayacağız" tehdidinde bulunduğunu söyledi.

Günlerce işkence gören Av. Zeynep Fırat ve müvekkili Münever Kız, 22 Aralık günü çıkarıldıkları DGM'ce tutuklandılar.

Öte yandan DHKP-C tutsakları da Fırat'ın gözaltına alınmasını yaptıkları açıklamalarla protesto ettiler. Yozgat ve Çankırı cezaevlerinde bulunan DHKP-C tutsakları yaptıkları açıklamalarda Av. Zeynep Fırat'ın gözaltına alınmasının "emekçi halkımıza karşı yürütülen haksız savaşın bir sonucu ve MGK patentli, MIT-kontrgerilla taktiklerinin bir parçası" olduğunu belirttiler.

Bartın Cezaevinde bulunan DHKP-C, THKP-C/HDO ve TKEPL davası tutsakları da Zeynep Fırat'ın gözaltına alınmasını 20 Aralık'ta yaptıkları bir basın açıklamasıyla protesto ettiler

Av. Zeynep Fırat

Türkiye'nin Avrupa Birliği düşü bir başka bahara kaldı...

Türkiye ile Avrupa Birliği arasında yapılması planlanan Gümrük Birliği Anlaşması, geçtiğimiz günlerde ülke gündemini kaplayan konuları ön sıralarında yer aldı. Halktan uzak ve emekçilerin hiçbir şey anlamadığı bir tartışma, emperyalist işbirlikçi sermayedarların, hükümetin, muhalefetin ve medyanın laf kalabalığıyla sürüp gitti. Bir süre "Gümrük Birliği'ne girecek miyiz, girmeyecek miyiz" şeklinde süren tartışma, girmeyeceğimizin netleşmesinden sonra farklı bir yönde gelişti. Gümrük Birliği'ne girmemesini, Yunanistan'ın bu konudaki vetosuyla açıklamaya çalışan TC hükümeti, bir yandan gerçek nedenleri halktan gizleme, diğer taraftan da toplumda Yunan düşmanlığını körükleyerek suni gündem yaratma çabası içinde oldu.

Kopartan tüm fırınaya rağmen, saklanamayan bir gerçek var ki, o da Gümrük Birliği'yle halklarımızın kazanacak hiçbir şeyi olmamasıydı.

Avrupa Birliği ve Avrupa Birliği-Türkiye ilişkileri
1957 yılında Fransa, Almanya, İtalya, Belçika, Hollanda ve Lüksemburg, ekonomik işbirliği için Roma Anlaşması'yla AET'yi (Avrupa Ekonomik Topluluğu) kurdular. Daha sonra 6 Avrupa ülkesinin de katılımıyla, topluluğu oluşturan ülke sayısı 12'ye çıktı. Avrupa Topluluğu'nun kurulmasındaki temel hedef, kendi içinde emperyalist güçlere (ABD, Japonya) karşı Avrupa Topluluğu'nun çıkarlarını korumak ve daralan iç pazarlarını gümrük duvarlarının kaldırılmasıyla genişletmekti. Bunun sonucunda teknolojik ve ekonomik istihdam alanlarının geliştirilmesi hedeflenmişti. Avrupa Topluluğu, Maastricht Anlaşması'yla tek pazar, siyasi ve mali birlik misyonunu da yüklenerek Avrupa Birliği adını almıştır.

Türkiye, Avrupa Birliği'ne üyelik için 31 Temmuz 1959'da da başvurdu. 12 Şubat 1963'te yapılan Ankara Anlaşması'yla üyelik süreci bir takvime bağlandı. Amacı uyum ve hazırlık sürecine girilmesi olan bu takvim, üç aşamayı öngörüyordu. Bu aşamalar içerisinde 10 Ocak 1973'te yapılan "Katma Protokol" Anlaşması, sürecin hedeflerini ortaya koymuştu. Bu protokolle gümrük vergilerinin indirilmesi, malların ve işçilerin serbest dolaşımını da içeren ekonomik politikaların yakınlaştırılması hedefleniyordu. 22 yılı kapsayan bu süreç sonunda, 19 Aralık 1994'te Brüksel'de toplanan Ortaklık Konseyi toplantısında anlaşma yapılmadı. 6 Mart 1995'te erlenen görüşmelerden çıkan sonuç, Avrupa Birliği'nin Türkiye'yi üyeliğe almak istememesidir.

Avrupa emperyalizmi Türkiye'yi Avrupa Birliği tam üyeliğine kabul etmemesini insan hakları ihallerine bağlamaktadır. Öne sürülen bu neden aysbergin su üstünde kalan bölümüdür. Oysa, insan hakları ihallerinde kendileri sabıkalıdır. İnsan hakları ihallerini en fazla öne süren Almanya, Türkiye'ye silah yardımı yapan ülkelerin başında gelmektedir. Katliamlar, köy yakmaları bu silahlarla yapılmaktadır. Verilen ekonomik yardımlar halklarımızı karşı yürütülen savaşın finansmanında kullanılmaktadır.

Keza, Fransız emperyalizminin son dönemdeki birçok ülkenin özgürlük sa-

Oligarşinin artık hiçbir kurtuluş şansı kalmamıştır. Değiştirilmesi için Avrupa Birliği, hiçbir güç önün kaçınılmaz kaderini değiştiremeyecektir.

vaşlarına yönelik saldırıları, Türkiye nomik yapısına uygun olmayan yeni söhalklarının önderini tutuklayıp, idesini mürge bir ülkeyi sırtında kambur olarak gündeme getirmesi dikkat çekicidir. taşımayı istemiyor. Bağımsız ve güçlü Halkın sömürü ve baskı altında tutan bir sermayeye sahip olmayan, milyonlar-emperyalizm, Kürt halkının da haklı da- ca işsizle Türkiye, Avrupa emperyalizmasını destekleyemez. Bugün DEP da- mi için büyük bir risktir. Kaldı ki, kendisini-vasını öne sürmesi politik manevradan ne uyum sağlanması için yapacağı yar-başka bir şey değildir. Bu manevranın al- dımlar da ekstradan bir külfet getirecek- tında yatan, demokrat Avrupa kamuoyu- tir. Tam üyelğe kabul etmek Avrupa için nun gözünü boyamak ve TC oligarşisi büyük yükler getirirken, karşılığında faz- karşısında Kürt sorununu bir koz olarak ladan bir şey de kazandırmayacaktır. kullanma çabasıdır.

Türkiye'de bugün 2780 yabancı sema- Aysbergin görünmeyen yanı, konunun yeli şirket faaliyet gösterirken, bunlardan özünü oluşturmaktadır. Tam anlamıyla 1726'sı OECD, 1204'ü AB menseli gir- entegrasyonu (bölünlemeyi) hedefleyen kelfterdir. Bu şirketler zaten Sabancı, Koç Avrupa emperyalizmi kendi siyasi-eko- gibi yerli işbirlikçileri aracılığıyla sömürü-

lerini yürütürken, ayrıca Gümrük Birliği gibi bir anlaşmanın altına girmeye bu koşullarda gerek duymuyorlar.

Siyasi ve ekonomik olarak istikrarsız Türkiye; dış borçlarıyla, ekonomik açmazlarıyla, buna karşın gelişen halk muhalefeti ve içinde barındırdığı devrimci dinamikleriyle, Avrupa'nın gözünü korkutmaktadır. Ama emperyalizm bu gerçekler yerine farklı gerekçeleri öne sürmektedir.

Umudu Suyu Düşen Oligarşi

Avrupa Birliği'ni kendine bir kurtuluş umudu olarak olarak gören TC'nin umutları suya düştü. Bağımsız ve güçlü sermaye birikimine sahip olmayan işbirlikçi burjuvazi, kendini ekonomik ve siyasi alanda daha da güçlendirmek için can atmaktadır. "Bugün tam üye olmasak da, Gümrük Birliği anlaşmasını yapalım" diye yvirtırmaları da bundandır.

Bu Türkiye burjuvazisinin ilk hayal kırıklığı değil, son da olmayacak. İçinde bulundukları krizi aşmak için atacaktı her adım hüsrarla son bulacaktır. Tepeden tırnağa çürüten bu sistemi hiçbir güç ayakta tutamaz. Onlar emperyalizmden medet umadursunlar, emekçiler bu sömürü düzenini tüm açmazlarıyla birlikte ortadan kaldırmak için ilerliyorlar. Bunu başardıklarında, burjuvaziyi de kara kara düşürmekten kurtarmış olacaklar...

Tabloda verilen rakamlara aralık

Zam... Zam... Zam... Zam.,,

Tükenen düzen son lokmamıza da saldırıyor

5 Nisan kararlarıyla "istikrar" vaat eden Çiller, istediği "istikrar"ı bir türlü sağlayamıyor. "1995, 1994'ten, 1996 ise 1995'ten daha iyi olacak", "Son 6 ayda enflasyon yüzde 20'yi geçmeyecek" diyen Çiller'in balonları son zamlarla birlikte bir kez daha patladı.

Yaz aylarında düşük seyreden enflasyon, Çiller hükümeti ne bir süre için ucuz demagoji malzemesi olmuş, yaz mevsimi minden kaynaklanan bu doğal düşüş, Eylül, Ekim, Kasım aylarında hızla yükselişe geçerek emekçi halka zam dalgası olarak yansımıştır. Hükümet ara seçimlerden dolayı birkaç mal dışında KİT zamlarını bekletirken, diğer taraftan da özel sektör zamlarını engelleyerek enflasyon oranını düşük göstermeye çalışmıştır. Ara seçimlerin iptaliyle de zamların önu tekrar açılmıştır. Sonuçta en temel ihtiyaçlara gelen zamlarla emekçi halkın açık ve sefaletle sürdürmeye çalıştığı günlük yaşamı tahammül edilemez boyutlara sürüklemiştir. Kasım ayında yapılan zamlarla birlikte, enflasyon yüzde 8.1 olarak gerçekleşmiştir. Son 12 aylık dönemde enflasyon oranı toplam eşya fiyatlarında %137, tüketici fiyatlarında ise %119.7 olarak gerçekleşmiştir. Geçen yılın aynı döneminde ise yıllık enflasyon toptan eşya fiyatlarında yüzde 61.4, tüketici fiyatlarında yüzde 69.6 düzeyindeydi. Kontrollden çıkan enflasyon, Kasım ayı itibarıyla yüzde 137'lerde seyretilmektedir.

Ürün	5 Nisan	5 Aralık	Artış%
Normal benzin	15431	18.770	21.6
Rize çayı (kg)	102.000	102.000	
Sekeş (kg)	14.700	19.950	35.7
Tüpgaz (12kg)	124.000	141.000	13.7
2.hamur kağıt (60'150 gr/kg)	21.500	31.050	44.4
Gazete kağıdı (50-51 gr/kg)	13.750	19.550	42.1
Deterjan (520 gr)	52.000	62.000	19.2
Zeytin (kg)	62.000	74.000	19.3
Beyaz peynir (kg)	66.000	105.000	59.0
Arçelik2200			
çamaşır mak.	17.000.000	31.100.000	82.9

(8 ayda gerçekleşen fiyat artışları-DİE rakamları),

ayında yapılan son zamlar dahil değildir. Akaryakıt fiyatları istikrar fonu payının 11 Aralık'ta yüzde 15'e yükseltilmesi ile oluşan fark, pompa fiyatlarına yansıtılarak, akaryakıt fiyatları ortalama yüzde 15 oranında arttırılmıştır. Yüksek enflasyon beklentisi piyasasda enflasyona yönelik fiyat politikasını hakim kılmıştır. KİT'ler özel sektörün zamlarını, özel sektör de KİT zamlarını öne sürerek "maliyet fiyatları arttı" gibi gerekçelerle birbirlerini koşullandırarak yeni zam saldırılarını gündeme getireceklerdir.

Ardı ardına patlayan zam bombaları işçinin, memurun, köylünün mutfığında patlamaktadır. Zamlarla halkımızı açık sınırıma getiren, ilaç alamayacak, çocuğunu okula göndere-meycek bir duruma düşüren işsizler ordusunu her geçen gün büyüten devlet ve egemen sınıflar, gerçek teröristlerdir. Ve terör halkımızın günlük yaşamına sadece katliam, köy yakma, işkence ve gözaltında kayıplarla değil, açık ve yoksulluk olarak da girmektedir.

Devlet ve egemen güçler, ekonomik terörlerini gizleyebil-mek için çeşitli taktiklere başvuruyorlar. Zaman zamanla yarak, küçük oranlarda gündeme getirmesi bu taktiklerden bir tanesidir.

Örneğin, akaryakıt zamları birden değil de, parça parça gündeme getirilmiş ve toplumda oluşacak tepkilerin önüne geçilmeye çalışılmıştır. Ancak böyleli taktikleri dahi istediği gibi uygulayabilmekten aciz olanlar, böyleli zamların arasını uzatlamakta, akaryakıtı zammında olduğu gibi, önceki zammın üzerinden henüz 18 gün geçmişken yeni fiyat artış-larına mecbur kalmaktadır.

Halkın cebini hedefleyen bu saldırılar karşısında yapıl-ması gereken, her türlü demagojinin ötesinde, yaşanan sıkıntılarn temel nedeninin sömürü düzeni olduğunu bilerek, egemenleri çaresizlikleriyle baş başa bırakmaktır. Daha fazla zammın, daha fazla sömürdünün emek cephesinden alacağı yanıt daha radikal mücadele, daha güçlü örgütlen-meler olmalıdır.

İktidarı bu pervasız saldırılara aynı pervasızlıkla karşı-lık verilmelidir.

Dövüşenler de anlatmalı

Şehitler, gelenekler, direnişler, kahramanlıklar dolu bir tarihimiz var. Vatani toprağı karnımızda, terimizde yoğunluşturmuş. Bu topraklara verdığımız can suyu, yarınımız kucağlayacak herkeste tohumlanacak. Yeni bir dünya, yeni bir yaşam tüm bu değerlerin üzerinde şekillenecek. Kanyla tarih yazan bir devrimci, bu tarihi tüm boyutlarıyla, zenginliğiyle, kendinden sonrakilere aktarmak durumundadır. Adalet, namus, onur için savaşanlar, emperyalizme ve uskallana karşı amansız bir mücadele yürütenler, yarattıkları kültürü, yaşadıkları duyguları, uturları, düşleri de sanata dönüştürmelidir. Mücadelede şehit düşen yoldaşlarına sesleniş, onun anısına sahip çıkan bir devrimcinin kabına sığmayan öfkesi, yazma, romana, şiire, notaya dönüştürmelidir. Hayatın, savaşın içinde yer alan; onu keşfedecek olandır. Sorun duyarlı olmaktır. Devrimin sanatını yine devrimciler yapmalıdır. Savaşta bizzat yön veren, komuta eden, uygulayan bir devrimci de pekala bunu başatabilir.

Sorunü ettiğimiz, mücadeleden kaçış, devrime olan güvenisizlik, inancsızlık içeren, mücadeleden dışındaki faaliyetlere yoğunlaşma, enerjiyi siyaset dışı alanlara harcıyan "sanatçı" olma tutkusunu, kendi kabuğuna çekilme deşili elbette. Devrimciler ateş hattında özgür vatani adımı adan kurarken, düşlerini gerçeğe dönüştürken, hayatı tüm yönleriyle algılayabilmelidir. Bizi motive eden Halk Kurtuluş Savaşının mutlak zaferi olmalıdır.

Dünya devrimci sanatının ürünleri insanları nasıl etkiliyor, dersler sunuyor, utuklamızı açıyor, bilinen bir gerçektir. Enternasyonalist marşlar, şiirler nasıl coşku veriyor; biliyoruz. Gecelerimize, törenlerimize, gösterilerimize bunlardan bir şeyler mütaka katmışızdır.

Edevrimcilerin ruhunu besleyecek, güzelleştirecek ve dönüştürecek devrimci sanatı, onu tıccasına kullanımlarla bırakmamalıyız. Devrimin olağanüstü yaratıcılığı tüm görkemliyle tükenmeyecek bir hazinedir.

Devrimci çalışmanın bütün biçimleri, büyük ustalık, titizlik, cesaret örneği silahlı eylemler, yeraltı yaşamının dikkat, özen, fedakarlık dolu anları hayatın içinde su- olarak kalmamalıdır. Bir dönemin tam bir büyük devrimci bugün yaşamamaktadır. Onların örnek yaşamları, peşlaşmamız mütaka kağıda dökülmelidir. Her devrimci kendinde bu sorumluluğu duymalıdır.

Nuhayfa'ların, Sab'ların, Esm'a'ların, Hüseyin'lerin, Güne'lerin; Dersin, Karadeniz, Toros şahanların destansı direnişleri garur ve onur kaynağımız olarak sanatımızda imzalanmalıdır.

Bunları yaparken, nota bilgisi, yazma yeteneği, sözcük ustası olmak gerekmiyor. Kolektif bir yapı içerisinde yakalanacak bir duyarlılık ile eskiler jidenilip tamlanılacak ve ürün olarak ortaya çıkacaktır.

Emperyalizme ve oligarsiyi karşı sürdürülen Halk Kurtuluş Savaşından, kahramanlık örneği direnişlerden etkilenen kimi insanların bireysel duyarlılıklarıyla ortaya çıkardıkları sanat ürünleri bizim için de uyarıcı olmalıdır.

Sonuç olarak, bir devrimci, hayatı tüm ayrıntılarıyla gören, yorumlayan, yeni bir dünya kavgasında yer alırken, onur, adalet, namus gibi değerleri, sevgiyi, bağlılığı, acıyı, öfkeyi, sevinci, dolu dolu yaşayan ve bunları kendinde cisimleştiren bir devrimci, duyguları, değerleri bir bir temsil eden ve yaşayan devrimciler, kendi düş dünyalarında bunlara şekil verip, sanatısal alanlarda sunutmalıdır.

Emekle, sabırla, canla yücelen yapının barına virekle, bilince, düşle katılmalıdır. Kavgayı veren, onun sanatını da en iyi yapıcak olandır.

Merhaba,
Bilindiğı gibi, devrimci mücadelesinin bir bedeli de tutsaklıktır. Düşman tarafından, bir hain pusuda, kuşatılan bir üste, dağlarda katledilmeyip de sağ ele geçirilerek, payımıza düşen bedel; yillarca dört duvar arasında hapsedilmek olur.

Uzun zaman büyük düşlerimizi gerçekleştirme mücadelesinde bulunan biri olarak, bir aksilik sonucu yakalanmanın acısını biliyorum. Mücadelelerin koşar adım hızı içinde küçük ayrıntıları, önemli hataları, eksikleri, boşvermişlikleri şimdi bir bir hatırlayıp "keşke" diye hayıflanacak, kendine kızacakım. Devrimci yaşamda, hele ölümle soluk soluğa yaşanacak o sıcak günlerde, çoğu zaman tutsaklığı uzak görürüz. Bu düşüncüyü uğursuz bir öngörü olarak pek yakıştırmayız kendimize. Tutsaklığın soğuk eli pençesine aldığında, yeni bir mevziye "hoşgeldin" demektir.

Elbette devrimci mücadelede sürdüke, tutsaklık ve cezavleleri de olacaktır. Bu gerçeklikle karşılaşmak her ne kadar istenmeyen bir durum olsa da, bu bedeli ödemek ve gereklerini yerine getirmek görevi bizi bekliyor. Tutsaklıkta neler yapılır? Nasıl yaşanır? Bizim için şir olan, bilinmeyen konuları değiştir. Yıllardır süren direniş ve yaratılan geleneklerle cezaevlerini birer okul haline getiren bir mücadele tarihimize ve bunun yön verdiği bir yaşam biçimimiz var. Yoldaşlarımızın bizi sarıp sarmalayan sıcaklığıyla, cezaevi denilen dört duvarın nasıl özgürleştirdiğini göreceksin.

İlk günlerde belki alışmakta zorlanabilirsin. Düşüncelerin henüz içinde olmayabilir. Kuşatılmışlık devrimi için en zor kabullenilebilecek duygulardan biridir. Böyle de olması doğaldır. Her şeye rağmen tüm duyarlılıklarımız, gözümüz, kulağımız ve yüreğimiz mücadelesinin, kavganın içinde olmalı. Devrimci enerjimizden, neşemizden, coşumuzdan hiçbir şey yitirmemeliyiz.

Tutsaklığı, eksiklerimizden anndığımız, kendimizi mücadelesinin bir parçası olarak görüp aynı kararlılıkla yaşadığımız, hatalarımızdan dersler çıkardığımız ve deney, tecrübe, birikimimizi atırdığımız bir okula dönüştürmek gerekiyor. Burada özgürlük tutkumuz hiç bitmeyen bir hasrettir. Düşmanın duvarlarını aşmak bizim için bir gelenektir. Bu tutkuyu hiç aklımızdan çıkarmadan, dört duvar arasında geçirmek zorunda kaldığımız her günü, devrimin yarına değerlendirmek durumundayız.

Şimdi daha güçlüyüz. Parti-Ceşhe silahını kışandık. He-deferimize kilitlenip, yeni sürecin sorumluluklarını yüklenip, kendimizi buna göre şekillendirmeliyiz. Yaptığımız işlerde daha özenli, fedakar ve ulla ölmeliyiz. Düşmanımız ve dostlarımızın gözleri üzerimizde. Bugüne kadar şehitler vererek yarattığımız saygınlığı, direniş geleneklerimizi, devrimci tutsak kişiliğini hep diri tutmalıyız. Dışarda nasıl likeli, kurallı, disiplinli olmak gerekiyorsa, tutsaklıkta da aynı performans sürdürmeliyiz. Bizden önceki yoldaşlarımızın, önderimizin tutsaklığı büyük bir birikim ve örnektir.

İşte, yaşayarak göreceğün, giderek daha çok kavrayacağın tutsaklık için söyleyebileceğimizin bir kısmı bunlar. Yani "sol memenin altındaki cevahir" meselesi...

Düşman dışardaki saldırılarını, içinde de sürdürüyor. Öncelikle Partimizin ilanından sonraki telaşı ile süren davaları bir an önce bitirmek, yoldaşlarımıza ağır cezalar vermek, bizi yenildirmek niyetinde. Son günlerde bu tavı çok açık kendini gösteriyor. Tam bir pervasızlık, keyfîlik hüküm sürüyor. Birkaç yıl sürece davalar hızla karar aşamasına getirildi. Kontrgerilla hukukunun örnekleriyle bolca karşılaşıyoruz. Birçok yoldaşımız mahkemelerden atılmış durumda.

Her şeye rağmen, tutsak olmamız elimizi kolumuzu bağlamıyor. Halk kurtuluş savaşımızın bir parçası olarak, tutsaklığın sınırlarını yaratıcılığımızla aşıyoruz. Mahkemelere

gidiş ve gelişlerimizde o dönemin siyasi kampanyalarına denk düşen cezavinde hazırladığımız kuşlama, pankart ve flamaları kullanıyoruz. Bizi mahkemeye götüren cezaevi aracıyla İstanbul'un kalabalık yerlerinden geçerken, caddeler ve sokaklar "korsan mitinglerimiz" sahne oluyor. Attığımız sloganları duyanların meraklı bakışları, gülümsemeleri, kaçamak zafır işaretleri görülmeye değer manzaralar oluşturuyor. Cezaevi aracı, DGM'nin bulunduğu Beşiktaş'a geldiğinde, üç yoldaşımızı katledildiği kafenin önünden geçerken, yoldaşlarımızın anısına fırlattığımız "kuşlarla" ortak bir anda eylem alanına dönüyor... Anlayacağın, her duruşma günü mahkemeci yoldaşları bir eylem heyecanı sarıyor. Diğer cezavlelerinde bulunan tüm tutsak yoldaşlarımızın da aynı bilinc ve ruh hali içinde tutsaklık duvarlarını sarstıklarını biliyoruz. "Biz" olmamızın farkı da bu olsa gerek.

Önderimizin Fransız emperyalizmi tarafından tutsak edilmesine karşı protestolarımız, başvurularımız devam ediyor. Cezaevi disiplinli ilgil kurullarına yüzlerce imzalı mektuplar gönderdik. Ayrıca sağlığı ve hukuksal durumuyla ilgili açıklama yapılmasını ve bilgilendirilmeme taleb ettik. Önderimizin tutsak edilmesinin emperyalizmin boş bir çabasından başka bir şey olmayacağını, halklarımız karşı suç işlendiğini ve bu suç sürdürmenin sorumluluğunun ağır olacağını belirttik. Ayrıca tüm tutsaklar tek tek önderliğimize duygularını, bağlılıklarını anlattıkları mektuplar yazdılar.

Bu mektubu bir merhaba olarak algıla. Daha sonra yine uzun uzun yazırsınız. Sağlığının iyi olmasını diliyorum. Mektuplarında cezaevindeki gelişmeleri aktarın. Diğer tutsak yoldaşlarımızı kucak dolusu sevgi ve selamlarını iletrsin. Bir gün savaş alanında buluşmak üzere hoşçakal.

Devrimci Selamlar Kasım '94
Sağmalolar

Eğit-Sen'in "Birlik, Kardeşlik ve Demokrasi" şenliği yapıldı Şenlik sonrası sivil faşist saldırı

Eğit-Senin düzendeki "Birlik, Kardeşlik ve Demokrasi" şenliği sanatçıların Eddip Akbayram ve Sadık Gürbüz'ün katılımıyla gerçekleşti. 16 Aralık Akbayram'ın türkülerile beraber "İnsanlık Onuru Cuma günü Trabzon 19 Mayıs kapalı spor salonunda İşkenceyi Yenecek", "Sivas'ın Hesabı Sorulacak", yapılan şenliğe katılım oldukça yüksekti.

"Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganları atıldı. Gecenin 1.5 saat geç başlamasını izleyiciler tep- Eddip Akbayram'ın söylediği "Büyük Bütün" türküsü karşılıklı. Bu süre içinde sahneye çıkan folklor sünden sonra, 12 Eylül'de idam edilen Erdal Eren ekibinin üstünlüde sergilediği Karadeniz ovurları il- andı.

güyle izlendi. Konuşma yapan Eğit-Sen üyesi bir öğretmen 20 Aralık'ta yapılacak iş bırakma eyleminin isimli faşist, topladığı bir grup serseri ile evlerine kamu emekçilerinin mücadelesi açısından önem taşımekte olan öğrencilere saldırdı. Saldırı sırasında şiddetli belterlere, başta işçiler olmak üzere diğer yaralanan bir öğrenci polis tarafından gözaltına alındı.

Sanatçı Sadık Gürbüz'ün sahneye çıktığı sırada bir faşistin kurt işareti yapması, şenliğe katılanlar tarafından "Kahrolsun Faşizm" sloganlarıyla yantlandı.

Bu faşist daha sonra görevliler tarafından dışarı

Gece sonrası Moko'da halkçı dükkanı olan Hacı faşist çete, evine göden insanları saldırdı. Yoldaş neşadıklarına boyun-ecek nereden sordular saldıran faşistler, bu saldırılarla devrimci, demokrat, ilerici, yurtsever insanları sindirmeyi amaçlıyorlar.

Işçi Hareketi

Yıl 1978... 19 Aralık gecesi saat 21.00'de Çiçek sinemasında patlayan tahrir gücü düşük bir bomba ile başladı katliam tezgahı. Sinemada sözde "Sovyetler Birliği'ndeki komünist zulmü"nü anlatan "Güneş Ne Zaman Doğacak" adlı film oynuyordu. 80 öncesi Sünni halkı kıskırtmak için sıkça kullanılan "Komünistler camiyi bombaladı." söylentisi yerine bu kez gerçekten bir bomba vardı ortada. Daha sonra katliamın bir numaralı sanığı olarak yargılanacak olan Ökkeş Kenger (Şendiller) yerleştirdiği bombanın patlamasının hemen

hallerinde ise hedef önceden işaretlenmiş Alevi, solcu evleriydi. Malı mülkü bir yana ırzını, namusunu, canını savunmak için direnmekten başka çaresi olmayan Alevi halk, yer yer direnmekle beraber yeterli hazırlık yapılmadığı için kelimenin tam anlamıyla soykırıma uğradı.

25 Aralık akşamı saldırılar yatıştığından aralarında CHP, TIP, TÖB-DER, POL-DER binalarının ve Sağlık Müdürlüğü'nün de bulunduğu 210 ev ve işyeri yakılıp yıkılıp, geride yüzlerce yaralı ve ölü kalmıştı.

Maras katliamı, faşist MHP'nin daha önce Malatya, Sivas, Elazığ ve Niğde Ak-saray'da gerçekleştirdiği saldırıların bir benzeri ve devamıydı. Ancak hamile kadınların karınlarının deşildiği, bebelerin pala uçlarında dolandırıldığı, genç kızların-kadınların tecavüz edilerek, meme uçları kesilerek işkenceyle öldürüldüğü bir noktadaydı vahşet. Başında faşist katillerin bulunduğu gözü dönmüş katebalıklar, yakaladıkları insanları genç-yaglı, kadın-çocuk demeden boğazlıyor, "sünnetli mi sünnetli mi" diye erkeklerin pantolonlarını indiriyor, ırza geçiyor, gözlerini oyuyor, yastıların altın dişlerini söküyor, kadınların

sırsıca örgütlenmeye çalışarak...

Kürdistan'da Kürt halkının ulusal kimlik mücadelesinin karşısına dikilen, halklar arasında düşmanlık tohumları eken, emekçi halkları sömürüp, acımasızca her türlü hak ve özgürlük talebini kanla basırmaya çalışan da faşizmden başkası değil. Emekçi halklara önce eziyet çektiren, zulmeden, onları inim inim ileten faşizmin anladığı dil ise devrimci siddettir, silahlı mücadeledir. Ülkemizde faşizme karşı mücadele aynı zamanda emperyalizme ve oligarşiye karşı mücadeledir. Çünkü faşizm, ülkemizde hüküm süren düzenin adıdır.

FAŞİZM

ardından Ankara ÜGD'yi anyor, "yardım" istiyordu.

20 Aralık günü Alevilerin oturduğu bir kahve bombalandı.

21 Aralık günü iki TÖB-DER'li öğretmen katledildi.

22 Aralık günü öğretmenlerin cenaze-sine saldırdı faşistler. "Alevilerin, komünistlerin cenaze namazı kılınmaz" diye cenaze törenine saldırdıktan sonra, kent merkezindeki Alevilere, solculara alt iş-

DÜŞMANIMIZDIR

yerlerine yöneldi faşist terör.

22 Aralık gününün bilançosu ise 3 ölü idi.

23 Aralık'ta saldırı katliama dönüştü.

24 Aralık günü ilan edilen "sokağa çıkma yasağı"na uyan sadece polis oldu. Faşistlerin çavre köy ve ilçelerden getirdiği silahlı grupların da takviyesiyle, "Komünistleri sağ bırakmayın, Allah yoluna kesin" - "Alevileri öldürün, şahit kalmasın" - "çocukları ve 'cennet' vaat eden vaizlerle kıskırtılan gözü dönmüş katebalıklar Yörükselim, Yenimahalle, Serintepe, Mağaralı ve Karamarş mahallelerine karşı saldırıya geçtiler. Sünni ma-

bileziklerini almak için kollarını kesiyor, basılan evleri-işyerlerini yağmalyordu.

Faşizm, bugün de sürecin özallıklarına uygun katliamlarına, provokasyonlarına, infaz, işkence ve halka saldırılarına devam ediyor. Hem de "resmi" ya da "gayriresmi" üniformasıyla. Gerekliğinde yeni Maras'lar yaratmaktan çekinmediğini göstererek... Sivilliyile, rasmisiyle el ele, kol kola bürokrasiden özel time, mahallelerden okullara kadar her yerde

